

Az Oltáriszentségről.

I.

Szentség kitételkor.

(A nép ajkáról.)

Aldunk tégedet, oh angyali eledel!
Ugy, mint nagy Ur Istent, az emberségeddel.

Tantum ergo.

Azért ezt a nagy szentséget
Leborúlva imádjuk,
Teste s vére a Krisztusnak
Mert itt vagyon jól tudjuk,
Ha elménkkel meg nem fogjuk,
Hitünkkel megfoghatjuk.

Genitori.

Az Atyának és Fiúnak
Dicséret és tisztesség,
Szentlélekkel egyetemben,
Áldás örök dicsőség,
Háromságban egy szent Istent
Áldjon minden nemzetség.

II.

Első áldásra.

Imádunk oh angyali eledel,
 Krisztus Jézus testeddel s véreddel.
 Borúlva imádunk,
 Kenyér színben áldunk,
 Igaz Istenünknek vallunk.
 Áldj meg kegyelmeddel,
 Isteni erőddel,
 Táplálj testeddel s véreddel.

Második áldásra.

Égből szállott mennyei áldozat,
 Hozzád járul ezen kisdéd nyájad,
 Hogy Istenségedet,
 Ugy emberségedet,
 Imádja szent fölségedet.
 Dicséret s dicsőség
 Neked, égi fölség,
 Háromságban egy Istenség.

Első áldásra.

Áldunk téged, oh angyali kenyér,
 Váltásunkért adatott drága bér!
 Szent vagy, szent vagy, szent vagy,
 Te mindennél szentebb vagy.
 Légy áldott e szentségben,
 Elrejtve kenyér színében.

Második áldásra.

Kérünk téged, irgalmas nagy Isten!
 Szükségünkben hallgass meg kegyesen,
 Szent vagy, szent vagy, szent, vagy,
 Te mindennél szentebb vagy.
 Légy áldott e szentségben,
 Elrejtve kenyér színében.

Szent vagy Uram! szent vagy,
 Mindennél szentebb vagy,
 Jézus kenyér színében,
 Az oltáriszentségben.

Térdet s fejet hajtok,
 Neked áldást mondok!
 Mert hiszem, hogy valóban,
 Vagy e szakramentomba.

Tebenned reménylek,
 Szivemből szeretlek,
 Készebb vagyok meghalni,
 Mint ellened véteni.

Méltatlan szivembe,
 Szállj be lelkembe
 Holtig szolgálatodra,
 Kötelezem magamat.

Ur Jézus el ne hagyj!
 Mert Üdvözítőnk vagy,
 Benned bízom örökké
 S mindörökkön örökké.

Nagymise énekek az Oltári szentségről.

1.

Kezdetre.

Itt a szent hely, itt imádlak,
 Oltári drága szentség!
 Itt vagy jelen, csodaképen,
 Oh isteni nagy felség,
 Térdre omlok, leborulok,
 Adj áldást rám,
 Istenem édes Atyám!

Irgalomért esedezem,
 Hallgass meg kegyes Atya!
 Tehozzád tér és szivből kér
 Ime most a por fia.
 Engeszteljen, békéltessen
 Ez áldozat,
 Melyet a pap bemutat.

Az angyali énekre.

Nagy dicsőség néked Atya,
 Áldott Fiú s Szentlélek!
 Hón dicsérlek, mig itt élek,
 Mig tehozzád nem érek.
 Oh nagy szentség, szent vendégség!
 Áldattassál,
 Örökké imádtassál.

Hiszekegyre.

Hiszem, hogy itt e szentségben,
 Van Jézus teste s vére;
 E szent test s vér lőn kegyes bér,
 Váltságunknak nagy bére.
 Oh Jézusom, szent orvosom!
 E hitemben,
 Boldogíts életemben.

Felajánlásra.

Édes Atyám, jó Teremtőm!
 Előtted az áldozat,
 Buzgó szivvel élő hittel,
 Melyet szolgád bemutat.
 Magas mennyből, szent székedből
 Nézz le rája,
 Egek dicső királya!

E kenyeret és e szinbort
 Bűneimért oh fogadd;

Mert ezekben leplezetlen
 Magát adja szent fiad.
 Irgalmadba, jóvoltodba,
 Kegyes Isten!
 Ez áldozat segítsen.

Szent-szent-szentre.

Szent vagy Jézus, én Megváltóm!
 Ezt éneklek szivemből;
 Szentnek vallak, magasztallak,
 Mig ajakam meg nem hűl;
 Sőt ha lelkem részt vesz mennyben,
 Ott is zengem:
 Szent vagy, édes Istenem.

2.

A mise kezdetére.

Esünk zsámolyodhoz, nagy istenség!
 Jövünk oltárodhoz, rejtett Fölség!
 Élő tömjént gyújtunk szentségednek,
 Szivet s lelket nyújtunk Fölségednek.

Megvettél nagy áron, mert szived nagy;
 Most is ez oltáron hív gyámunk vagy.
 Zengünk hát elrejtett szent testednek
 S értünk váltsággá lett szent vérednek.

Az angyali énekre.

Oh mennyből küldetett élő kenyér,
 Oh szüzből vétetett szent test és vér!
 Fény a te szent széked, zsámolyod ég,
 Dicsőség tenéked kezdet és vég.

Hiszkegyre.

Oh te végetlen nagy ember s Isten!
 Hiszszük, hogy jelen vagy e szentségben.

Ezt hinni nem félünk erős hittel,
Mert a mit szemlélünk, való s nem jel.

Felajánlásra.

Vedd Atyánk jó kedvvel a mit adunk,
És papod kezével bemutatunk ;
Testté lesz ezentúl ez a kenyér,
E bor szent igédtől lesz igaz vér.

Jézusod testének szenvedését
Bevevéd vérenek csepegését,
Ez lett mi szivünk ujulása
És gyarló lelkünknek gyógyulása.

Szent-szent-szentre.

Angyalok szépsége! zengjük szent, szent,
Szenteid szentsége! csak te vagy szent ;
A szent is csak úgy szent, ha benned él,
A szennytól csak úgy ment, ha téged fél.

Urmutatás után.

3.

Most az Urnak drága teste, fölemelve láttatott,
Most az Üdvözítő vére imádásra jelt adott ;
Előtte hát leboruljunk, alázattal térdre hulljunk ;
Zsámolyához járuljunk, s imát áldozunk.

Bár kenyér és bor színében szent titokkal rejtezik,
Azért ember áldd szivedben rólad nem feledkezik ;
Mert egészen teste s vére megváltásunk drága bére,
Itt most nyilván van velünk, kegyes Istenünk.

Oh tekints hát népeidre e siralom völgyébe,
Nézz le árva híveidre e nyomornak ölébe.
Oh bocsásd meg vétkeinket, a mi gyarló tetteinket ;
Vigy fel egykor honodba mennyországodba.

3a.

Urfelmutatásra.

Molnár J.-től

Istenem, Istenem! Szentség Istene, aki imádásra felvagy emelve,
 Jertek, jertek hozzám keresztények imádjátok velem e szentséget
 Üdvözlégy Jézus! Áldott légy Krisztus! légy velünk és ne hagyj
 Őleld át esdeklő híveidet. [soha minket

3b.

Molnár J.-től

Nézz keresztény az oltárra, ott van a te Istened,
 Az oltáron a szent kereszt biztatgatva inségedet.
 Jézus testét hagyta étkül, mely most felmutattatott,
 Isten népe! Keresztények! neki imát nyujtsatok.

4.

Az Urnak szent teste mutattatott fel,
 Összetett kezekkel ezt imádnunk kell.
 Igaz Isten s ember, Jézus! üdvözlégy,
 Örök kegyelmedbe mindnyájunkat végy.

A váltság kelyhe is felemeltetett,
 Melyben Krisztus vére megszenteltetett,
 Jézus oldalából kifolyt víz és vér:
 Szomjuhozó nyájad hűvös forrást kér.

Oh Isten Báránya! vedd el bűnünket,
 Szent tested s véreddel tápláld lelkünk;
 Szenvedésed árát, add, érdemeljük,
 Örök jutalmunkat mennyben megnyerjük.

5.

Ez eleven kenyér most szállott az égből,
 Mely alakját vette a Szűznek méhéből.
 Szemlélheted az oltáron, de imádd is legfőbb módon,
 Mert ez drága nagy szentség.
 Nem pusztá kenyér ez, hanem Krisztus teste,
 A bor színe alatt valóságos vére,
 Mert ezt Krisztus maga mondja, szent Jánosnál bizo-
 Esküvéssel állítja. [nyítja,
 Add ránk malasztodat, oh ártatlan Bárány!
 Ki minket megváltál szent véred nagy árán;
 Hogy ez áldott szent kenyérben részesülvén méltóképen
 Lássunk egykor az égben.

6.

Most lett a kenyér Krisztus testévé,
 Most vált a szinbor Jézus vérévé.
 Test már a kenyér, a bor igaz vér,
 Ezt hiszem, bátor elmémbe nem fér.

Itt az Istenség az emberséggel
 Im megegyezett nagy szövetséggel,
 Ebben reménylek, valamig élek
 Ebben erősíts Jézusom kérlek.

Itt azon test s vér felmutattatott,
 Mely a keresztfán értünk ontatott;
 Oh nagy szeretet! érted mennyit tett,
 Valld meg hát, bűnös, miért nem szereted?

Ezt a számtalan vétkek okozták,
 Szeretetemet, tőled elvonták,
 De már szivemből, igaz lelkemből,
 Bánom azokat teljes erőmből.

7.

Oltárra nézz! hogyha nehéz
 Bűnnel meg vagy terhelve.
 Ott a bárány! vére árán
 Ki megváltott szeretve.
 Éltet most is szent testével,
 Itat kiontott vérével;
 Menj hozzá, de tiszta légy,
 Hogy kárhozatot ne végy.

8.

Most nyomorúlt szolgád
 Folyamodom hozzád
 Ajánlván magamat kegyelmedbe;
 A ki nem lát s hiszen,
 Mondád, boldog leszen.

Itt és a mennyországban él kedvedbe.
 Itt jelenlétedet,
 Hiszem fölségedet,
 A mit meg nem írhat érzékenység.
 Jézus! abban igéd az erősség.

Hódolva szívemet
 S bűnbánó lelkemet,
 Teneked oh Jézus! feláldozom;
 Értünk ember lettél,
 Asztalt készítettél;
 Kegyes voltodat magasztalom.
 Angyali vendégség,
 E titkos nagy szentség,
 Melynek vételére az méltatlan,
 Kinek szive s lelke tisztátalan.

Oh Jézus! vendégem,
 Nagy gyönyörűségem,
 Ki hozzám szállottál szerelmedből,
 Ne nézd rossz éltemet,
 Gyógyítsd meg sebemet,
 Töröld el vétkemet kegyelmedből,
 Most fogadást teszek,
 Már hozzád hív leszek,
 Lelkemnek kegyelmezz, oh Jézusom!
 Mennynek s földnek Ura, légy orvosom.

Váltságunknak ára!
 Kereszt halálára
 Értünk szelid bárány, emelttéél,
 Atyádnál szószólónk
 Kegyes közbenjárónk
 Szent véred s halálod által lettél.
 Az ítélet napján,
 Legyünk atyád jobbján,
 És a mennyországban szemlélhessünk
 Örökön örökké dicsérhessünk.

9.

Mennyben udvarló angyalok! jertek e szent oltárhoz,
 Kerubimok, szerafimok, szűz Mária fiához,
 Ki kenyér és bor színében
 Rejtve van e szentségben.

Eledelül osztogatja drága szent testét s véré;
 Hogy a bűnös feltalálja általa üdvösségét.
 Ki ehhez fér, boldog ember
 Mert örök életet nyer.

Zsámolyához kegyelemért boruljunk e Fölségnek;
 Kérjük őt nagy szerelmeért, legyen véde lelkünknek.
 Hiszen Ő az igaz pásztor,
 Ki vele van, az bátor.

Ez a kálvária hegyén minden cseppjét kiadta,
 Könyörült a világ bűnén s végrendeletben hagyta,
 Hogy e testtel ki méltán él,
 Kárhozattal az nem fél.

Ime! itt van ez oltáron, rejtve kenyér s bor színben
 Ki megváltott oly nagy áron, im itt van e szentségben
 Bűnös lelkek! ide jertek,
 Itt üdvösséget nyertek.

10.

Ave salutis hostia.

Bogisich szerint.

Üdvözlégy, üdvösséges ostya,
 Isten tiszta anyjának Fia,
 Mert tégedet hitben látlak,
 Igaz Istennek vallak.

Mert te vagy az én Üdvözítőm,
 Mind e világnak Megváltója,
 Igaz Istennek egy Fia,
 Ki keresztfán meghala.

Mikor a pap az igét mondja,
 Megszünik a kenyér állaga,
 És leszen teste és vére,
 Ki érettünk szenvede.

Nagy Isten! téged dicsér lelkem,
 Dicsénéket zengedez szívem;
 Áldassál teljes Háromság!
 Igaz Isten, uraság.

11.

Oh mily kegyes az Ur Szive, az Oltáriszenségben!
 Mily mélységes csoda míve a kenyér s borszinében!
 Nem érti azt angyali értelem, e szentségben mikép
 vagyon jelen;
 De isteni bizonyíték, gyámolja a szív hitét.

Itt az Isten szent kenyere Krisztus teste és vére;
 Fiainak eledele, lelkünk drága nagy bére.
 A kinek szent irgalma végtelen, a láthatatlan Isten van
 jelen;
 Az egeből ad kenyeret, ezzel éltet mert szeret.

Szeretettel teríti meg asztalát az Ur itten;
 Vérért adja híveinek, hogy szent lángra hevítsen.
 Élvezni az Urat oh jőjjetek, egyesülni akar Ő veletek;
 Megváltónk itt és nem bíránk, vérharmatját hinti ránk.

Bőnök rabja! ne féld, ne fúsd, mert nagy az Ő jósága;
 Fogadd be Őt, mint Zakeus, te is szived házába.
 Hogy keblére borulj későn korán, mint szent János a
 végső vacsorán,
 Teneked is megengedi, mert lelkedet szereti.

Bízalommal lépek eléd egek dicső Királya!
 Elzárkozott keblem feléd ajtaját im kitárja.
 Én is a te teremtményed vagyok, szánj meg engem
 szegény lelki vakot;
 Oh Jézusom, Dávid fia! légy üdvömnek szent ájja.

12.

Kapossy É. T.

Oh egeknek nagy királya, fölséges Urunk!
Mint irgalmat kérő árva, arczra borulunk,
Bár nem látunk oh szent Isten! hogy jelen vagy
hiszszük itten.

Oh jertek hív lelkek, porba boruljatok, itt Istentek.

Mily csodásan szeret minket édes Jézusunk!

Megbocsátva bűneinket, Ő lőn orvosunk.

Orvosságul magát adja, beteg lelkünk gyógyítgatja.

Oh jertek hív lelkek, porba boruljatok, itt Istennek.

A jászolyban testvérünk lett, a nagy Uraság;

A keresztfán kezesünknek áldozta magát.

Nagy irgalma itt sem szűnt meg, az oltáron ételünk lett,

Oh jertek hív lelkek, porba boruljatok, itt Istentek.

Éhezőknek testét adta, a legjobb barát,

Szomjasoknak átnyújtotta, vére poharát.

Angyaloknak szent mannája, a halandó lényt táplálja,

Oh jertek hív lelkek, porba boruljatok, itt Istentek.

Üdvösséges drága ostya! légy te fegyverünk,

Melyben testét s vérét osztja édes Istenünk!

Elleninknek száma sok s nagy, adj erőt a harczosoknak.

Oh jertek hív lelkek, porba boruljatok, itt Istentek.

Ajtaját nyisd meg szivednek e szentség előtt;

A ki lelki ételed lett, oh fogadd el őt.

Szeretetnek nagy csodája, üdvösségünk szent oltárra!

Oh jertek hív lelkek, porba boruljatok, itt Istentek.

Gyöngesünk gyámolítsad, hősök kenyere!

Egyebütt nem éled, itt csak, lelkünk ereje.

Oh jegyezz el mindörökre, a mennyei örömökre.

Oh jertek hív lelkek, porba boruljatok, itt Istentek.

13.

Dall.: „Üdvözlégý óhajtott“ stb. szerint. (Kovács M. I. 43. L.)

Oh szeretet nagy munkája,
Drága szentség hit csodája
Árva földünk menedéke,
Bűnösöknek reménysége.

E kenyér s bor szent test, szent vér,
Bár elménkben ez meg nem fér;
De elég, ha Jézus mondja,
Hitünknek nincs többre gondja.

Századossal mondjuk itten:
Ez valóban igaz Isten!
Itt a mennyből szállott jószág,
Az orvos és az orvosság.

Publikánus bánatával
Verjük bűnös szivünk által;
Két szemünk ha könnybe fürdik,
Hozzánk hajol egész földig.

Oh nagy Szentség! te légy pajzsunk
Te könnyörülj, kérünk rajtunk;
Óvj vérontó fegyverektől,
Zabolátlan érzelmektől.

Ne hagyj el, mig élünk itten,
Tarts meg minket a szent hitben,
Hogy mig élünk, neked éljünk,
S egykor hozzád mennybe érjünk.

14.

Viz Z.-tól. Dall.: „Ez nagy szentség valóban“ stb. szerint

Imádunk e szent helyen
Hol számunkra vagy jelen,
Bár hozzád nem vagyunk méltók,
Üdv és kegyelem!

Itt az Isten trónja van,
Itt lakik ő boldogan.
Az oltárnak zsámolyánál
Szent óhaj fogan.

Bár dicsérnők mindig őt,
A felségest, a dicsőt,
Aki értünk magát adta,
Mint hű szeretők.

Im' közöttünk lakozik,
Szive mindig nyitva itt,
Ha elmondjuk panaszunkat,
Türni megtanít.

Az oltár szekrényében,
Jelen van ő egészen,
Bár szinek alá van rejtve,
Él kegyelmében.

A bús sziv hozzá siet,
Nála lel csak enyhelyet,
Melyet a bűn meg nem ronthat,
Föld el nem vehet.

Ó irgalmas! légy velem,
Édes Jézus, mindenem!
Az oltárnál add szerelmed,
Mely hozzád vigyen.

15.

Kovács M. II. k. 93. l.

Oh szeretetnek csodája! kit vársz ez oltáron?
Engemet, kit a bűn fája kimentett nagy áron.
Nem nyugszik, Uram! kegyelmed,
Mert özön a te szerelmed,
Elveszni nem enged.

A keresztfán esedeztél, hogy engem szabadíts ;
 Itt e színekbe rejteztél, hogy engem boldogíts.
 Már itt a csoda csodát ér,
 Melyeket az ész föl nem ér,
 Csak a szent hit ígér.

Meg van a bor és kenyérben a külső szín és íz,
 De rejtezik mindenikben az ontott vér és víz.
 Jézus ez tehát nem kenyér,
 Nem bor a bor is, hanem vér,
 Lelkünkért ontott vér.

Hajdan öt árpakenyérrel ötezret tápláltál,
 És az elhullott zsengevel csodát újítottál.
 Itt csak egy kenyér van készen,
 Mind eszünk s marad egészen,
 Mert ember és Isten.

Itt ezernyi földi népek jönnek oltárodhoz ;
 Lelkeiknek enni kérnek, esvén szent lábadoz.
 Asztalodon együtt esznek,
 Mindenek egészen vesznek,
 Osztályra nem tesznek.

Oh te, hallatlan csodádból fűzött gyöngykoszorú !
 Hozzád minden nyavalyákból kiált a szomorú.
 Csak tebenned a reménység,
 Hozz nekünk üdvöt nagy szentség,
 Isten és emberség.

16.

Dal. : „Előtted Jézusom“ stb. szerint.

Oh jőjjetek hozzám, kik terhelve vagytok,
 Kik a kereszt alatt panaszra fakadtok.
 Az én vérem ital, az én testem étek ;
 Jézus maga mondja : vegyétek s egyétek.

Fölbátorít, Uram! szavad édessége.
 De rettent éltemnek sok undok vétsége;
 Oh hogy vezesselek én be hajlékomba?
 A ki szent szivedet megsértem gyakorta.

Bár ugy fogadhatnám az egekből jöttet,
 Mint anyja fogadta tiszta szivvel őtet;
 Bár ugy örvendeznék az én lelkem már most,
 Mint anyja méhében keresztelő János.

Oh Uram! én vagyok leggyarlóbb vendéged,
 De ne vess el engem sok rútságom végett;
 E szentség a lelki sebeket gyógyítja,
 A hitet és reményt bennünk gyarapítja.

Hiszen te teszed a méltatlant méltóvá,
 A vétekekkel terhelt bűnöst szentté s jóvá;
 Mosd ki kötösömet, hogy legyen szép tiszta,
 Lelkem koronáját, Jézusom! add vissza.

Itt vagy már szivemben, én édes Teremtőm!
 Add bő malasztodat, légy a bűntől mentőm;
 Ah hogy ha te leszesz az én szent istápom:
 Lelkem elleneit majd megfutni látom.

Te magad mondottad, mennyei Fölséges!
 Az én terhem könnyű, az én igám édes;
 Add, hogy úgy viseljem s ugy szolgáljak néked,
 Hogy elnyerjem mennyben a nagy örökséget.

17.

Dall.: „Hol vagy én szerelmes“ stb.

Porba hullok, Uram! oltárod előtt,
 Hogy imádhassalak, adj lelki erőt;
 Hiszem, hogy jelen vagy e szentségben.
 Éppen ugy miként a magas égben.

Ámbár nem látok mást, mint csak kenyeret,
De már Isten szava hangzott a felett;
Ki a nagy világot teremtette,
Annak szent igéje testté tette.

Betlehem sem látott mást, mint kisdedet,
Golgotán is kín közt ember szenvedett;
Ott csillag vallá őt Istenének,
Itt a nap, mint Urát, könnyező meg.

Valamint hirdette a jászoly s kereszt,
Hogy minket, oh Jézus: mily forrón szeretsz
Ugy hirdeti itten szent oltárod,
Hogy szivedet most is felénk tárod.

Imádom, Jézusom! Istenségedet,
Imádom, Jézusom! tested s véredet.
A mennyi csillag van a szép égen!
Ádlassál annyiszor e szentségben.

18.

Orvendjetelek buzgó lelkek! leszállt az ég Istene;
Hajtsunk térdet, ide jertek, itt az élet kútfeje.
Nézzetek föl az oltárra, ott az Isten szent báránya!
Oh hatalmas égi Felség, kit elrejt e titkos szentség:
A bűn ellen légy mentség, a bűn ellen légy mentség.

Szereteted szent emléke, Jézus! e nagy s mély titok;
Itt a bűnös menedéke, kinek szived megnyitod.
Jézus, lelkem boldogsága! térj be szivem hajlékába,
E szentségnek bő malasztja, ha szivemet elárasztja,
Könyömet kifakasztja.

Trónod előtt esedezve, im a porba borúlok;
Bizva örök kegyelmedben, lelkemben megújúlok.
Egy az, mire buzgón kérlek: engedd, hogy én neked éljek
Szent malasztod bőven adjad, hogy tőled el ne szakadjak
S karjaid közt maradjak.

Segíts, hogy míg élek itten, bűnnel meg ne sértselek;
 Parancsodat teljesítem s mindig méltán vegyelek.
 Krisztus drága piros vére! mosd lelkemet hófehérre,
 Hogy egykor, ha jó halálom, választottid közt találjon
 S lelkem hozzád felszálljon.

19.

Kapossy É. T.

Szent oltárodnak zsámolyára hullva,
 Imádunk téged, rejtett Istenség!
 Ki által, bűn mocskából megtisztulva,
 A menny örökje lett az emberség:
 Mint Isten-ember: teljes váltságunkért
 Halálra szántad drága testedet;
 Mint béke áldozat: boldogságunkért
 Örömmel ontád piros véredet.

De ah, nemünkhöz irgalmas szivednek
 Nem volt elég e véres áldozat,
 Honába megmaradni hű népednek,
 Kivántál kenyér- és borszin alatt,
 Hogy asztaloddal gyöngé lelkeinket
 Az üdvösséges jóban részesítsd
 S véreddel mosván újult sebeinket,
 Szivünket szent véreddel egyesítsd.

Oh fogadj minket, Jézus! oltalmadba,
 Ha vágyaink gonoszra vonzanak;
 Vedd kérlelő lelkünket irgalmadba,
 Ha gyarló lábaink megbotlanak,
 Add, hogy míg élünk, teljes jámborsággal
 Tisztelvén e fölséges titkodat:
 Mennyekben szünhetetlen buzgósággal
 Háláljuk végtelen jóvoltodat.

20.

Dall.: „Oltárra nézz“ stb. szerint.

Szent angyalok, égi karok,
 Kik ott laktok menny égben,
 Hódolatot mutassatok
 Jézusnak e szentségben.
 Itt van teste, vére s szive,
 Ide fusson minden híve,
 Imádja őt örökké,
 Mindörökön örökké.

Az ég, a föld, a hegy s a völgy
 Hódoljon szent szívének;
 Szép csillagok ragyogjatok
 Jézus drága testének.
 Minden népek és nemzetek!
 Neki hálát rebegjeteK,
 Áldjátok őt örökké,
 Mindörökön örökké.

Ki mint a nap, felhő alatt,
 Rejlik kenyérszínében;
 Hő kegyelet, mély tisztelet,
 Annak e nagy szentségben.
 Őt, ki köztünk itt lenn lakik,
 S velünk marad a végnapig
 Magasztaljuk örökké,
 Mindörökön örökké.

Én alkotóm, én üdvadóm!
 A bűn ellen oltalmaz;
 Benned bízom, boldogítóm,
 Ha vétkezem, irgalmaz.
 Hogyha volna ezer szívem,
 Mindannyival, Jézus! hiven
 Szeretnélek örökké,
 Mindörökön örökké!

21.

Bozóki 171. l.

Oh Jézus, Jézus, oh édes Jézus! e szentségben imádlak
Mint ember s Isten jelen vagy itten, bár szemeim nem
látanak.

Oh Jézus, Jézus, oh édes Jézus! sz. Szive e szentségben!
Gazdag kincstárod ime kitárod szereteted teljében.

Oh Jézus, Jézus, oh édes Jézus! áldott teste s vére!
Drága vendégség, mennyei szépség, lelkem örök nagy
bére!

Oh Jézus, Jézus, oh édes Jézus! égi javak adója!
Minden vágyamnak, kívánságomnak te légy irányadója

Oh Jézus, Jézus, oh édes Jézus! szívem el van fásulva,
Táplálj testeddel éleszsz véreddel, s lelkem meg lesz
újulva.

Oh Jézus, Jézus, oh édes Jézus! szívem majdnem elolvad
Zárj be kegyedbe, szívem szivedbe szent vágygyal
megcsókollak.

Oh Jézus, Jézus, oh édes Jézus! mily jó vagy, azt itt látom
Ha lankadóban leszek a jóban: légy gyámoló m, istápom.

Oh Jézus, Jézus, oh édes Jézus! tiszta szivből szeretlek
Mint tanítómat, jó megváltómat mindenütt híven követlek

Oh Jézus, Jézus, oh édes Jézus! sz. szive e szentségben
Te légy mentségem, uti költségem s koronám fen az égben

21a.

Oh szerelmes Istenem! szemeim rád függesztem,
Aki méltó nem vagyok, hogy szinedhez járulok.

Lefüggesztett szemekkel, összekulcsolt kezekkel,
Istenségedet kérem, hogy bocsássa meg vétkem.

Bűnös lelkem erősítsd, imádásodra hevítsd,
Angyaliddal őriztesd és a bűntől védelmezd.

Oh örök mindenható Isten! oh bölcs alkotó!
Teremtésed remekét védjed s ápdold gyermekét.

Ime földig borulva, istenséged imádva,
Kérlek, hogy szentfényeddel, fedj beszent kegyelmeddel.

22.

Kapossy E. T.

Oltári nagy szentség! te vagy erős várunk.
Istápot Istenség, csak tetőled várunk.

Emberekben nincs segítség,
Bajainkban te segíts;
Ég, fölséges nagy szentség.

Hol szent István s László jóban tündököltek,
Nyomuk hol még látszó: áldd meg e szent földet
Ne felejtssd el mindörökre,
Hogy Mária szép örökje,
Pannonia földje.

Egykor ősz hazánk volt a szent hit bástyája;
Az évig fellángolt áldozát oltára.
Mint martirnak, szive vére
Omlott a hit védelmére:
Áldd meg Krisztus vére.

Egyetértés lelkét add meg Jézus! kérünk;
Rút egyenetlenség ne fogyaszsa vérünk.
Szünjék meg az eretnekség,
Égy asztalnál mind vehessék
Istenünknek testtét.

Legyen mentes földünk vészhalál s inségtől;
Oltalmazd, könyörgünk, háború dühétől.
Hogy jóval légy s karoddal véd:
E szentségben a magyar nép
Hozzád ájtattal lép.

Hű magyar népednek istápold királyát,
Szennytől védelmezd meg fényes koronáját.
Tarts meg minket békességben,
A hazának szerelmében,
Tested vételében.

Jézus példány képünk, ki hazád sirattad,
Örökbe ki nekünk e szép földet adtad:
Kérünk áld meg e szép hazánkat,
Nagy bizalmunk van iránta,
Ki Izraelt szántad.

23.

Asztalodhoz hisz, nagy Isten! engem,
Szent szavadra remeg szívem s lelkem.
Oh magasság, nagy méltóság!
Közeledni jaj hogy merjek hozzád?
Nagyságodon bámul minden elme,
Szent sem méltó ennyi kegyelemre.

Mint legyek én asztalod vendége,
Én a kinek oly sok s nagy a vétke?
Oh magasság, nagy méltóság!
Közeledni jaj hogy merjed hozzád?
Bűnös vagyok, mint a bűnös vámos,
Szép mennyekzős köntöst adj rám már most.

Vádol engem éltem minden napja,
Áradj meg hát szemem könnypatakja.
Oh magasság, nagy méltóság!
Közeledni jaj hogy merjek hozzád?
A bűn rabját tedd szabaddá s jóvá,
A méltatlan szolgát tedd méltóvá.

Te előtted a tiszta szív kedves
S úgy szeretsz, ha szemünk könnytől nedves.

Oh magasság, nagy méltóság!
 Közeledni jaj hogy merjek hozzád?
 Mosd meg szívem szent szived vérével,
 Oldaladnak kifolyt szent vizével.

Lelkem egész erejével kérlek:
 Tedd méltóvá gyarló teremtményed.
 Oh magasság, nagy méltóság!
 Közeledni jaj hogy merjek hozzád?
 Érdemidből, Jézus! adj egy morzsát
 S méltó vendég lesz így bűnös szolgád!

24.

Dall.: „Égi szűz virág“ stb. szerint.

Ahány csillag van ott a magasban,
 A ragyogó kék égen:
 *Annyiszor áldunk, Jézus, megváltónk!
 E nagy, e nagy szentségben,

Földön a mennyi porszemet lelni,
 Fű s virágot a réten:*

Amennyi számra a légparánya,
 A mindenség ürében:*

Hány harmatcseppje hullt a földekre,
 S van a hajnal méhében,*

Hány szivdobbanás, hány szempillantás
 Volt a világ éltében:*

A napban s holdban hány sugár volt s van,
 S lesz mig járnak az égen:*

Hány pillanat van sok századokban,
 S percz az örök nagy létben.*

A hány szent, szentet zengnek a szentek,
 S az angyalok az égben :
 *Annyiszor áldunk Jézus, megváltónk!
 E nagy, e szentségben.

25.

Dall. : „Mária drága neve“ stb. szerint.

Üdvözlégy százezerszer imádtassál még többször,
 Jézusom !

Angyalok eledele mennyből leszállott ige, Jézusom !
 E szentségben, kenyér színben, örömmel magasztallak,
 Igaz hitemmel vallak, Jézusom !

Oh angyalok kenyere, lelkünk szent eledele, Jézusom !
 Egeknek nagy királya, szüz Mária szent Fia, Jézusom !
 Dicsértessél, tiszteltessél, e kised fehérségben kenyér
 és bor színében Jézusom !

Kiad tehát oly szivet és szemeinknek könnyet, Jézusom !
 Hogy mint nappal és éjjel imádjunk e szentségben,
 Jézusom !

Ne hagyj minket híveidet, a bűnbe elmerülni, hanem
 neked tetszeni Jézusom !

Halhatatlan nagy szentség, égből leszállott vendég,
 Jézusom !

Előtted leborulunk és buzgón fohászkodunk, Jézusom !
 Kérvén, hogy szent tested s véred, érdemesen vehes-
 sük, irgalmad érezhessük, Jézusom !

26.

Viz Z.-tól. Dal. : „Aldjad ember“ stb.

Édes Jézus, az oltáron
 A Te drága szived áldom,
 A mely értem nagy kínok közt
 Adta vérét,
 Hogy szeressük, azt kívánva
 Az egészért !

Kit szeretnénk, ha nem Téged,
Te legszentebb, Te Fölséges!
Magasztosabb az egeknél,
Istenember!
Szivtelenebb a sziklánál,
Ki nem kedvel.

Mi közöttünk itt a trónod,
Bár mennyekben vagy Te boldog,
Mint jó pásztor, híveid közt
Akarsz lenni
S égő szivek szentélyében
Megpihenni.

Vágyom a Te tested-véred,
Halni készen mindig Érted;
Többet ér a Te szerelmed,
Egek éke!
Mint a fényes világ minden
Dicsősége.

Jőjj szivembe, bird egészen,
Ki itt lakol e szentségben
S légy vigaszom a bánatban
S a halálban,
Hogy szerelmed az égben is
Megtaláljam.

27.

(Kovács M. II. k. 102. l.)

Meghalok szerelmemben, Jézus érted,
De bánkódom szivemben most előtted;
Mert szivedet bántottam,
Bűnnel bűnt újjítottam.
Szentséges véred ára
Ismét a vétkek tára,
Mert botlottam, mert botlottam.

Amit tisztított véred, beszennyeztem ;
 Ha vétkem súlyát méred, már elvesztem.
 De bánom sok vétkeimet,
 Kesergem rossz életemet.
 Puplikánussal vallom,
 Jobb latorral sokalom,
 Tetteimet.

Tudtad, hogy ismét esem e szükségbe ;
 Azért jöttél, kedvesem! e szentségbe.
 Oh legyen e nagy szentség
 Vándor létemnek mentség ;
 Legyen e nagy áldozat
 Boszúd ellen boltozat,
 Oh szent Felség!

Már ha folyt értem véred, ne kergess el ;
 Ha már lelkem lett béred, oh ne vess el!
 Kér értem emberséged,
 Hajoljon Istenséged,
 Bár mást mond igazságod,
 Győzzön irgalmasságod
 És jóságod.

Oh titkoknak mélysége! légy nekem gyám ;
 Oh gyarlóknak szentsége! hozz áldást rám.
 Mentsd, amit véren vettél,
 Haláloddal mentettél ;
 Mivel lelkem nem tiszta
 Szent véred letisztítsa
 Minden szennyét.

28.

Add neked Jézus szivedet, akarlak szeretni,
 Mert az én szívem kedvedet nem tudja keresni,
 Hacsak veled nem egyesül,
 Ha szivedben nem részesül,
 Jézus, én erelmem!

Érettem a szűz méhében te testbe öltöztél,
 A kenyér és bor színében eledelem lettél,
 Hogy te veled egyesüljek,
 És csak téged szeresselek,
 Jézus én szerelmem!

Oh csodálatos egyesség! itt van e szent helyen
 Az Isten és az emberiség egy személyben jelen;
 A mit itt látsz, nem csupa jel,
 Hanem angyali eledel,
 Jézus teste s vére!

Oh kegyelemnek tengere! érted eped szívem,
 Oh angyaloknak kenyere! téged óhajt lelkem;
 Tápláljad éhes lelkemet,
 Áztassad száraz szívemet,
 Jézus teste s vére!

Szerelmes édes Jézusom oltáriszentségben,
 Jelenlétedet itt vallom kenyér és bor színben;
 Noha nem látlak, de áldlak;
 És a hit által imádlak,
 Jézus teste s vére!

Mennyből kilobbant égő tűz! gyulaszd szeretetem,
 Érzése legyen tiszta, legyen tiszta lelkem;
 Oh ragadd el én szívemet,
 Vond hozzá minden kedvemet,
 Jézus én szerelmem!

29.

(A nép ajkáról.)

Szived szerelme elhozott e földre,
 Hogy megmentenél
 Minden lelket a föld terén,
 Ki benned hisz, szeret, remél,

S itt gúnyt, szörnyű üldöztetést,
 Keresztre fölfeszítettetést
 Szenvedtél Istenünk,
 Hogy boldogok legyünk.

S midőn műved bevégezed
 S honodba vissza készültél,
 Hogy árva ne maradjon itt
 Az ember, im, mit rendelél?
 A bor s kenyérben önmagad
 Szállottál, hogy az áldozat
 Ujuljon szüntelen
 S közöttünk légy jelen.

S hogy lelki utunk terheit
 Viselni könnyűvé tegyed:
 Táplálékul hagyád nekünk
 Öntestedet és véredet.
 Jézus! szerelmed végtelen,
 Az ember hogy boldog legyen,
 Csak hinni kell neki
 Benned s üdvét leli.

Az áldozat mint illatoz,
 Isten! tömjénfüst száll feléd;
 Hő áldozat illatja ez,
 Miként egykor megrendeléd.
 A borban és kenyérben itt
 Szent tested és véred lakik,
 Ha ebből ízlelünk,
 Imára gyúl szivünk.

Imádunk, oh hatalmas Ur!
 Fogadd el azt a háladíjt,
 Mit hő keblének mélyiből
 Az ember trónodhoz röpit.
 Önérdemid tekintsd, Atyánk!
 Áraszd áldásodat reánk
 S a földi lét után
 Várj az ég ajtaján.

30.

Szűz Mária méhe gyümölcsének.
 Kálvária szőlő gerezdjének :
 Édes Jézus testének s vérének,
 Ajkunkról zeng magasztaló ének.

Csodája az örök szeretetnek,
 Mit anya még fiával sem tett meg
 E szentségben Krisztus ömlényével
 Táplál minket testével s vérével.

Áldott kalász, áldott szőlőtőke,
 Melynek e szent test s vér a szülöttje,
 Áldott vagy, oh drága Isten anyja!
 Tőled eredt mennyei manna.

Áldott az is, aki ehhez járul,
 Angyaloknak eszik asztaláról ;
 Oh én lelkem te is áldott lennél,
 Ha őnála kegyelemre lelnél.

Oh Mária! tehozzád menekszem,
 Imádd Jézust, fiadat helyettem ;
 Szerezz nekem szép mennyei köntöst,
 Kemény szívem könnyeiddel öntözd.

Édes Jézus! szűz méhnek gyümölcse,
 Ki üdvünkért jöttél le e földre,
 Kálvária-hegy szőlőgerezdje :
 Térdre hullok, im előtted esdve.

Táplálj engem tested mannájával,
 Vidámíts föl szent véred borával ;
 Mig itt élek, kérlek malasztot hozz,
 Holtom után ültess asztalodhoz.

31.

Oh szentséges szakramentom!
 Felséges nagy méltóság!
 Adatott új testamentom,
 Isteni hatalmasság!
 Kenyér színben elrejtezve
 Testbe öltözött ige.
 Kinek mennyet és a földet
 Betölti kegyessége.

Szembefödve leborulnak,
 Előtted Kherubimok,
 Dicsérnek s fölmagasztalnak
 Az áldott Szeraphimok.
 Mert a te drága testedet
 Áldozatunkra hagyta;
 Értünk ontott szent véredet
 Hogy igyuk parancsoltad.

Tehát e drága szentségben
 Jelen van az Istenség,
 Kenyér és bor színe alatt
 Valóságos emberség;
 Bűnös lelkünket táplálja
 Tulajdon szent testével
 És kegyesen megkinálja
 Drágalátos vérével.

Azért e drága szentséghez
 Ájtatosan járuljunk,
 Eleven Isten emberhez,
 Térden állva boruljunk;
 Kérjük, hogy szent testét s vérét
 Érdemesen vehessük,
 Hóltunk után koronánkat
 Mennyegben megnyerhessük.

32.

Ez a kenyér, mely az égből
 Ez oltárra alá száll,
 Véghetetlen kegyességből
 Eledeleivel táplál;
 Manna ennek volt a jele,
 Test s vér lelkünk eledele.
 Ez az élő frigy ládája,
 Kegyelmeikkel van tele.

Ez a test hát Krisztus teste
 Értünk megfeszítettett,
 Ez a vér a Jézus vére,
 Keresztfán kiöntetett,
 Ki ezt méltán iszsza, eszi,
 Örökké él, s bérét veszi;
 Véghetetlen nagy szeretet!
 Lelkünk boldoggá teszi.

33.

Dall, „Mária szüz anyám kérlek“ stb. szerint.

Ur Jézust, ki leszállt üdvünk végett
 Lelkünk most úgy várja, mint vendéget;
 De bűneink terhe lesújt földig.
 Szívünk mély bánata könnyben fürdik.

Tehozzád kiáltunk, Isten Anyja!
 Légy méltatlanságunk gyámolója;
 Az van itt elrejtve e színekben,
 Ki egykor ott lakott szüz méhedben.

Ő, ki szüz véredből, vón vért s testet,
 Ki vérével festé a keresztet,
 Azt várjuk szívünkbe, mint vendéget,
 De remegünk sok s nagy bűnünk végett.

Kit itt jelen lenni hívők vallnak,
Te készítél polyát s jászolyt annak ;
A mi szivünket is oh készítsd el,
Töltsd meg szent reménynyel s igaz hittel.

Mennyei seregek, tiszta lelkek !
Istápolásunkra ti is jertek.
Hogy ne vegye senki őt Judással,
E szentségben lelki kárvallással.

Jézus! várva várunk szent örömmel,
Vendégül szivünkbe jőjj el, jőjj el ;
Te vagy reménységünk s édességünk,
Te légy boldogságunk s üdvösségünk.

34.

D.: „Szenháóromságnak az én életemet“ stb szerint

Üdvözölve légy szent hitünk csodája,
Oltári szentség, lelkünknek mannája,
Kegyelem forrása,
Irgalom tárháza,
Oh terített asztal,
Tele rakva malaszttal !

Tövis bokortól ki szólot Mózesnek,
Ki előtt arczra az angyalok esnek :
Ő nagy Ur Isten,
Lakik köztünk itten,
Vigaszt tőle itt vesznek,
A kik hisznek s szeretnek.

Ó, ki emberi alakba öltözött,
Szeret mulatni az emberek között ;
Rajtunk csügg szemével,
Édesget szivével,
Szálljon fel hát hozzája
Lelkünk forró imája !

Ki sok bűnünket fölvette vállára,
 Súlyos keresztfát vitt a Golgotára,
 Ő kéri szívünket,
 Ide vár bennünket,
 Egyesüljön hát vele
 Ő az élet kenyere !

Bűnös Ádámnak késő unokája,
 Vétkes Évának gyarló maradványa!
 Bánkódva, keseregve,
 Bűnös melled verve,
 Lépj kegyelmi trónjához,
 Rád ezer szent áldást hoz.

Akinek betér szive hajlékába,
 Oh mily nagy Urat fogad az házába;
 Akinek keblébe Jézusom!
 Te mégy be:
 A legfőbb jó van azzal,
 Kit az ég s föld magasztal.

Ki itten trónolsz, oh mennyei Jóság!
 Kinek bölcsője örökkévalóság,
 Kinek kegyelme nagy:
 Minket oh el ne hagyj,
 Neked élünk és halunk,
 Te légy a mi gyámolunk.

35.

D. „Dicsérjétek, tiszteljétek“ stb. szerint. *Kovács M. II. K. 98. l*

Üdvözlégy oh drágalátos
 Krisztus szent teste!
 Áldott légy oh méltóságos
 Jézusnak vére!
 Üdvözlégy élő kenyér,
 Eleven szent test és vér!
 A ki lettél szenteidnek
 Élelem és bér.

Üdvözlégy szelid királyunk,
 Irgalmas Jézus!
 Sziveinkbe várva várunk,
 Vétünkért ne fuss.
 Éltesse szent testeddel,
 Eleveníts véreddel,
 Hogy viduljon árva lelkünk
 Édességeddel.

Üdvözlégy te kéteseknek
 Egy reménysége!
 Árva földünk és egeknek
 Gyönyörűsége!
 Emberré lett Istenség,
 Istenesült emberség,
 Életünk és áldozatunk,
 Oh drága Szentség!

Félve lépünk mi elődbe,
 Édes Istenünk!
 Minthogy estünk rút bűnökbe,
 Nincs épség bennünk.
 A mi valónknak szépe:
 Istenségednek képe,
 Tévelygőkkel a rossz útra
 Többször is lépe.

De sietünk megtört szívvél
 Már hozzád térni,
 És előtted tárt kezekkel
 Irgalmat kérni.
 Zsámolyodhoz járulunk,
 Lábadhoz borulunk,
 Föl se kelünk, mig bűnünkől
 Meg nem tisztulunk.

Tisztogass ki mocskainkból,
 Oh drága Szentség!
 Ments ki bűnös vágyainkból,
 Irgalmass Felség!

Légy uti társ, légy vezér,
 Imádandó test és vér!
 Ha kimulunk, add meg, a mit
 Szent szavad ígér.

36.

Üdvözlégys Krisztus teste,
 S kifolyó piros vére,
 *Ki vagy jelen e szent helyen,
 E drágalátos szent,
 Szent, szent szentségben.

Üdvözlégys egek Ura,
 Irgalomnak zápora!
 *Ki vagy jelen stb.

Üdvözlégys kegyes remény,
 Üdvre kelt ékes napfény!
 *Ki vagy jelen stb.

Üdvözlégys hív oltalom,
 Véghetetlen irgalom!
 *Ki vagy jelen stb.

Üdvözlégys nagy áldozat!
 Bűn s haláltól oldozat!
 *Ki vagy jelen stb.

Oh szerelmes gyámolunk!
 Jójj alá, ha kimulunk.
 *Ki vagy jelen stb.

Te fejezd be létünket
 És fogadd be lelkünket.
 *Ki vagy jelen stb.

37.

Kapossy É. T.

Uram! hittel s szeretettel lépek
 Oltár zsámolyodhoz
 Szivem s lelkem e szentségben néked,
 Mély hódolatot hoz.
 Oh én, bűnös szolgád,
 Hiszem, mert te mondád,
 Hogy jelen vagy, miként ott az égben,
 E kenyér színében.

Hitem nagy, mint a századosé volt,
 Ott Kafarnaumban;
 Fájdalom nagy, mint Magdolnáé volt,
 Sirok bánatomban.
 Bár sok az én vétkem,
 De van reménységem,
 Hogy megengedsz, mint a jobb latornak,
 Ha könyeim folynak.

Oh jójj hozzám, értünk meghalt Jézus!
 E titkos szentségben;
 Eltemetlek, miként Nikodémus,
 Szivemnek kertjében.
 Fehér gyolcs lepelbe,
 Tiszta érzelembe
 Betakarlak s úgy teszlek a sirba:
 Kebelembe sirva.

Egyesülj hát velem e szentségben,
 Szűzek vőlegénye!
 Légy bánatom, légy gyönyörűségem,
 Légy lelkem reménye.
 Sziv boldogítója!
 Kegyelmeke adója!
 Végy be engem szerető kegyedbe,
 Rejts el szivsebedbe.

Oh légy, lelkem, Krisztus hordozója
 Mig e földön élek ;
 Oh légy, keblem, légy szentségtartója
 Éltető testének.
 Szent szívének vére,
 Lelkünk váltságbére
 Melegítse szívemet halálig,
 Mig porrá nem válik.

38.

Dall. „Áldott Jézus, szűznek fia“ stb. szerint.

Uj szövetség ékessége,
 Szeretet szent vendégsége,
 Oh csodáknak gyöngy-füzére,
 Krisztus teste, Krisztus vére.

Méltóságos drága szentség,
 Melyben trónol a nagy Fölség,
 Az istenség és emberség,
 Megfoghatlan nagy kegyesség.

Önmagát itt Jézus adja,
 Hódolatunk elfogadja,
 Bűnös lelkünk mosogatja,
 Szent vérének gyöngypatakja.

Itt van lelkünk áldozatja,
 Minden javak foglalatja,
 Hit, reménység szent alapja,
 A szeretet fényes napja.

Kegyes Jézus, én reményem!
 Bűnös vagyok, elismerem,
 De irgalmad esdve kérem,
 Oh bocsáss meg szivből nékem.

Ments meg, Uram! minden véstől,
 Az ördögi kísértéstől,
 Háborutól és inségtől,
 Vészhaláltól és dögvéستől.

39.

Térdre esvén leborulok,
 Előtted oh nagy szentség!
 Ime csak neked hódolok,
 Véghetetlen Istenség!
 Mert te mennynek s földnek Ura
 Vagy, voltál s leszesz mindég,
 Magad eledelül adtad,
 Ezt csodálja föld és ég.

Mint háláljam meg oh Jézus!
 Isteni fölségednek,
 Hogy szent tested s véred adtad
 Csekély teremtményednek,
 Semmiség vagyok előtted,
 Te tőled van mindenem;
 Lelkemet s egész valómat vedd,
 Te neked szentelem.

Minden lélek áldja velem
 Az oltári szentséget,
 A mely magában foglalja
 Az örök Istenségedet;
 És örök életet ígér,
 Ki lelkébe fogadja,
 A bűnösnek hogy ha megtér
 Mennyei bérét adja.

40.

Oh isteni titkos mély szentség!
 Oh elrejtett Istenség!
 Kit meg nem foghat, szemmel nem láthat,
 Emberi érzékenység.

Oh Jézusom! nagy szentségedet
 Hiszem jelenlétedet;
 Könyeket ontva s földig borúlva
 Aldom szent fölségedet.

Én nem vagyok méltó járulni
 Szent testedhez borulni;
 De csak egy szóval mondjad, azonnal
 Lelkem megfog gyógyulni.

Tekints reám, kegyes orvosom!
 Vidd jóra bűnös sorsom;
 Egyedül jóvá, jóra hajlónvá
 Te tehetsz oh Jézusom!

41.

Dall.: „Oh örök szeretet“ stb. szerint.

Magasztalja lelkünk e szentséget,
 Mely táplál vigasztal áld és éltet,
 Imádjuk az örök Istenséget,
 Kit e szentségben a kenyérszin fed.
 *Oh kegyesség! oh nagy szentség!
 Áldjon téged velünk a föld és ég.

Isteni szeretet szent emléke,
 Elhagyatottak biztos menedéke,
 Ki lelkünknek vagy most nagy vendége,
 Légy halálunk után üdvössége.
 *Oh kegyesség! stb.

Oh égből leszállott élő kenyér!
 Örök éltet adó szent test és vér!
 Légy nekünk oltalom, légy égi bér!
 Lelkünk ezért sóhajt, imád és kér.

*Oh kegyesség! stb.

Imádás, dicséret az Atyának,
 Érettünk testé lett szent Fiának,
 S a Szentlélekkel egy Háromságnak
 Az örök szeretet forrásának.

*Oh kegyesség! stb.

42.

Oh szentséges, kegyességes
 Üdvözítő Jézusunk,
 Dicsértessél, tiszteltessél
 Mi Megváltó Krisztusunk.
 Jőjj be szivünk hajlékába!
 Megtérő lelkünk házába,
 Ott nyugodjál ott lakozzál,
 Mindvégig mulatozzál.

Téged áldunk és imádunk,
 Mély alázatossággal,
 Itt létedet, felségedet
 Dicsérjük búzgósággal,
 Oh hajtsd hozzánk füleidet,
 Fordítsd reánk szemeidet,
 Mert fájlaljuk és megvaljuk
 Vétkeinket s elhagyjuk.

Oh ártatlan, láthatatlan
 Istennek szent báránya!
 Orvoslását, tisztulását
 Lelkünk tőled kívánja;

Látod éltünk gyarlóságát
 És számtalan gonoszságát.
 Végy kedvedbe, rejts sebedbe
 S lelkünk mosd meg véredbe'.

Hogy károsabb és súlyosabb
 Ne legyen betegségünk,
 Érdemmeddel, kegyelmeddel
 Erősítsd gyengeségünk,
 Siess minket gyógyítani,
 Szent véreddel tisztítani,
 Hogy élhessünk, dicsérhessünk,
 S tisztán mennybe mehessünk.

43.

Szöv. 1651. évből. *Szelepcsényi 171. l.*

Üdvözlégy szent test, szűztől, ki szülöttél,
 Keresztfán értünk ki halált szenvedtél,
 Atyáddal minket ki megbékítettél,
 Imádunk téged.

Üdvözlégy Jézus, Krisztusnak szent vére,
 Ki bűneinknek lón eltörlő bére,
 És mi lelkünknek bőséges érdeme,
 Imádunk téged.

Itt jelen vagy az Istennek fia,
 Itt jelen vagy világ Megváltója,
 Itt jelen vagy lelkünk orvoslója
 A Krisztus Jézus.

Itt jelen vagy mi édes tanítónk
 Itt jelen vagy mi hiv közbenjárónk,
 Itt jelen vagy lelki vigasztalónk,
 A Krisztus Jézus.

Itt jelen vagyok élet, ut, igazság,
 Itt jelen vagyok fényes világosság,
 Itt jelen vagyok mennyei Urasság,
 A Krisztus Jézus.

Itt jelen vagyok váltságunknak napja,
 Itt jelen vagyok a bűn megrontója,
 Itt jelen vagyok szeretetnek lángja,
 A Krisztus Jézus.

Itt jelen vagyok a mi vigasságunk,
 Itt jelen vagyok őrizőnk s oltalmunk,
 Itt jelen vagyok mi lelki pásztorkunk,
 A Krisztus Jézus.

Adja minékünk az Ő szent országát,
 Láthassuk nyilván örök boldogságát,
 Angyali karból nézhessük orcáját,
 S mennyei Atyját.

44.

Oh élet mannája! oh nagy szentség!
 Szeretet munkája oh kegyesség!
 Mint lettem méltóvá szent testedre,
 Isteni megváltóm! szent véredre.
 Ki bűnös vagyok vétkeim nagyok;
 Hogy éljek meghaltál szerelmedből,
 Ezért adád tested eledelül.

Ha ily nagy Istenem! szereteted,
 Irántam oh Jézus! nagy kegyelmed,
 Hogy bűnös lakomba megalázod
 Magadat s érettem feláldozod;
 Hogyne borulnék, hogyne hódolnék,
 Alkotmány Uramban hogy ne biznék,
 Kegyes Istenemben hogy ne hinnék.

Utolsó vacsorád emlékeztet,
 Mily nagy volt az isteni szeretet:

Hogy tulajdon tested vételemre
 Rendelted lelki szent ételemre.
 Hogy együtt éljünk és egyesüljünk,
 Élsz Jézus én bennem és én benned.
 Így célod lelkem üdvözitened.

45.

Dal. „Add nekem Jézus szivedet“ stb. szerint.

Szerelmes édes Jézusom! imádlak tégedet,
 Mert lettél lelki orvosom, adván szent testedet;
 Szivem szivednek ajánlom, lelkemet neked áldozom,
 Légy őrző pajzsom.

Kit sem tengernek vizei, meg nem birhatnának,
 Sem széles világ részei meg nem foghatnának,
 Kisdéd ostyácska színében, kenyér és bornak ízében
 Elrejtette magát.

Kilencz hónapig mulattál Szűz anyád méhében,
 Mivelünk végig maradtál kenyérnek színében,
 Lettél lelkünk vendégsége, gyarló szivünk erőssége,
 Oh kegyes Jézusunk!

Istennek áldott báránya, ki a bűnt elveszed,
 A bűnbánókat megszánva Fiaddá teszed,
 Oh légy erős bizodalunk, légy vezérünk, légy oltalmunk
 S töröld el vétküncet.

Adjad, hogy itt szeretettel neked szolgálhassunk,
 Urunk Jézus! tiszta szivvel téged imádhassunk,
 S majdan égi énekekben, angyali dicséretekben,
 Aldjunk egykor. Amen.

46.

Oh ki ez oltáron kenyér színe alatt,
 A tiszta ostyának fehérsége alatt,
 Fölséges Ur Isten elvagy rejtezkedve,
 Csodálatos képen.

Testi szemeimmel soha nem láthatlak,
 De mindazon által igazán imádlak,
 Téged Teremtőmnek, Istenemnek vallak,
 És Uramnak mondlak.

Ez áldott testedért, melyet itt imádunk,
 Ez áldott véredért, melynek térdet hajtunk,
 Kérlek én Istenem! kegyelmezz lelkemnek
 Bocsásd meg bűnömet.

Drága sebeidbe rejtem sok vétkeket,
 Szent véred harmatja mossa meg lelkemet,
 Hogy szent szined előtt, tisztán megjelenjek,
 S így kegyelmet nyerjek.

Bűnös Magdolnával lábadoz borulok,
 Emlékezz meg rólam, latorral kiáltok,
 Könyörülj én rajtam! Dáviddal így sirok
 Kegyelmes Istenem!

Oh angyali étel! tápláld lelkemet,
 Oh mennyei ital! vigasztald szívemet,
 S legfőképp ha majdan közelget halálom,
 Légy vigasztalásom.

47.

Előtted Jézusom! leborúlok
 Engedetlen bűnös meghódolok,
 Hozzád Megváltónkhoz felkiáltok,
 Kenyér s bor szín alatt kit imádok.

Hogy üdvözíts engem teremtettél,
 Pokoltól s haláltól megmentettél;
 De mindedig kínod ujítottam,
 Szívemet neked ki nem nyitottam.

Vádolom most magam, hogy vétettem,
 Te szent kegyelmedet megvetettem;
 Azért szívből bánom már vétkeket,
 Tisztítsd meg Jézusom! én lelkemet.

Fogadom életem jobbulását
 Távoztatom Isten megbántását;
 Ezután már készebb leszek halni,
 Mint tőled Istenem! elpártolni.

Csak nekem, oh kérlek, szent lelket adj,
 Ki szegény bűnöshöz irgalmas vagy:
 Hogy éltemet már megjobbíthassam,
 Te szent törvényedet megtarthassam.

Kivánja én lelkem szent testedet,
 Mint a szomjú szarvas, szent véredet;
 Add, hogy e szentséget hozzám vegyem
 Most és végórámon s méltán egyem.

48.

Imádunk szent ostya! drágalátos manna,
 Seregeknek Ura, királyok királya,
 Üdvözlégy angyali kenyér,
 Váltásunkért adatott bér,
 Drága szent test és vér.

Izrael fiait ki megoltalmaztad,
 Ellenségnek földén mannával tápláltad.
 Táplálj minket szent testeddel,
 Drágalátos szent véreddel,
 Isteni erőddel.

Halálunk óráján add, hogy téged méltán,
 Hittel, reménységgel s buzgó szeretettel
 Vehessünk itt ez életben,
 S holtunk után az egekben.
 Dicsérjünk szüntelen.

Jőjjetek angyalok, mennyei szent karok,
 Örömmel áldjátok, szent, szent, kiáltsátok.
 Üdvözlégy oltári szentség!

Kenyér színben egy Istenség!
 Mennyei nagy felség.

49.

Oh áldott manna, Ur Jézus teste!
 Kinek szent vére keresztfát feste.

Megtért bűnösnek nagy reménysége,
 Te vagy öröme és üdvössége.

A kik tehozzád méltán járulnak,
 Minden bűnöktől megszabadulnak.

Ez áldozatban, Istennek fia,
 Hiszszük jelen vagy, váltságunk díja.

Te vagy bús szivünk vigasztalása,
 S a vigasztalás áldott forrása.

Lelkünknek étel és ital lettél,
 S az üdvösségre méltókká tettél.

Oh áldott Jézus, isteni jóság!
 Mennyből küldetett lelki orvosság.

Élő szent kenyér, úti költségünk,
 Minden ügyünkben nagy segítségünk.

Ki téged veszen, el nem kárhozik,
 Mennyben örökké veled lakozik.

Angyali karok körülállanak,
 És velünk együtt téged áldanak,

Dicsőült szentek buzgón tisztelnek,
 Szent! szent! szent! neked így énekelnek.

Dicsőség neked, oh szent Háromság!
 Egy örök Isten, főhatalmasság!

50.

Oh drágalátos nagy szentség!
 Oh üdvösséges vendégség!
 Itt vagyon minden édesség,
 Itt a mennyei nagy felség.

Itt látszik a bor és kenyér,
 Mit gyarló elménk fel nem ér,
 Mivel a bor bizonyos vér
 S igaz testté vált a kenyér.

Az Ur Jézus kenyér-szinben,
 Miként oda fenn mennyégben,
 Jelen vagyon e szentségben,
 Élünk s halunk ezen hitben.

Az égből szállott Istenség,
 A véghetetlen kegyesség,
 Az áldott oltári szentség
 Égen s földön dicsértessék.

51.

Imádlak tégedet, láthatatlan Istenség!
 Kenyér színe alatt elrejtett emberség!
 Noha itt létedet nem tapasztalhatja,
 Emberi érzékenység.

Isteni erődet elrejtéd a keresztfán,
 Testi gyarlóságnak homályával befogván;
 Itt is szent testedet elrejtéd, kenyérnek
 Színe alatt mutatván.

Noha szent Tamással sebed helyét nem látom,
 Uram! igaz hittel jelenlétedet vallom,
 Tarts meg ezen hitben és te szent színedet
 Add boldogul meglátnom.

Váltságomnak ára, lankadt szívem ereje,
 Én bűnös lelkemnek megtisztító fürdeje,
 Keserves napjaim megvigasztalója,
 Üdvösségem záloga.

Miként Egyiptomban híveidnek házait
 Báránynak vérével jegyeztetted ajtait:
 Ugy lelkem hajlékát te szent kegyelmeddel,
 Pecsételd be véreddel.

Oltsd el poharaddal gonosz lángját szívemnek,
 Éleszd üdvösséges szomjúságát lelkemnek,
 Add oh Jézus, hogy itt szívemből áldjalak,
 S mennyben egykor lássalak.

52.

Dall.: „Véghetetlen felség“ stb. szerint.

Most az Ur Krisztusnak drágalátos teste
 Itt felemeltetett szentséges szent vére,
 A kenyér s bor színe alatt
 Ez a titkos nagy áldozat;
 Jézust magasztaljuk,
 Szent, Szent, szent, kiáltjuk.

Imádunk tégedet oh drága nagy Szentség
 Melyben elrejtve van Istenség s emberség!
 A kenyér s bor színe alatt
 Ez a titkos nagy áldozat;
 Jézust magasztaljuk,
 Szent, Szent, szent, kiáltjuk.

Kérünk oh Jézusunk! add, hogy hozzád térjünk,
 Szent tested s véredben méltán részesüljünk;
 Igy hiszszük, hogy majd mennyégben,
 Mint most kenyér- és borszinben
 Neved magasztaljuk
 Szent, szent, kiáltjuk.

53.

Minden alkotmányok az Urat áldjátok,
 És őt mindörökké felmagasztaljátok,
 *Szent vagy Uram! szent vagy!
 Mindennél szentebb vagy,
 Jézus kenyér színében,
 Az oltári szentségben.

Mennyei angyalok, az Urat áldjátok,
 Egek ékességi felmagasztaljátok. * Szent vagy stb.

Nap, hold és csillagok, az Urat áldjátok,
 Záporeső, harmat felmagasztaljátok. * Szent vagy stb

Világosság, felhők az Urat áldjátok,
 Éjszakák és napok felmagasztaljátok. * Szent stb.

Föld, hegyek és halmok az Urat áldjátok,
 Földi teremtmények felmagasztaljátok. * Szent stb.

Források és tengerek az Urat áldjátok,
 Minden folyóvizek felmagasztaljátok. * Szent stb.

Az urnak papjai az Urat áldjátok,
 Buzgó hív szolgálai felmagasztaljátok. * Szent stb.

Szentek és igazak az Urat áldjátok,
 Szelid hívű hívek felmagasztaljátok. * Szent stb.

Mindnyájan örökké az Urat áldjátok.
 Szívvel, szóval őtet felmagasztaljátok. * Szent stb.

54.

Dal. „Diesérjétek, tiszteljétek“ stb. szerint.

Mit óhajtasz, bűnös ember, oly bús lélekkel?
 Mit keseregsz epedezve könnyes szemekkel?
 Mintha nem volna neked gondviselő Istened,
 S nem szemlélné az egeből szenvedésedet.

Ez oltáron van a lélek nagy reménysége,
 Bűneidnek nagy voltáért ne ess kétségbe;
 Jézus szentséges vére, bűneid drága bére,
 Nem hagyj esni, s elmerülni örök veszélybe.

Kik terhelve fáradoztok, hozzám jőjjetek,
 Én, az élet kútforrása, vagyok enyhetek!
 Jézus így hí bennünket, hogy megbánva bűnünket,
 Keresztjénél letehessük lelki terhünket.

Mivel így hisz, bátorkodunk hozzád járulni,
 Irgalomért esedezve elődbe hullni;
 Váltásunk szent keresztje bűnbánatra gerjeszsze
 Lelkeinket s túl a siron mennybe vezesse.

55.

Imádlak nagy Istenség!
 Test s vér, titkos mély szentség! leborulva
 Itt van Isten s emberség,
 Véghetetlen nagy fölség feláldozva.

Üdvözlégy, örök manna!
 Ennél többet kiadna? nincs mód benne;
 Ez csak az égi jószág,
 A teljes szent Háromság nagy kegyelme.

Im szent testével táplál,
 Ne ártson örök halál, mily kegyesség!
 Szent vérével harmatoz,
 Ugy szelidít magához ez Istenség.

Ah honnan érdemlettem?
 Hogy erre méltó lettem? bűnös lélek!
 A ki annyit vétettem,
 Keresztre feszítettem, s mégis élek.

Soha többé nem véték,
 Jézusom! már megtérek, légy kegyelmes;

Ne tekintsd gonoszságát,
Vétkeim undokságát, oh meg ne vess.

Élni s halni akarok,
Végig veled maradok, oh Jézusom!
Verem bűnös mellemet,
Szánom s bánom vétkeimet, én Krisztusom!

Jőjj hozzám élő kenyér!
Oh ártatlan drága vér! szánd lelkemet;
Bár én méltó nem vagyok:
De kegyességed nagyok, vedd szívemet.

56.

Eg, föld teremtője, fölséges Isten!
Ki kenyér színében jelen vagy itten,
Tekints szolgálóidra, megváltott nyájadra,
Áldj meg mindenben.

Oh Jézus! lelkünknek hív szeretője,
Az emberi nemnek Üdvözítője,
Mi igaz pásztorunk, orvosunk s gyámolunk
S lelkünk őrzője,

Kitetszik szerelmed jótételedből,
És nagy kegyességgel teljes éltedből,
Az eget elhagyta, lelkünk' megváltottad
Örök veszélyből.

Még az sem volt elég, hogy véred ontsad,
Melylyel lelkeinknek sebét gyógyítsad,
Mert most is magadat, lelki orvos! adod
Kenyér- s borszinben.

Oh égő szeretet! gyúlaszd fel lelkünk.
Hogy tégedet mi is híven szeressünk,
És neked háladást mondjunk örök áldást
Kegyelmezz nekünk.

57.

Egekből eredett angyali kenyér!

Melyben elrejtett az élő test és vér;
Csodáknak csodája szeretet munkája,

Oh nagy szentség!

Kenyérnek színében és bornak ízében

Ugy mint ember itten és mint Isten.

Mannával tartatott hajdan zsidóság,

Melylyel példázott ezen valóság;

Már most mi híveid, kik vagyunk népeid,

Tápláltatunk

Tulajdon testeddel, szentséges véreddel,

Megváltó Jézusunk, Ur Krisztusunk!

Azért leborulunk, ártatlan bárány!

Tehozzád járulunk szelid pellikán!

Mert istenségedet és emberségedet

Itt mi hiszszük;

Add, hogy megmaradjunk s mindig gyarapodjunk

Ez erős hitünkben s hívségünkben.

Add, midőn járulunk te szent testedhez,

S rettegve borúlunk drága véredhez,

Ne vegyük Judással lelki kárvallás

Szentségedet,

Hanem buzgósággal, alázatossággal,

Méltó készülettel s szeretettel.

58.

Ez nagy szentség valóban,

Ezt imádjuk legjobban,

Melyet Jézus nekünk hagyott

Testamentomban.

Együtt van itt test és vér,

Mely minden kincscsel felér.

Ha elhagyjuk vétkeinket,
Minden jót ígér.

Háborútól oltalmaz,
Híveidnek irgalmaz,
A döghalált és éhséget,
Tőlünk távoztasd.

Állj mellettünk, nagy Isten!
Rejtett e kenyérszinben.
Légy irgalmas, kérünk hallgass
Minden szükségben.

Tebenned van reményünk,
Életünk s egészségünk
Egyedül csak téged kérünk,
Légy segítségünk.

Add, hogy készen lehessünk,
Boldog halált érhessünk,
E világból ha kimulunk,
Veled lehessünk.

59.

Üdvözlégly oh áldott drága nagy szentség!
Kenyér s bor szín alatt, igaz Istenség!
Szerelmes Jézusom, itt jelen hiszlek,
Meváltó Krisztusom! mélyen tisztellek.

Imádlak tégedet teljes erőmből,
Oltári szentségben buzgó lelkemből,
Ezerszer köszöntlek Krisztus szent teste!
Ezerszer áldalak Jézus szent vére!

Te vagy életemnek hű vezérlője,
Lelki szükségemnek felsegítője,
A miért Jézusom, téged imádlak,
Az ég és föld előtt felmagasztallak.

Mikor szent testedet magamhoz veszem,
 Nagy édességedet lelkemben érzem,
 Oh drága Jézusom! hozzám mily jó vagy
 Lelkem hajlékába mind végig maradj.

60.

Üdvözlégy, áldott légy, szent test és vér!
 Mely kenyér- s borszinben elrejtettél,
 Lelkünk eledele, bús szivünk öröme,
 Megváltó Jézusunk teste s vére.

Csodálja ég és föld irgalmadat,
 Hogy ily áldozatra adtad magad,
 A bűnös emberért, a háladatlanért,
 Adtál kín s halállal oly drága bért.

Oh kegyelmes Atyánk! nézz Fiadra,
 S érte fogadj minket irgalmadba;
 Az eltévedett juh, a tékozló fiu
 Hozzád tér, oh Atyánk, légy irgalmas.

61.

Végzetetlen fölség, elrejtett Istenség!
 Kenyér színe alatt szentséges vendégség!
 Téged áldunk, s leborulunk,
 Szent, szent, szent vagy, felkiáltunk,
 Oh áldott nagy szentség! Isten és emberség.

Lelkemnek jegyese, oh édes Jézusom!
 Szivemnek öröme, Megváltó Krisztusom!
 Mint a gyermek jó anyjának
 Emlőjéhez dajkájának,
 Futok sebedhez, lelkem kincseihez.

Zörgetsz már szivemnek ajtaján, szerelmem!
 Nyisd fel! azt kiáltod, s adjon szállást lelkem.

Ah felnyitom már szívemet,
 Szállj be ajánlom lelkemet.
 Oh égi vendégem, légy én üdvösségem.

Élek már én, nem én, hanem élsz te bennem,
 Életem s halálom Ura én Istenem!
 Te légy mindig én lelkemben,
 Oh tarts meg szent kegyelmedben,
 Szerelmed szent tüze lángoljon szívemben.

62.

Üdvözlégy Oltáriszentség!
 Csodálatos szent Istenség!
 Téged szívemből imádlak,
 Királyi székedben áldlak.
 *Üdvözlégy szent szakramentom!
 Százezerszer meg ezerszer, én Jézusom.

Ha mindenszentek szívével,
 S az angyaloknak nyelvével,
 Tégedet köszönhetnélek:
 Ugy méltán dicsérhetnélek:
 *Üdvözlégy stb.

Öntsd szívembe szerelmedet,
 Egyedül te birj engemet;
 Nagy szentség! siess hozzám már,
 Mert szívem csak tégedet vár:
 *Üdvözlégy stb.

Ellankadok szerelmedtől,
 Elolvadok szent tűzedtől;
 Szívem hadd lakjék szivedben,
 Hadd égjen el szerelmedben.
 *Üdvözlégy stb.

Életünknek végóráján,
 Hogy ne kísértsen a sátán,
 Te légy én erős gyámolóm,
 Mert kívüléd nincs oltalom.
 *Üdvözlégy stb.

63.

Lelkünk üdvössége Krisztus van itt jelen,
 Az örök szeretet, Isteni kegyelem,
 Ki az égből leszállani
 S érettünk kész volt meghalni,
 Urunk Jézus Krisztus!

Irgalmas pellikán, ki magas keresztfán
 Minket megváltottál szent véred nagy árán,
 Légy kegyelmes szent nevedért,
 Öt mélységes sebeidért.
 Urunk Jézus Krisztus!

Mint pellikán-madár mellét kiszaggatja,
 S fiait tulajdon vérével itatja,
 Ugy táplálsz te szent testeddel,
 S itatsz minket szent véreddel,
 Urunk Jézus Krisztus!

Világ váltságáért szived óhajta
 Elég bér lett volna csepp véred ontása;
 Te pedig adván lelkedet,
 Egészen ontád véredet,
 Urunk Jézus Krisztus!

Te mondád: mindnyájan én hozzám jőjjetek,
 Kik terhelve vagytok, hogy megpihenjete,
 Drága véred szent forrása
 Legyen szívünk bő áldása,
 Urunk Jézus Krisztus!

Oh kegyes Megváltónk, ki drága kebledet
 Értünk nyitva tartod mind az öt sebedet.
 Oh fogadd be lelkeinket,
 Kegyelmedbe tarts meg minket,
 Urunk Jézus Krisztus!

64.

Kenyér színben elrejtezett
 Oh mennyei nagy Fölség,
 Szent orvosunk, oh Jézusunk
 Szerelmeddel szivünk ég.
 Angyaloknak szent karoknak
 Te vagy dicsősége.
 Égieknek, földieknek
 Igaz gyönyörúsége.

Téged vallunk Urunknak mondunk!
 Isteni nagy méltóság!
 Itt imádunk szivből áldunk
 Fölséges hatalmasság!
 Valósággal s bátorsággal
 Itt hiszszük Istenséged
 Elrejtezve s befödözve
 Jelen van, s emberséged.

Tehát kérlek, bűnös lélek
 Uradhoz folyamodjál,
 Szükségedben, inségedben
 Jézushoz fohászkodjál,
 Meghalt érted, most is éltet
 Angyali szent étellel,
 Ha neki élsz s a bűntől félsz,
 Megáld égi kincsekkel.

65.

Üdvözlégy édes Jézusunk!
 Erős hittel kit itt vallunk,
 E szentségben mi imádunk,
 S igaz Istenünknek tartunk.
 Üdvözlégy Krisztus szent vére,
 Bűneink eltörlő bére,
 Kit a szeretet vitt erre,
 Hogy lennél üdvösségünkre.

Te vagy világ Megváltója,
Mindnyájunk szabadítója,
Éhes lelkünk táplálója,
Bús szivünk vidámítója.

Utolsó vacsorát évén,
Tanítványid veled lévén,
Kenyeret testeddé tevén,
Velünk maradsz ezt szerezvén.

Elmének ezen csodálkozik,
Értelmünk is álmélkodik,
Hogy tested itt elrejtetik,
Kenyér színében vétetik.

De magad rendelted tudjuk,
Azt pedig igaznak tartjuk,
Azért kétség nélkül valljuk,
Ámbár szemünkkel nem látjuk.

Most tehát kik jelen vagyunk,
Szined előtt leborulunk,
Fenn szóval hozzád kiáltunk,
Kérvén könyörülj mi rajtunk.

Segíts minden szükségünkben,
Védelmezz veszedelmünkben,
Gyógyíts meg betegségünkben,
Vezérelj minden ügyünkben.

Döghalál minket ne érjen,
Éhség hazánkba ne lépjen,
Vérontásnak vége légyen,
Ellenségünk megbékéljen.

Földeinkre adj bőséget,
Szőlőnkre termékenységet,
Adj ezekhez egészséget,
Hogy áldhasson érte néped.

Azért hozzád folyamodunk,
Tiszta szivből fohászkodunk,
Aldj meg minket oh Jézusunk!
Kit e szentségben imádunk.

66.

Testé lett szent Ige! Jézusom imádlak,
Kenyér s bor szín alatt Istenemnek vallak,
Én meg nem tagadlak, bár érted meghaljak,
Üdvösség Urának Jézusom kiáltlak.

Erős hittel hiszem, hogy itten jelen vagy,
És a bűnösökhöz irgalmasságod nagy;
Azért hozzád fogadj, és soha el ne hagyj,
Örök boldogságot édes Jézusom adj.

Töredelmes szivvel elődbe borulok,
Vétkeim siratván, immár megjobbulok,
Tőled, kegyes Jézus, bocsánatot várok,
Mert a bűnösöknek Te vagy orvosságjok.

Hogy hajlékomba jőjj, én méltó nem vagyok,
De csak szóval mondjad és meggyógyulhatok,
S bűnömet megbánva, végre boldogságba
A te érdemidért jutok mennyországba.

67.

Oh szeretet szent emléke
Jézus szent teste s vére,
Ki jelen vagy az oltáron,
Lelkünknek élelmére.
Vedd szivünk mély imádását,
S lelkünk erős fogadását
Háladásul s viszonzásul
Neved dicsőségére.

Mit az utolsó vacsorán
 Tanítványidnak adtál,
 S annyi kín közt a keresztfán
 Érettünk feláldoztál;
 Itt van drága tested s véred
 Istenséged emberséged
 Elrejtezve; te szeretve
 Végig velünk maradtál.

Oh *ki* ennyire szerettél
 Élve s halva bennünket,
 És az örök boldogságra
 Így táplárod lelkünket:
 Add, hogy, kik most magasztalunk,
 Hozzád mindig hűk maradjunk;
 Hit, reményben s szeretetben
 Tartsd meg végig szívünket.

68.

„Kegyességgel hívsz“ stb. szerint.

Rettegve, de mégis bízva
 Leborulok előtted,
 Oh nagy Isten! ne taszítsd
 A hozzád esdeklőket.

Visszaretent nagy fölséged,
 Bár most itt elrejtezett:
 De azért e nagy szentségben
 Féljük Istenségedet.

Amde bizalomra gerjeszt,
 Az isteni szeretet,
 Ki, hogy testvérünk lehessen,
 Elhagyá az eget.

Elrémit a sok bűnökkel
 Terhelt lelkiismeret:
 Mert mi hálátlanok gyakran
 Megbántottunk tégedet

De bocsánatot ígérnek
 Vigasztaló szavaid,
 Várva várnak a kereszten
 Kiterjesztett karjaid.

Te vagy itt e nagy szentségben,
 Ki a kereszten valál,
 S ki hogy nekünk életet nyerj,
 Annyi kín közt meghalál.

Bízva jöttünk hát elődbe
 Irgalomnak kútfeje!
 Tisztítson meg vétkeinktől
 Szent halálod ereje.

Te gyógyítsd meg sebeinket
 Önts belénk vigasztalást,
 Bátoríts végső harczunkon,
 S adj boldog föltámadást.

69.

Választottak gabonája, az oltári nagy szentség,
 Legyen áldva és imádva Ő, ki étel és vendég.

Jézus, ki kevés kenyérrel sok ezreket táplála:
 Itt szent testét s vérét adja lelkünk táplálására.

Nem jelkép ez, mint a manna, mit az Ur egykor adott;
 Itt valóságot imádunk, az örök áldozatot.

Életünknek pusztaságán. üdvözlégy égi kenyér!
 Áldott légy, kit lelkünk szomjaz, értünk ontott drága vér.

Oh testté lett örök Ige! te foglald el szivünket,
 Egyesíts minket magaddal és üdvözítsd lelkünket.

70.

Ki ad nekünk oly égő tiszta zengzetet,
 Minővel a szeráfok betöltik az eget?

*Hogy téged e szentségben imádva méltóképen
Dicsérjünk édes Jézus.

Oh bár a patriarchák rendíthetlen hite,
S a próféták reménye föllelkesítene :

*Hogy téged e szentségben stb.

Bár oly híven szeretnénk, mint szent apostolid,
S a kiknek vére által terjedt az égi hit :

*Hogy téged e szentségben stb.

Buzgalmukat bár adnák nekünk a hitvallók,
Bár a szent hitnek égi érzelmét birhatnók :

*Hogy téged e szentségben stb.

Oh bár a minden szentek örök szeretete,
S példája szeretetre föllelkesítene :

*Hogy téged e szentségben stb.

De a bűnös halandó, mit adhat egyebet,
Mint bűnein kesergő s bánkódó könnyeket ;

*Hogy téged e szentségben stb.

Szándékunkat fogadd el, oh Jézus kegyesen,
S add, hogy szivünk szándéka mind jótetté legyen.

*Hogy téged e szentségben stb.

71.

Üdvözlégy Krisztusnak drága szent teste !

Áldott légy Jézusnak piros szent vére !

*Oh mely áldott vagy Oltáriszentség !

Angyali drága vendégség.

Üdvözlégy nagy szentség, élet adója !

Mi bűnös lelkünknek megorvoslója ! * Oh mely stb.

Üdvözlégy nagy szentség, Istennek Fia !

A szűz Máriának ékes virága ! * Oh mely stb.

Üdvözlég nagy szentség, lelkünk vendége!
Mennyei karoknak gyönyörűsége! *Oh mely stb.

Üdvözlég nagy szentség, igaz Istenség!
Kenyér s bor szín alatt rejtett emberség! *Oh stb

Üdvözlég nagy szentség, isteni bárány!
Kinek megváltatott világ az árán! *Oh mely stb.

Üdvözlég nagy szentség, mennyei kenyér!
Világ életéért kiontatott vér! *Oh mely stb.

Üdvözlég nagy szentség, élet kútfője!
Megtért bűnösöknek tiszta fürdője! *Oh mely stb.

Üdvözlég nagy szentség, hívek mannája!
A lankadó lelkek éltető fája! *Oh mely stb.

Üdvözlég nagy szentség! csodák csodája!
Égi malasztoknak örök tárháza! *Oh mely stb.

Dicséret, dicsőség Jézus testének,
Örök hálaadás drága vérének. *Oh mely stb.

72.

Üdvözlég oh drágalátos nagy szentség!
Mélyben rejtve van Istenség s emberség;
Kérünk ne hagyj híveidet, bűnbe esett népeidet,
Hanem adjad kegyelmedet nagy Felség!

Te kész voltál mennyből alá szállani,
Szent véredet egy cseppig kiontani,
Kérünk ne legyen hiába, szenvedésed drága ára,
Hanem a mi szegény lelkünk hasznára.

Mindnyájan, kik vagyunk egy igaz hitben,
Áldunk és imádunk e szent szentségben,
Mint megváltó Istenünket, ki táplálja mi lelkünket;
Oh légy velünk és üdvözíts bennünket.

73.

Oh égből szállott kenyér!
Értünk ontott drága vér!
Hittel áldunk és imádunk,
Bár az elme fel nem ér.

Végzetetlen Istenség,
Szerető nagy kegyesség!
Az oltáron velünk áldjon
Tégedet a föld és ég.

Oh mennyei seregek!
Velünk egyesüljetek,
Tiszta lelkek! az Istennek
Irgalmáról zengjetek.

Nap, hold, fényes csillagok,
Imádva ragyogjatok;
S hitünk fénye őt dicsérje,
Kit ragyogva áldotok.

Legyen egy szív egy lélek
Azokban kik dicsérnek
Oh nagy Isten! e szentségben,
S nyerjék meg, mit remélnek.

Legfőbb reményünk te vagy!
Jézus kérünk el ne hagyj;
Légy vezérünk s hogy cél't érjünk,
Malasztot s irgalmat adj.

74.

Zálogát adtad, oh Jézus!
Örök szeretetednek,
Rendelvén e nagy szentséget
És adván híveidnek.
Hogy veled egyesülhessünk
S téged viszont szeressünk,

Áldás, dicséret, imádás
Legyen ezért nevednek.

Irgalmasságod, nem nézte
A mi gyarlóságunkat,
És ellened elkövetett
Nagy hálátlanságunkat.
Te megmenteni akartál
S azért értünk meghaltál,
Eltörölvén a keresztfán
Régi adósságunkat.

Ekkép tieiddé tettél,
Kegyess Jézus! bennünket.
Add, hogy tőled semmi többé
El ne vonja lelkünket.
Védjen e szentség oltalma,
S kövessünk élve, halva.
Uram Jézus! áldd meg kérünk
E szent föltételünket.

75.

Kapossy É. T.

Bűnösöknek üdvössége, elesettek reménysége,
Jézus drága szent Szive! alázattal itt meghajlik,
E szin alatt lenni vallunk, Jézus drága szent Szive!
Leborúlva kit dicsérnek az egeknek angyali:
Szine alá e kenyérnek méltóztattál szállani.

Csak bár tudnánk méltóképen imádni e nagy szentségben,
Jézus drága szent Szive! te vagy a mi lelkünk ára,
Véred mosott meg tisztára, Jézus drága szent Szive!
Árazd reánk, kik sóhajtunk, irgalmadnak tengerét;
S ne engedd elveszni rajtunk, drága véred érdemét.

Szivünket te ékesítsd fel reménységgel s élő hittel
Jézus drága szent Szive! ruházz föl szent szelidséggel,

Alázat mély érzetével, Jézus drága szent Szive!
Szegénységben, bántalmakban, te légy mi támaszunk
Szenvedésben, fájdalmakban egyedüli vigaszunk.

Gyengéd szivet adj minekünk, kik ellened gyakran vétünk
Jézus drága szent Szive! határtalan kegyelmedbe
A megtérőt, kérünk, vedd be, Jézus drága szent Szive!
Gerjeszd bennünk, átvert szent Sziv! szereteted lángjait,
Szivünk hozzád hogy legyen hív, koporsónk bezártáig.

76.

Dal „Oh Mária malasztok edénye“ stb. *Kovács M. II. k. 16. l.*

Borulj porba, ájtatos keresztény!
Nézzed Jézust véres szent keresztjén;
Lám mily nagy a te kis lelked ára,
Érted halt meg az Isten Báránya.

Hogy a bűnös ember el ne veszszen,
Meghalt érte a kínos kereszten;
Az angyalok égi boldogsága
Lón a bűnös világnak váltsága.

De ennél is többet tett Ő érte,
Hogy szerezzen neked örök éltet:
A kenyér s bor színe alatt itten
Jelen van a megváltó nagy Isten.

Mint szomjas az életforrásához,
Miként beteg siet orvosához:
Hozzá siess, oh bűnös halandó!
Bocsánatra ő mindig hajlandó.

Édes Jézus! ki leszálltál mennyből,
Moss ki minket az undok bűnszenyből;
Könyörülj meg az emberiségen,
Részeltesd a váltság gyümölcsében.

Oh, irgalom atyja! kérünk téged,
Gerjesz bennünk hitet reménységet;

Adj malasztot, hogy szívünk ujúljon,
Hogy a bűnös megtérjen s jobbuljon.

Mi tieid vagyunk élve-halva,
Meg nem bántunk többé készakarva;
Piros véred véghetetlen ára
Igy válik majd lelkünknek javára.

Szent kimulást engedj kérünk végre,
Hogy juthassunk mindnyájan az égbe,
És te veled egy szent társaságban
Lakhassunk majd a szép mennyországban

77.

E dicsőült testet és vért
Zengje nyelvünk szent dala,
Zengje, áldván, mint magas bért,
Melyet értünk nyújt vala
Isten-ember, bűneinkért
Hogy keresztfán meghala.

Szűzi méhben testet öltvén
Földre szállt ő, s jára itt,
Nagy kegyek közt hintegetvén
Szent igéje magvait:
Fő csodával befejezván
Üdvös élte napjait,

Hogy a bárányt hű körében
Végzetül kiosztaná,
Mint az Isten ó frigyében
A zsidóknak meghagyá:
Nagy szerelme szent hevében
Etkül önmagát adá.

Jézusomnak egy szavára
Teste lészen a kenyér:

Áldomást mond a pohárra
S ime foly belőle vér:
Tartozunk ezt hinni, bár a
Külszín itten mást ígér.

Ép ezért borúlva, áldjuk
E szentségben Istenünk;
Ő kötéstől újhoz álljunk,
Ő hagyá meg ezt nekünk:
Higgyük ebben és imádjuk,
A mit el nem ér eszünk.

Énekeljünk az Atyának,
S e világra küldetett
Egyszülötte szent Fiának,
A ki lelkünk étke lett,
S kettejőktől származónak
Egyesült dicséretet.

78.

Midőn ott vala szent János Páthmos szigetébe,
Ott elragadtatott vala vasárnap lelkébe;
Láta huszonnégy véneket, leborúlva énekeket,
Kik mondtak báránynak.

Előttetek az a bárány buzgó keresztények
Aki előtt arczájokra borúltak a vének;
Ti is hát leborúljatok, mint Uratokat áldjátok
E szakramentomban.

Oh irgalmas nagy Ur Isten im hát itten vallunk,
Térd s fő hajtva te előtted szivből leborulunk;
Légy segítse népednek, kik előtted esedeznek
E szakramentomban.

79.

E drága szentségben jelen lenni hiszünk,
Jézus! de elődbe bűnös szivet viszünk;

Tisztítsd meg azt szent véred fürdőjében,
Ne engedd heverni a bűn fertőjében,

Isten szent báránya! ki világ bűneit,
Magadra vállaltad és annak szennyeit;
Véreddel lemostad, de mi háládatlan,
Ujra beszennyeztük s szennyezzük untalan.

Tisztítsd meg hát előbb e bűnös hajlékot,
Azután lehet csak abban tiszta lakod;
Arra pedig tőled elég leszen egy szó.
Tisztább s fehérebb lesz mint a legtisztább hó

Örömmel fogadunk majd akkor magunkhoz,
Ha méltóvá teszed szívünket magadhoz:
Méltók pedig csak úgy leszünk, ha véred mos
Jőjj hát és tisztíts meg mennyei szent orvos.

80.

Kapossy É. T.

Engedj oltárzsámolyodra leborúlni Istenünk!
Hogy imádjunk áhitattal s feláldozzuk mindenünk.
Örvendő szívvel s nyelvvel hirdetjük itt létedet,
Add, hogy mindig szentebb hévvel dicsérhessük nevedet

A keresztfán e világért feláldoztad éltedet;
Az oltári nagy szentségben étkül adtad testedet.
Szereteted átkarolja az emberek fiait;
Velünk maradsz e szentségben a világ végnapjáig.

Oh Istennek egy szülötte! mi ösztönzött tégedet,
Az alacsony földre szállva, hogy elhagyjad az eget?
A szeretet tette mindezt, ez vonzott a földre le;
Hogy kegyelmet leltünk nálad, szent szivednek érdeme.

Angyal s ember, az ég és föld magasztalva áldjanak
E fölséges nagy szentségben, a kenyér- s borszin alatt
Jézus nevét dicsőítsük, mint üdvünk zálogát;
Szeretettől égő szive bűnbánóknak megbocsát.

Oh én eddig nem szerettem e szerető lángszívet;
 Bűnben élve, az én keblem volt iránta jéghideg.
 De ezentúl, édes Jézus! nem búsítom szivedet:
 Tied vagyok élve-halva, oh végtelen szeretet!

Édes Jézus! jőjj szívembe, Te légy az én életem;
 Ki így szeretsz, teéretted a világot megvetem.
 Földi pályafutásomban kalauzom most te légy;
 Halálomnak végóráján magadhoz az égbe végy.

81.

Kaposssy É. T.

Édes Jézus! határtalan, jóságodat, ha zengem,
 Olvadoz mint a szinarany, szívem forró keblemben.

*Jézus, Jézus, Jézus tested s véred van itt jelen,
 Ez oltáron, e szent helyen, az életnek kenyere,
 Üdvösségünk kútfeje, én édes Istenem!

Oh szeretet szent záloga, bámúlandó nagy szentség!
 Meg nem foghat téged soha sem a bűnös föld sem ég.

*Jézus, Jézus, stb.

Imádjátok, buzgó hívek! ez Oltári szentséget;
 Kegyelemmel eltelt szívek! áhitattal vegyétek.

*Jézus, Jézus, stb.

Te is imádj, lelkem hite, itt e kenyér színében,
 Kit kegyelme vont le ide, ő visz téged az égbe.

*Jézus, Jézus, stb.

82.

Dallam: „Ég, föld, nap“ stb. szerint.

Égi Atya egyszülötte, ki emberi testet ölte,
 *Jőjj szívembe édes Jézusom! légy lelki orvosom.

Az én szívem ki van tárva, malasztodat várva várja.

*Jőjj szívembe édes Jézusom! stb.

Drága véred a szentségben oltalnam és erősségem.
*Jőjj szívembe édes Jézusom! légy lelki orvosom.

Éltem borult bús egére fessen hajnal szived vére.
*Jőjj szívembe édes Jézusom! stb.

Lángszerelmű szived vére, mossa lelkem hófehérre.
*Jőjj szívembe édes Jézusom! stb.

Szívsebednek vérfolyása, bűnös lelkek üdvözlése.
*Jőjj szívembe édes Jézusom! stb.

Kínhalálod érdemében bűnös lelkem, add, részt vegyen
*Jőjj szívembe édes Jézusom! stb.

Ne nézd lelki gyarlóságom, sz. vezérem, szent istápom.
*Jőjj szívem édes Jézusom! stb.

Köss engemet szent szivedhez, szívemet, fűzd a tiedhez.
*Jőjj szívembe édes Jézusom! stb.

Szívsebedbe szívem vedd be és segíts föl a mennyekbe
*Jőjj szívembe édes Jézusom! stb.

83.

Bűnös lélek! ide siess,
A ki meg vagy terhelve,
Lelki könnyebbséget vehetsz,
Bűneidet itt tedd le;
*Földig borulj, neki hódolj,
Kérj kegyelmet, hogy megtisztulj,
Bűneid undokságából
Lelkiképen megújulj.

Oltári drága szentségben
Itt van a te orvosod,
Kenyér szín alatt elrejtve
Égi kegyes gyámolod,
*Ki meggyógyít bűneidből,
Csak térj hozzá tiszta szívből.

Vétkeidet megbocsátja
Irgalma s bőségből.

Hatalmas Ur mennyben földön
Erejét mindeneken,
De nagy irgalmát mutatja
A bűnös embereken,
*Ki hozzá tér, az sok jót nyer,
Mikkel semmi kincs fel nem ér,
Boldog a ki szivből kér,
Kegyelmet nyerve meg tér.

Azért tehát keseredett
Hívek, ide jőjjetek,
Ezen drága nagy szentségben
Áldja Istent lelketek :
*Buzgó szivvel itt kérjeteK
Vigasztalást lelketeknek,
S elveszi bűnötök terhét,
S így üdvösséget nyertek.

84.

Dicsérd, Sion, megváltódat,
Vezéredet, Pásztorodat,
Vig szivvel és énekekkel.

Dicsérd minden érzésseddel,
Mert bármi nagy dicsérettel,
Szived őt nem éri fel.

Mit énekünk áldva hirdet,
A kenyér, mely él és éltet,
Nyújtatik ma itt nekünk.

Mit, hogy hajdan asztalánál,
Jézus a végvacsoránál
Nyújta, nem kételkedünk.

Legyen zengő, legyen édes,
Legyen tiszta és fenséges
Lelkünk jelen öröme.

Az oltári nagy szentségnek,
E nagy szentség szerzésének
Van ma fényes ünnepe.

Az ó-husvét megszünt ebben,
Az új király új törvényben
Köt velünk itt új frigyet.

A jelképek valósultak
A régiak felujultak,
S napfény jött az éj felett.

Mit a végső vacsoránál
Tőn Jézus, szent parancsánál,
Fogva, mi is úgy teszünk.

A hatalmat nagy kegyétől
Nyerve lelkeinknek étkül
Kenyeret s bort szentelünk.

Főigazság ez hitünkben;
Hogy kenyér s bor egyetemben
Testté s vérré változik.

Valljuk ezt mi élő hittel,
Bárha elménk érzékinkkel
Rajta elcsodálkozik.

Bár Urunknak teste s vére,
Más alakra, más ízére,
Lényegre egy mindenik.

85.

Molnár J.-től.

Mint szeretsz engemet egy kis teremtetett lényedet,
Ki vagy ég s föld Ura, én pedig csak föld pora;

Még is ily gyarlóhoz te szegény szolgálhoz
Kivánsz leszállani, velem lakni,
Velem közöteted drágalátos véred s tested.

Égő szerelmedet hozzám való nagy kegyedet,
Elmém meg nem fogja, nyelvem ki nem mondhatja.
Néked az angyalok és a Kherubimok
Térdet s fejet hajtnak ugy imádnak,
Mégis nem ellenzed ily bűnösnél való léted.

Dicsérlek holtomig, éltem végső órájáig,
Krisztusnak szent teste, Jézus drágalátos vére.
Áldjon együtt velem, az ég s föld szerelmem,
Méltó dicsérettel s tisztelettel,
Egyálandó képen örökön örökké Amen.

86.

Bertics A.-tól.

Buzgó lélekkel ide gyűlt népség,
Borulj mind arczra hív kereszténység,
Mert ime itten e nagy szentségben,
Van Isten fia, kenyér s bor színében.

Alázatosan lelki szemeddel
Nézz ez oltárra és igaz hittel,
Itt mit szemlélhetsz, ebben remélhetsz
Lelki ujjulást, ha kérsz itten nyerhetsz.

Kész ennél mindig az irgalmazás,
Királyi székét nem veszi el más;
Ennek szolgálnak minden angyalok,
S áldják szüntelen mennyei szent karok.

Szentséges ostya mi is imádunk,
Szentségeidnek mert mi helyt adunk.
A vég vacsorán amiket mondál,
Tanítványidnak kenyeret, bort nyújtván.

Azért oh Jézus hozzád siettünk,
Erős fogadást előtted teszünk;
Hogy lelkünk amig bennünk lesz mindig
Szent vagy kiáltjuk oltári nagy szentség.

87.

Felszáll az oltárra, bús tekintetem,
Bámulok, csodálva, a nagy szereteten,
Hogy téged, nagy Felség!
Rejt e titkos szentség,
Lelkem vendégsége,
Titkok mélysége.

Oh szent imádandó Jézusom szive,
Örök bámulandó szeretet mive,
Mint orvos s orvosság
Itt vagy égi Jóság,
Hitünk dicsősége,
Titkok mélysége!

Ambár terhes gálya az én kebelem,
Ámbár bűnöm száma szörnyű s végtelen:
Mutasd, hogy kegyes vagy
Hozzám kegyelmed nagy,
Szivünk édessége,
Titkok mélysége!

Zsámolyodon, nézd csak, arczra borulok,
Föl sem kelek mig csak meg nem tisztulok,
Nézz rám e szentségből,
Irgalmad egéből,
Bűnösök mentsége,
Titkok mélysége!

Szivemet kínálom, oh én kegyesem!
Lelkemet ajánlom, édes jegyesem!
Mennyegzős ruhámra
Folyik könnyem árja,
Angyalok szépsége!
Titkok mélysége!

Tégy raboddá engem, forró szeretet :
 Gerjedezve lelkem utánad eped,
 Szívemet szivedből,
 Ki ne vesd kegyedből,
 Oh élet szentsége,
 Titkok mélysége !

88.

Kapossy É. T.

Hull mennyből a manna, angyalok szent kenyere,
 Az ég nagy irgalma, istenséged ereje,
 Hogy szolgálják szent szavára,
 Leszáll hozzánk ez oltárra,
 Oh irgalmas Jézusom,
 Én megváltó Krisztusom !

Uram ! szent oltárod az angyalok asztala ;
 Szivedet kitárod, itt az égi lakoma.
 Buzgó lelkek ! ide jertek,
 Itt kegyelmet s áldást nyertek,
 Ki Jézussal egyesül
 Keserve megédesül.

Uram ! e szentségben imádjuk szent szivedet ;
 Hiszszük, hogy egészen nekünk adod lényedet.
 Oh mennyei áldomásunk !
 Gyarlóságnál nincsen másunk ;
 Hozzád sietünk,
 Nálad segílyt keresünk.

Mit adjak én neked, jóvoltodért, menny Ura ?
 Én, kinek rút vétek éltem teljes folyama.
 Szívem mélyén az alázat
 Épít neked aranyházat,
 Jójj hát, kegyes Jézusom !
 Légy te lelki orvosom.

Én is, mint Magdolna, bűneimet, siratom ;
 Bár hasonló volna az övéhez bánatom.

Bár bűnömért vért onthatnék,
Vérkönyeket hullathatnék.
Szivem érted ég, dobog,
Szeretettől fellobog.

Mint egykor óhajtól lángolt a szent szűz Anya,
Megértvén Gábortól, hogy az Isten lesz fia:

Ugy vágyódik, eped lelkem,
Jőjj el, lakjál kebelemben
Oh irgalmas Jézusom,
En megváltó Krisztusom!

89.

Titkos nagy áldozat, Istennek szent Fia,
Mi bűnös lelkünknek, orvosa és díja,
Itt imádunk igaz hitből és tisztelünk tiszta szivből
*Oh mennyei nagy Fölség! elrejtett Istenség.

Kenyér színe alatt bizonynyal szent tested;
És bor színe alatt jelen van szent véred,
Melyet értünk feláldoztál, a keresztfán bemutatnál.*

Jézus e szentségben örök kegyelmedből,
Adod tenmagadad, égő szeretetből;
Aki téged méltán veszen annak örök élte leszen.*

Áldjon az ég és föld, s a bűnös emberek,
Általad megtérvén téged dicsérjenek;
Szivünk minden dobbanása, legyen neved imádása.*

90.

Kovács M. II. K. 95. l.

Imádlak téged, titkos Istenség!
Áldom szentséged, elrejtett Felség!
Teljes szivemből, teljes elmémből,
Bár meg nem foglak, hiszlek és vallak.

Kész vagy rejtezni e nagy szentségbe,
Hogy ne hagyj esni engem kétségbe.

Oh! nem is esem; itt vagy, Kedvesem!
Hol te vagy kezes, szív mást nem keres.

Bátor a lélek, csak te el ne hagyj;
Halni sem félek, ha te velem vagy.
Nagy a bátorság, kész a boldogság,
Ha te szent és nagy szivemmel egy vagy.

Nincs már ott halál, hol te vagy Élet,
Ha jegyes bírál, nincsen ítélet.
Ha szent véred mos, nem kell más orvos,
A lélek véled mindenkor biztos.

Jójj hát szivembe, édes Jézusom!
Olvadj keblembé, kegyes Krisztusom!
Táplálj, míg élek, majd ugy nem félek,
Míg bennem lélek lesz, neked élek.

Ne hagyd elveszni vérednek árát,
Ha látod esni, ne nézd el kárát.
Jójj édes Gyámoly! míg éltem itt foly,
Kisérd el végig, kit tested ápol.

Foszs meg mindentől, édes Istenem!
Csak nálad nélkül ne kelljen lennem.
Még éltem sem kell, ha téged nem lel:
Mert ez is halál, ha tőled megvál.

91.

Dall.: „Minden alkotmányok“ stb. szerint

Itt jelen vagy Jézus, oh szelid Bárány!
Hát imádunk szivből és áldunk mondván:
*Szent, szent, szent vagy mennyben és a szent kenyérben
Oh megtestesült Ige, szeretetnek szentsége.

Dicsőség királya, Jézus! üdvözlégy,
Minden szükségünkben, kérünk, gyámunk légy.*

Üdvözlégy ezerszer, Jézus, szent Urunk!
Kinék e szentségben hittel hódolunk.*

Igaz s ember Isten, Jézus, üdvözlégý!
 Ki azért vagy itten, hogy oltalmunk légy.
 *Szent, szent, szent vagy bennyben és a szent kenyérben
 Oh megtestesült Ige, szeretetnek szentsége.

Atya bölcsesége, testté vált Ige!
 Földünk reménysége, üdvünk szentsége!*

Hogy értünk szenvedtél, még leszünk áldunk;
 Hogy vérrel mentettél, hálákat mondunk.*

Könyörülj népeden, oh kegyes Bárány!
 Szánakodj képeden, szent véred árán.*

Add a föld gyümölcsét s tartsd meg azt nekünk;
 Vétkeink bilincsét oldozd fel kérünk.*

Szentséges véreddel szennyünkből tisztíts;
 Malaszttal s épséggel minket gazdagíts.*

Halálunk óráján minket bátoríts,
 S ha kísért a sátán, hittel gyámolíts.*

92.

Karossy É. T.

Körüllengik az oltárt, a boldog angyalok,
 Áldják, zengve örömsoltárt, a szent örökvalót.
 Láthatatlan szellemek! vigyétek lelkemet,
 Szárnyatokon hozzája, ő a bűnöst várja.

Oltárodra, ha nézek, áldások Istene!
 Ott látlak, kit a természet Urának ismere;
 Kit, midőn született, egy csillag hirdetett,
 Ki ha intett a vésznek: siri csendesség lett.

Jelen itt e szentségben, ki midőn meghala:
 Elsötétült a kék égen, a nap úgy gyászola;
 Kinek halálakor megtért a jobb lator
 Ki a földet ingatta, hogy lelkét kiadta.

Kiben a nagy kegyesség szép napja ránk virradt:
A jó Pásztor itt szent testét adja juhainak.
Mit nem tett még soha, legjobb édes anya:
Táplál saját lényével, testével s vérével.

Oh élet szent adója! imád e tört kebel;
Áldást fakaszt minden óra, veled mely itt megy el
Jóvoltod végtelen, vonj engem szüntelen,
Légy mentségem, jó végem, s örök üdvösségem.

Oh én kegyes Megváltóm, szent kincsem, életem!
Tested s véred szivből áldom s örömmel élvezem
Oh menyeyi Jegyes! légy én hozzám kegyes.
Szentélyeddé tégy engem, nyugodjál lelkemben.

93.

Kovács M. II. k. 101. 3.

Lángja szerelmednek, oh én Istenem!
Kulcsa mindenednek, édes reményem!
A ki téged szeret, minden kincset megvált,
Mert gazdag mindene te vagy szeretet.

Hát semmi kívüled énnekem nem kell;
Mert üdvöt nélküled én lelkem nem lel.
Gyűjtsd fel én szivemet, lepd el én keblemet
Vedd e hivságtól minden kedvemet.

Itt vagy e szentségben, édes gyámolóm!
Hogy minden szükségben légy kész oltalom.
Majd utánad futok, míg hozzád nem jutok,
És e szentségednél új szint nem váltok.

Mivel szerelmedből itt elrejteztél;
Fölséges kedvedből költségem lettél:
Veled járok, kelek, alszom és ébredek,
Míg lesz bennem lélek, testeddel élek.

94.

Dal.: „Oh szerelmes Istenem“ stb. szerint.

Jézusom én Istenem! szivem hozzád emelem,
 Ki e drága szent helyen, kenyér szinben vagy jelen
 Messze volt a mennyhaza, a szeretet lehozta,
 Hogy légy lelkünk támasza, s e szentségben vigasza.
 Jászoly, oltár s vérkereszt, mutatják, hogy mint szeretsz.
 Szivünk hozzád ha felesd fohászinkat meg ne ved.
 Ki itten veled egyesül, minden jóra képesül,
 Szeretetre lelkesül, keserve megédesül.

Itt az élet kenyere, az angyalok élete,
 A szeretet tüzhelye, jámbor lelkek menhelye.

Angyalok és emberek, száraz föld és tengerek,
 Napnyugat, dél és kelet, neki hálát zengjenek.

Fényes nap, hold s csillagok! hódolatot nyújtsatok.
 Szép virágok nyiljatok, küldve neki illatot.

Oh én édes Jézusom! légy te lelki orvosom,
 Szivem neked áldozom: oltárodra ezt hozom.

Te védj későn és korán, éltem delén és alkonyán,
 Te légy lelki lakomán, mennyben fényes koronám.

95.

Dall. „Istenség mélysége“ szerint. *Bozóky 94. l.*

Jőjjetek angyalok,
 Mennyei szent karok,
 Imádni e szentséget;
 Üdvünk szent záloga
 Jézus van itt maga,
 Őt szivből dicsérjétek.
 Mi is porba borúlva,

Térdeinkre lehullva
Áldjuk e nagy fölséget.

Bámulják mindenek,
Angyalok s emberek,
Ama csodás nagy dolgot,
Hogy az Isten Fia,
Kit szült szűz Mária,
S ki érettünk vért ontott:
Leszállt e nagy szentségbe,
A kenyérnek színébe,
Ki ezt hiszi mily boldog.

Nap, hold és csillagok
Ti is boruljatok
Előtte le, imádva;
Azt, ki létet adott,
Az égi Alkotót,
Mindannyi lény imádja;
Mi megbánva bűnünket,
Adjuk neki szivünket,
Nagy irgalmát csodálva.

Mária szűz Anya,
Angyalok asszonya!
Nézd Fiad e szentségben;
Kiket éltet a hit,
Azokat te tanítsd
Élni Jézus szívében;
Mi is porba borúlva
Térdeinkre lehullva,
Imádjuk e szentségben!

96.

Jertek, imádjátok, tiszta szellemek!
Ez égi mannává lett szent kenyeret.
Krisztus teste már ez ostya,
Melyből ő szent kegyét osztja.

E bor a kegyelmek dús patakja,
Krisztus vére harmatja.

Imádom, Megváltóm! titkos testedet,
Mely tiszta szeplőtelen szűztől született;
A keresztfán értünk függve,
Ebből áradt lelkünk üdve,
S feltámadt dicsfényvel harmadnapra,
Mint előre mondotta.

Imádom, Megváltóm! drága véredet,
Mely tiszta szeplőtelen szűztől eredett;
Váltságunknak szent keresztjét
Bűneinkért ezzel festéd,
E piros szent vérnek lehullása
Lőn üdvünknek forrása.

Kérlek, kegyes Jézus! vérhullásodért,
Kérlek a kereszten szent halálodért:
Oh bocsásd meg sok bűnünket,
Megjobbítjuk életünket,
Mutasd kegyelmedet, kérünk nekünk,
Ellened már nem vétünk.

Szent szűz! e drága test tőled született,
Ez imálandó vér tőled eredett:
Kérd méhednek szent gyümölcsét,
Hogy egykor, mint uti költség,
Szálljon be méltatlan kebelünkbe,
A mennybe úgy megyünk be.

97.

Áldozáskor.

Dal. „Ah, hol vagy magyarak“ stb. szerint.

Örülj vigadj lelkem, jó utra találtál,
A Krisztus Jézustól vendégül hivattál.

Krisztus asztalához, mert ma választattál,
Mit régen s gyakorta szivből óhajtottál.

Angyali vendégség, melyben részesültél,
Drága szent eledel, melylyel ma elteltél.

Jézus teste s vére, mit ma hozzád vettél,
Oh nyugtalan lelkem, hogy megcsendesedtél.

Miután vétkeid Mária Magdolna
Töredelmes szívvvel megismerte volna.

Megszaggatta bűnre vivő szép ruháját.
Hamuval hinté be felczifrázott haját.

És szent lábaihoz borult a Krisztusnak,
Keserves könnyei sűrűen hullottak.

Elődbe borúlok, oh égi kegyelem!
Krisztus drága testét ime hozzám veszem.

98.

Oh Uram, oh Uram! nem vagyok méltó,
Hogy jőjj hajlékomba;
De ha te akarod, meggyógyulhatok,
Jól tudom egy szódra.
Vagyok is oly reményben,
Hogy én bűnös lelkemben
Megtisztulva leszek, ha részesülhetek,
Szent testedben és véredben.

Oh azért, Jézusom! ki itt elrejtve,
Vagy e szent oltáron:
Hallgasd meg kérésem s könyörülj rajtam
Te alkotmányodon.
Bocsásd meg bűneimet,
Számptalan tetteimet,
Testedben részesítsd, szent véreddel tisztítsd
Én szívemet és lelkemet.

99.

Aldozásra.

Zöngedező ének-szóval, keresztények! jöjjetek,
A bűnbánat szentségében. kik kegyelmet nyertetek;
Meg van terítve az asztal, rajta az üdvösségetek,
Az Istennek szolgáljával, Krisztus testét vegyétek.

Jézus így hí benneteket: jertek, kedves vendégim!
Vegyétek az én testemet, oh legyetek testvérim;
Azért szenvedtem értetek a gethszemáni kertben,
Hogy velem együtt éljeteK szent Atyám örömeiben.

Mondjátok hát, jámbor lelkem! Uram nem vagyok méltó,
Hogy jöjj az én hajlékomba, meggyógyít egy kegyes szó!
Nézzetek a pap kezére s az oltáriszentségre,
Ennek buzgó élvezése vezet az üdvösségre.

Jöjj, angyalok szent kenyere! e szentséges ostyában;
Jöjj kegyelem nagy tengere! a Krisztus poharában!
Táplálj az Ur szent testével, itass drága vérével;
Ismertess meg már előre a mennynek gyönyörével.

Jézus Krisztus élő teste és kifolyt piros vére,
Őrizze meg lelkeinket itt az örök életre,
Imádjuk e testet és vért, hódoló szív s lélekkel.
Hogy láthassuk egykor színre, a mennyei szentekkel

100.

Oh nagy szentség életfája,
Üdvösségünk drága ára,
Gyarló lelkek ereje!
Mennyből szállott titkos manna,
Bűnösöknek bizodalma.

Angyaloknak szent kenyere.

*Itt a bárány menyekzője

Oh jertek a menyekzőre,
Lakomázni angyalokkal

Vigadozni szent karokkal.

A szűzeknek vőlegénye, az Ő drága teste s vére
Van e két szent szín alatt; buzgó hívek, tiszta lelkek!
Titeket vár a legszentebb, kit szeráfok áldanak.*

Csodálatos szent vendégség, hol az örök égi szépség,
A szűzekkel frigyeesül; hol a szent test étékké lesz,
A piros vér szívet éleszt, Isten s ember egyesül.*

A mi lelkünk éhes, szomjas, téged éhez, téged szomja:
Te vagy a mi életünk; ámde szegény alkotmányid,
Kik hordjuk a bűn igazát, méltatlanul hogy vegyünk?*

Leborulunk im a porba, megtört szívvel sóhajtozva,
Jézus, kegyes szent hívünk! adj lelket, megejtőzöttet,
Hogy ne vétsünk immár többet, kész szállásod lesz
szívünk.*

Hogy ha eljő a nagy este, jőjj el hozzánk Krisztus teste
Vacsorádban részesíts; irgalmaddal fődj be minket,
Bocsásd meg a mi bűneinket, s szent hazádba fölsegíts.*

100a.

Áldjad ember e nagy Jódat, kenyérszínben Megváltódat
Itt jelen van szent testével édes Jézus,
Jelen vagyon szent vérével áldott Jézus.

Itt az Isten gazdasága, bűnös lelkeknek váltsága.
Itt minden jónak bőisége édes Jézus,
Gyarló szívek erőssége áldott Jézus.

Itt a kegyelem adója, nagy kincseknek osztogatója,
Égész világ drága díja édes Jézus,
Az Istennek örökfia áldott Jézus.

Itt lelkünknek orvoslója, bus szívünk vigasztalója,
Elrejtezett kenyérszínben édes Jézus,
Az oltári nagy szentségben áldott Jézus.

Kérjük adja ránk áldását, irgalmának kútforrását
Legyen velünk a végórán édes Jézus,
Üdvözítsen holtunk után áldott Jézus.

101.

Mennyekzős köntösbe öltözködjetek,
Szivből megtörődve, ide jőjjetek;
Jézus étkül adja nekünk itt magát,
Nincs aki megfogja ezt a nagy csodát.

Jer, Jézus arája! jegyessed fogad,
Rakd szent oltárára buzgó vágyadat,
Szent angyalok itten a vendéghívók,
Általok az Isten téged is hívott.

Ha valósággal tán most nem veheted,
Szent kívánság folytán vágyaddal vegyed;
Üdvöd vőlegénye, kebled mélyibe
Szived örömére kész lesz térni be.

Oh mennyei Szentség, oh nagy hatalom;
Elrejtett Istenség, csoda-irgalom!
Oh angyali asztal kenyere s bora!
Szánk, szivünk magasztal, drága lakoma!

Jézus, lelkünk vágya, szivünk öröme!
Elmének boldogsága, ég s föld gyönyöre!
Tárt karokkal várunk, miként Zakeus!
Térj be, térj minálunk, oh tőlünk ne fuss.

Hisz öröm miköztünk lakni teneked,
Mi is hozzád jöttünk; áldd meg népedet:
Ime most előtted arczra borulunk,
Táplád a hívóket lényeddel, Urunk!

Oh jöjj el, jöjj el már, égi vőlegény!
Bús, lelkünk készen vár szivünk küszöbén;
Eletünk s reményünk, Jézus mindenünk,
Esdekelve kérünk: egyesülj velünk.

102.

Mező Jánostól.

Mennyben az Úr színe előtt, advarló angyalok!
 Kerubimok szerafimok, s ti dicső arkangyalok!
 Ez oltárhoz most jőjjetek, mert itt vagyon mesteretek,
 Jertek hát imádására, im leszállt ez oltárra.

E világnak bűnös fia! jer te is Istenedhez;
 Nézd, magát mint megalázza, siess e nagy fölséghez.
 Megbocsátja bűneidet, ha megvallod tetteidet,
 Kiterjeszti szent kezeit, várja bűnös fiait.

Zokogó ajakkal borulj szentséges lábaidhoz,
 Bűneidet megsíratva, essél szent zsámolyához,
 Mert megváltott a pokoltól, az ördögnek rabságától,
 Erted meghalt a keresztfán, s szeretet oltárán.

Ember! elhidd s ne kételkedjél, hiszen Jézus mondotta:
 Ez én testem, ez én vérem, szent szájával vallotta,
 Leborúlva hullj hát térdre, tekints a te Istenedre,
 Higyj szentséges szent szavának, csodás szent titoknak,

Istenem! jelenlétedet hiszem teljes szivemből;
 Kerubim s szerafimokkal magasztallak lelkemből,
 Majd ha végórám megkondúl, s testem a gyász sirba indul
 Részeltess drága testedben, ez oltári szentségben.

103.

Kapossy É. T.

Leszállott már az oltárra,
 Szolgájának szent szavára,
 *A mennyei nagy király;
 E kenyér és bor színében,
 Önlényévei e szentségben,
 *Hogy fogadjuk megkinál.

Mennyet hordoz kebelében
 S az angyalok örömeiben
 *Részesül, ki őt veszi;
 Kiket nem nyom súlyos vétek:
 Tiszta lelkek! oh vegyétek,
 *A szenteket szereti.

Én nem vagyok méltó arra,
 Hogy felvessem, égi manna!
 *Rád bűnös két szememet;
 De ne tekintsd bűnös voltom,
 Im' könnyeim árját ontom,
 *Végy szivedbe engemet.

Bűnös fiad mellét verve,
 Szeme forró könnyel tele,
 *Lábaidhoz leborúl;
 Látva e nagy s mély szentséget,
 Kínhalálod, szenvedésed
 *Emlékében megújul.

Oh ártatlan tiszta bárány!
 A keresztfa véroltárán
 *Ertem adtad éltedet,
 A bűn fiát vedd kegyedbe,
 Rejtsd el őt, mély szent sebedbe,
 *Ki hűséget most rebeg.

Életemnek véghatárán
 Jőjj el, hozzám ne hagyj árván,
 *Szent testedben részesíts;
 Szenteidnek seregébe,
 Engem is majd kérlek, végy be,
 *S hozzád, mennybe, fölsegíts.

104.

Magađ bizonyítod szent és örök való,
 Hogy az oltáraitok nem jel, hanem való;
 Im itt lakol velünk, vagy lelki kenyerek,
 Oltalmunk, fegyverünk, istápunk s mindenünk

Áldások Istene! hiszszük itt létedet,
 Ámbár hitünk szeme látja csak lényedet.
 Kegyelem tengere, lelkünknek kegyeszerre,
 Üdvösség, kenyere, angyalok étele.

Ámbár bekerített a bűn minden felől,
 Uram! gyermekidet ne üzd szined elől.
 Irgalmazz, oh Urunk! elődbe borulunk,
 Tenéked hódolunk, kegyelmet koldulunk.

Ha a gonosz világ lelkünk vesztére tör,
 Ha ránk lövi nyilát: legyen kegyelmed őr;
 Mi csak benned bízunk, szent hősök kenyere,
 Légy a mi paizsunk, lelkünknek fegyvere.

Szerelmes hív, kezes, Jézus, Isten Fia!
 Az üdv utján vezess, kér a bűnök fia;
 Szívünk im jóra tér, esengve arra kér,
 Mennybe te légy a bér, győzedelmi babér.

105.

Kapossy É. T.

Mennyei nagy fölség örök hatalom,
 Kit szelid báránynya tőn az irgalom;
 Mannaként mennyből szállt angyali kenyér,
 Nagy titok, a melyet elme föl nem ér.
 Lelki szemmel, látlak és buzgón imádlak, jóság Istene!
 Szívem rejtekébe, kérlek, szállj bele.

Vádolom magamat, hogy bűnös vagyok,
 Ah, nem méltó szívem, hogy legyen lakod;
 Sir az ég fölöttem sok vétkem miatt,
 Mert nincs én nálamnál tékozlóbb fiad;
 De szemed intése, csak egy tekintése tisztává tehet,
 Szívem a te méltó hajlékod lehet.

Bűnöm amilyen nagy édes Alkotóm!
 Bár volna akkora az én bánatom;
 Sok vétkem vonja le nagy irgalmadat,
 Gyöngyözzék szememben a bús könnypatak,
 Jőjjetek szeráfok! az Urat áldjátok; mert engem bűnöst
 Kegyelme árjában ime megfüröszt.

Mily hála érne fel ily szeretetet?
 Szűz anyám, add oda gyöngéd szivedet

E szívvel rebegek hálát, kegyes Ég,
 S szívvel szeretem lelkem jegyesét!
 Oh, jójjédességem, szerelmes vendégem, jójj boldogítóm,
 Keblemet előtted ime megnyitom.

Légy, Jézus! szívemmel, hogy szeresselek,
 Légy, Jézus! nyelvemmel, hogy dicsérjelek;
 Haljak meg előtted inkább e helyen,
 Mintsem én tehozzád legyek hűtelen.
 Ki oly hatalmas vagy, amint irgalmad nagy, add áldásodat
 Hogy megtartsa szolgád, amit most fogad!

106.

Adoro te latens.

Ájtattal imádlak, elrejtett Isten!
 Ki e színek alatt rejtezel itten;
 Az én egész szívem meghódol neked,
 Ki merül végkép, ha vizsgál tégedet.

A látás, tapintás, s ízlés csalódik,
 Hallás által tudni meg a valót itt;
 Jézus szavát hiszem, mint szent igazat,
 Igazság szavánál nincsen igazabb.

Keresztfán rejtve volt csak az Istenség,
 De itten elrejtve Isten s emberség;
 Én azért mindkettőt itt lenni hiszem,
 Mit a jobb lator kért, azt kéri hitem.

Nem láttam, mint Tamás, öt szent sebedet,
 Mégis Istenemnek vallak tégedet;
 Add, Uram! hogy fogytig jobban higgyjelek,
 Benned reméljek és hőn szeresselek.

Krisztus halálának szent emlékjele,
 Emberek éltető élő kenyere!
 Add, hogy tebelőled éljen értelmem,
 S téged mindenkoron édesnek leljen.

Szerető pellikán, Jézusom kérlek;
 Mosson engem, rutat, tisztára véred.

Melynek elég csak egy, kis cseppecskéje,
Hogy egy világ bűnét mossa fehérre.

Ki itt fátyolozva látlak, Jézusom!

Add meg azt, mi után én ugy szomjazom:
Lepel nélkül szined, hogy megláthassam,
S dicsőíthesselek fenn a magasban.

107.

Dall.: „Nagy szeretet“ stb. szerint *Bozóky 180. l.*

Áldunk imádunk, égi Király!
Kit a jók hisznek s látnak a hitnek,
Sugárinál;
Elet szentsége, lelkünk mentsége,
Oh légy a mi szívünk édessége.

Te magad mondod, áldott Kegyes!
Kit a kenyér és bor színének
Leple fedez;
Hogy csodaképen, e nagy szentségben
Eppen ugy jelen vagy, mint az égben.

Mi gyarlók sokszor bűnben esünk;
De azért kérünk, Jézus, testvérünk,
Szent kezesünk:
Könyörülj rajtunk, kik térdet hajtunk.
S hozzád buzgó szívvel felsóhajtunk.

A mi bűneink, igaz, nagyok;
De szent irgalmad, csodahatalmad
Sokkal nagyobb;
S oh örök Jóság! te a föld rosszát;
Főlemeled mégis édig hozzád.

Add, édes Jézus! kegyelmedet,
Gyámolíts minket, szánd meg ügyünket,
Lelkünk beteg;
Mint orvost várunk, légy erős várunk,
Oltárod zsámolyán térden állunk.

Isten népének eledele,
 Bűnbe esteknek, fáradt lelkeknek
 Nyugvó helye!
 Légy te minékünk angyali étünk.
 Szent egedben pedig üdvösségünk.

108.

Mily magasztos szent hajlékod, én Uram, én Istenem!
 Drágalátos ajándékod, az oltáron föllelem.
 E világot ugy szereted, oh mennyei szent Atya!
 Hogy egy örök szent szülötted, lőn váltságunk záloga!

Máriának szűz méhébe szállt egykor a szent Ige,
 Most naponta e szentségbe kedvünkért leszáll ide.
 E szentség az élet fája, üdvösségünk rajt terem,
 Ez irgalma titoktára, nem érti az értelem.

Ragyogtatja, égi Felség! a vérpiros szent kereszt,
 Ragyogtatja e nagyszentség, hogy te minket mint szeretsz
 Küldd le mennyből, égi jóság! küldd hozzánk Szentlelke-
 Hogy a földi halandóság imádja itt létedet. [det,

Szent kezed, áld, vagy büntet, ránk fényt küld, vagy
 gyászt borít,
 Nézd térdünket és fejünket, meghajtjuk im a porig,
 Mig itt élünk, adj a jóban mindnyájunknak újulást.
 S ha meghalunk, távozóban, adj majd boldog kimulást.

Szánj meg minket, áldd meg mennyből
 Itt térdeplő népedet, hogy élhessünk itten szentül,
 Nyújtsd le védő kezedet, szereteted nagy irgalmát
 Azoktól meg ne tagadd, kik ismerni nem akarják
 atyai jóvoltodat.

Édes Jézus! véred ára ugy lesz hasznos csak nekünk,
 Ha vétek undok árja nem rútitja életünk.
 Támogasson hát kegyelmed, miglen pályát itt futunk,
 Hogy malasztod fénye mellett, mennyben vigyen fel
 utunk.

109.

Ne törd magad, oh én lelkem! ezen titkos szentségnél,
 Ne fáradozz, oh én lelkem! angyali eledelnél,
 Hidd el, hogy ebben vagyon Isten istenségével,
 Ugy mint ember és Isten testével és vérével.

Királyok gyönyörűsége, itt Isten elrejtőzött;
 Ertünk testté lett szent Ige e szentségbe öltözött,
 Az angyalok kenyere, tisztaságos asztala,
 Lőn a gyöngék ereje, szeretetnek záloga.

Hitünknek fölséges titka! te vagy szívünk szerelme,
 Áldomásnak szent pohara! te vagy lelkünk védelme,
 Gyönyörű lakodalom, szeretetünk kötele,
 Az isteni asztalon, lelkünknek eledele.

Rekeszd szívemet szivedbe, mert hozzád kívánkozom;
 Rejtsd el sebeid helyébe, mennyei kalauzom!
 Ajándékul szívemet szivednek feláldozom;
 Halálomat s éltemet egyedül reád bízom.

110.

Mennyből leszállott szent kenyér lelkemnek táplálója
 Téged óhajt szívem és kér, oh, légy vigasztalója.
 Szemem mit itt lát elhiszem, kenyér- s borszin alatt ve-
 Jézusom testedet, kiontott véredet. [szem;

Keresztények, kik éheztek, ide hát siessetek;
 Jézus asztalához jertek! igyatok és egyetek.
 Nem kell ezt venni nagy áron, ime itt van ez oltáron;
 Bér nélkül adatik, ingyen ki osztatik.

111.

Dall.: „Ez nagy szentség valóban“ stb. szerint.

Áldjuk e nagy szentséget,
 Mint igaz Istenséget,
 Urunk végrendeletéből
 Vett örökséget.

Imádandó test és vér,
Maga Jézus e kenyér,
El nem veszhet, a ki ennek
Oltalmához fér.

Dicsértessél nagy szentség,
Ügyünkben kész reménység,
Dög, halál, fegyver, éhségtől
Bizonyos mentség.

Áldj meg minket oh Isten,
Ki láthatlan vagy itten,
Könyörülj kérünk mindenkor
Szükségeinkben.

112.

Megszomorodott szívemnek boldogsága
Jelen van ez oltáron a szent ostyában
Oh Jézusom! fordulj hozzám,
E szentségben tekints reám,
Eltévedt juhocskádra.

Hogy pokoltól megmentettél azt mivelted,
Az oltári nagy szentséget, úgy rendelted,
Hogy a lelkem el ne vesszen,
Szent testedben részesüljön,
Bűnbánatot tarthasson.

Áraszd reám áldásodat az egekből,
Melyért mostan esedezünk tiszta szivből,
Jójj vigasztald bús szívemet,
Ne tekintsd sok bűneimet,
Jézus! Dávidnak fia.

Rózsaszínű szent vérednek kifolyása
Legyen szegény bűnös lelkünk orvossága,
Jójj vigasztald meg szívemet,
Gyógyítsd meg bűnös lelkemet,
Oh én édes Jézusom.

Oh Jézusom most előtted leborúlok,
 Fölségedhez tiszta szívvél fohászkodok,
 Vagasztald meg bús szívemet,
 Igazgassák ügyeimet,
 Üdvözítsed lelkemet.

113.

Üdvözlégysz ezerszer mennyei fölség,
 Kenyér s bor szín alatt igaz Istenség,
 Oh élő kenyér valóban szent vér,
 Boldog az a lélek, ki te hozzád tér.

Isten angyalai ide jőjjetek,
 E nagy szentség előtt térdre essetek,
 Velünk Isten Fiát világ Megváltóját,
 Imádván nagy buzgón, menny, földnek Urát.

Távoztasson tőlünk minden inséget
 Döghalált, háborút és az éhséget,
 Szent áldásával, szent malasztjával,
 Tartson és áldjon meg, nagy jóságával.

Adventi énekek.

1.

Vasárnapi mise kezdetére.

Hozzád emelem szómat, Istenem!
Tégedet vár lelkem, hogy oltalmat nyerjen,
Jőjj el édes Üdvözítőnk.

Mutasd meg magad a te utadat,
Irgalmad bősége vigyen üdvösségre,
Jőjj el édes Üdvözítőnk!

Hajnali mise kezdetére.

Harmatozzatok, égi magasok!
Tégedet vár epedve az emberek lelke,
Jőjj el édes Üdvözítőnk!

Mert az emberek ott tévelygenek,
Hol te égi fényed által nem vezérléd
Őket édes Üdvözítőnk!

Dicsőségre.

Áldás dicséret és hála néked;
Mert igaz világunk s legfőbb boldogságunk
Te vagy édes Üdvözítőnk!

Evangeliumra.

A prófétáknak lelkei látták,
Szent jelenésekben, s téged békeségben
Vártak, édes Üdvözítőnk!

Hiszekegyre.

Hiszünk tenned, égi szent követ!
Ut, igazság, élet vagy és áldva néped
Istennek vall Üdvözítőnk!

Felajánlásra.

Im az áldozat, mit most bemutat
Szolgád felségednek, jőjj el és szenteld meg,
Oh imádott Üdvözítőnk!

Nyújtsd malasztodat, hogy ez áldozat
Bánatot gerjesszen bűnös sziveinkben,
Oh segíts meg Üdvözítőnk!

Nélküled nekünk nincsen érdemünk:
Jőjj készítsd el magad s áldd meg hajlékodat.
Lelkeinkben Üdvözítőnk!

Szent-szent-szentre.

Szent az egy Isten három személyben,
Az Atya Istennel és a Szentlélekkel
Szent vagy édes Üdvözítőnk!

Urmutatás után.

Test lőn a kenyér, a bor drága vér!
Itt ember és Isten van e nagy szentségben,
Te vagy édes Üdvözítőnk!

Aldozásra.

Váltságunk ára Isten báránya,
Szent elérézésed adjon békeséget
Sziveinkbe, Üdvözítőnk!

Add kegyelmedet, hogy a test felett,
Győzedelmet nyerjünk s legyen tiszta lelkünk!
Várva téged Üdvöztőnk!

2.

A mise kezdetére.

Harmatozzatok, egek nyiljatok onnan felül;
Felhők esetek és csepegjetez igazt mennyből.
Nyilj meg föld és teremőt teremj Üdvöztőt.

Istent beszélik, jöttét hirdetik a próféták,
Keze munkáját s szabadítását a szent atyák,
Limbusban régen várják, eljöttét óhajtják.

Azért Atyának és a Fiunak nagy dicsőség,
A Szentlélekkel, megszentelőnkkel és tisztesség.
Mindenkoron örökké s örökön örökké.

Dicsőségre.

Dicsőség az egy Istennek,
Békesség földi népeknek,
Jóakarató híveknek,
Kik Istenben örvendeznek.

Hiszekegyre.

Hiszünk mi az Atya Ur Istenben,
S a Fiúban,
Ki a szűz méhében,
Emberi testet vett,
Értünk áldozat lett,
Bűneinkért megfizet.
Ugy a Szentlélekben,
Ki egyez mindenben
Atyával s Fiúval mennyben.

Szent-szent-szentre.

Szent vagy, szent vagy, nagy Ur Isten egeknek Ura!
Aki elküldöd Fiadat megváltásunkra.

Szent vagy, szent vagy, édes Jézus kérünk oh jőjj el!
Eljöttöddel bűneinknek mocskát oh vedd el.

Szent vagy, szent vagy szűz Mária édes jó anyánk!
Oh légy velünk, hogy ha eljön a mi végóránk.

3.

A mise kezdetére.

Harmatozzatok egek onnan felül,
És a felhők essék az igazat.

Nyilatkozzék meg a föld,
És teremje az Üdvözítőt.

Az egek az Isten dicsőségét beszélnek.
Es az ő kezei munkáját hirdeti az erősség.

Dicsőség Atyának és Fiúnak
És a Szentlélek Istennek,

Miképpen kezdetben vala most és mindenkor,
Es mindörökön örökké. Amen.

Dicsőségre.

Dal.: „Oh fényességes szép“ stb. szerint.

Dicsőség mennyben Istennek,
Atya, Fiú, Szentléleknek,
Békesség földi népeknek.

Hiszkegyre.

Dall.: „Mikor Máriához“ stb. szerint.

Hiszünk mindenható Atya Ur Istenben,
Mennynek és a földnek nagy teremőjében,
Hiszünk Ur Jézusban, mi üdvözítőnkben,
Ki mi váltságunkért szállott szűz méhébe.

Aldásra.

Üdvözlöttünk oh Mária! hajnali köszöntéssel,
Vedd kedvesen Jézus anyja! bűneinkért ne vess el.

Angyalodéval tiszteletünket,
Tiszteletünkkel vedd be szivünket;
S kérd érettünk inségünkben
Testesült Istenünket.

4.

Kezdetre.

Kaposy É. T

Oh emeld föl, gyarló nemzet,
Gyászba borúlt fejedet;
Te kit Ádám bűne nemzett,
Nézd, mosolygnak az egek!
Feltűnt üdvöd hajnala,
Leszállt az Urangyala,
Megnyilik már,
A bezárt menny ajtaja.

Szent leczkére.

Bűnös térj meg ma s ne holnap
Vesd le szennyes bűn ruhád,
A pusztában kiáltónak
Szivleld meg üdv szózatát,
Bukott, árva nemzedék!
Eltárt szived oly setét,
Térj meg s nyisd föl
A fény előtt rejtekét.

Hiszkegyre.

Hiszünk abban, ki fölvette
Az emberi alakot;
Ki nemünket ugy szerette,
Hogy testünkben itt lakott,
Oh Jézusunk Istenünk!
Segélyünk légy minékünk,
És ne engedj hitünk ellen vétenünk.

Felajánlásra.

Világ rég várt drága kincse,
 Üdvözítő Jézusunk!
 Ez oltárra oh tekints le,
 Rajta neked áldoznak.
 Igaz, sokszor megvetünk,
 Bűnből áll ki életünk;
 De megtérünk,
 Csak malasztot adj nekünk.

Hozzánk való érkezésed
 Derítsen ránk új napot;
 Hozta meg a békességet,
 Mely lelkünkben elhagyott,
 Csak téged vár kebelünk,
 Légy jövőben mindenünk,
 Légy Adámban
 Elveszített édenünk.

Szent-szent-szentre.

Szent, szent, a ki van, volt s leszs,
 Az öröklét Istene!
 Szent, ki minket szentekké tesz,
 Ő, ki Üdvünk kútfeje,
 Áldják az ég angyali,
 Hogy eljön megváltani
 És nem áttal
 Egy szűz méhbe szállani.

5.*Kezdetre.**Kapossy É T.*

Kelj fel Sion buzgó népe,
 Üdvöd közeleg;
 Készíts szived szentélyébe,
 Neki lakhelyet.

Jó az Ur, ki vár epedve,
 A világ sok millió keble,
 Jó bennünket szeretve.

Szent leczkére

Közel nemünk várt reménye,
 Örömünk oka;
 Jó a vakok szemefénye,
 Lelkünk gondnoka.
 Az Ur utját készítsétek,
 Kerüljétek azt mi vétek.
 Ugy üdvöt hoz tinéktek.

Hiszekegyre.

Hiszünk abban, ki nemünket
 Jó megváltani,
 A ki zilált gyász ügyünk
 Jó javítani.
 Hiszszük, hogy jó a szabadság,
 Elmulik a lelki rabság.
 S' a bűnszülte nagy rabság.

Felajánlásra.

Megkönyörül immár rajtunk
 Az atya szive;
 Eljő hozzánk, kit óhajtunk,
 Örvendj föld szine!
 Uj világ száll a világra,
 Kivirágzik jessze ága:
 Jézus lesz szép virága.

Ez áldozat, melyet szolgál
 Neked bemutat,
 Lelje meg, oh atyánk! hozzád,
 A legjobb utat.
 Vedd mint Abel áldozatját,
 Nézd szerelmed szent rajzatát,
 Ne azokat, kik adják'

Szent-szent-szentre.

Szent, szent, szent akit imádnak,
 Az ég angyali,
 Ki rablánczát a világnak
 Jó leoldani.
 Oh üdvhozó! szállj keblünkbe,
 Maradj velünk, légy körünkbe,
 Mennybe csak úgy megyünk be.

6.

Kezdetre.

Dal. XII. századból. Szöv. XVI. száz. *Bogisich* „Őseink buzgósága”

Isten! ki az angyalt küldéd a szent szűzhöz,
 Elszéledt nyájadat térítsd Felségedhez.

Irgalmazz minékünk!

Ur Krisztus! kergesd el a pokolnak fejét;
 Vezérelj, üdvözítsd Ádám bűnös népét.

Irgalmazz minékünk!

Szentlélek Ur Isten! ki vagy vigasztalónk,
 Világosítsd népedet mi nagy békéltetőnk.

Irgalmazz minékünk!

Dicsőítés (Glória.)

(1674. évből.)

Dicsőség mennyben Istennek.
 Békeesség földön embernek,
 Jó akaratú híveknek.

Nagy Isten, te szent királyunk,
 Téged áldunk és imádunk,
 Te néked hálákat adunk.

Ur Jézus! malaszt adója,
 Isten báránya s magzatja,
 Bűneink elhárítója.

Töröld el bűneinket,
Tekintsd sok szükségünket,
Végy kedvedbe, Jézus, minket!

Csak nálad van a méltóság.
Igaz mennybeli uraság,
Szentlélekkel egy Háromság!

7.

Náray 1695. Bogisich „Öseink buzgósága“ stb. szerint.

Oh nemes ékes lilium, szép és
Gyönyörű rózsza: Mária!
Ki szent malasztal, mint gyöngyharmattal
Neveltetél oh Mária!
Isten nevele s téged kedvele
Isten fia! oh Mária!

Csudák csudája, Gedeon gyapja,
Kire folyt mennynek harmatja;
Malasztal teljes, Istennek kedves,
Oh szűz szent anya, Mária.
Istentől meg nyér, általad
Ki kér amint azt szive kívánja.

Éva gyümölcse, bűnös erkölcs
Lőn mindnyájunk veszedelme;
Áldott Mária, kinek szent Fia
Lőn orvosságunk ellene.
Oh áldott anya! áldott és drága
Gyümölcse Jézus méhednek.

Imádj érettünk, légy mi védelmünk,
Most és halálunk óráján.
Hogy ellenségünk ne ártson nekünk
S a bűnt távoztasd el tőlünk.
Sőt mennyországba, nagy boldogságba
Juthassunk hozzád mindnyájan.

8.

Urmutatás után.

1674. évből.

Rettenetes áldozat
 Oh szentséges Jézus!
 Gyarló szivünket vond hozzád,
 Oh édességes Jézus!

Lelkeink tápláléka,
 Oh szentséges Jézus!
 Sziveink drága hajléka,
 Oh édességes Jézus!

Itt nyújtod szent testedet,
 Oh szentséges Jézus!
 Mi nem hihetünk egyebet,
 Oh édességes Jézus!

Itt nyújtod szent véredet,
 Oh szentséges Jézus!
 Aldjuk azért is nevedet,
 Oh édességes Jézus!

9.

Ave Mater Jesu Christi.

Kapossy É. T.

Üdvözlégy oh Jézus anyja,
 Kit az Urnak nagyhatalma
 Magas rangra fölemelt;
 Az isteni anyaságra,
 E tündöklő méltóságra,
 Minden nők közt kiszemelt.

Szent örömmel örömünket,
 Ki gyámolni jött ügyünket,
 Méhedbe te fogadád;
 Szüzességed szép virágja,

Nem hervadt el, hogy világra
Szülted az ég rajzatát.

A világ már veszni indult
A keblekben sóhaj, s kín dult,
Kérték a menny Istenét,
Légy, oh szent Szűz! százszor áldott,
Hogy elhoztad a megváltót,
A bágyadt föld gyógyszerét.

Üdvözlégy szép virágszál
A Szentlélek kegye rád száll,
Szebb vagy mint a liliom;
Mennyvirágok ékessége,
Libánonnak dicsősége!
Áld s magasztald ma Siont.

Angyal repül hozzád mennyből
Örömhirt hoz az Istentől;
Ki téged megszeretett;
Az igaz gyöngy tiszta fény ut,
Föül mulva szent erényid,
Vonják hozzád az eget.

Oh tengerek fénycsillaga!
Ki az undok bünt elhagyja
Kérd azért szent fiadat,
Szánod te a nyomorultat,
Hallgasd buzgó fohászunkat,
Mely keblünkből felfakad.

Az ég s föld azt magasztalják,
Ki elhagyta csillagtrónját,
Hogy minket megváltana;
Az Atyával s Szentlélekkel
E szent hálát te rebed el,
Mihelyettünk, szűz Anya.

10.

Gábrriel angyal mennyégből követ Istentől,
Szűz lányhoz Máriához csendesen repül.

Názáretben feltalálja, hogy imádkoza,
Szűz leánynak Máriának ekképen szóla:

Vedd el tőlem szűz Mária e liliumot,
Szentháromság magas mennyből ajándékozott.

Üdvözlégy szép szűz Mária, Ur van te veled,
Szűz méhedbe száll az Ige, ez az üzenet.

A szűz leány álmélkodik, s erre így felel:
Mond meg nekem miként lehet angyal Gábrriel?

Mert szűzességem Istennek felajánlottam,
Bizonyára ez ideig meg is tartottam.

Mondá angyal Máriának: igen jól vagyon,
Hogy szűz voltál, az is maradsz, ez tetszik nagyon.

A Szentlélek árnyékozott, méhedbe szállott,
Szűz Mária nagy hálákat ezekért mondott.

11.

Elküldetett az arkangyal boldog szűz Máriához,
Titkos követségbe menvén szentséges szűz Anyához.
Ave Mária! gracia plena, így mond az angyal,
Teljes malasztal, üdvözlétet én is mondok:
Üdvözlégy szűz Mária!

Szűz Mária szép rózsácska az Istentől küldettél,
Szűzességre, anyaságra, Istentől rendeltettél.
Jertek mindnyájan, mondjatok szalvet;
Szűz Máriának dicséreteket, üdvözlétet én is mondok:
Üdvözlégy szűz Mária!

Szűz Mária kegyes Anya az Ur vagyon te veled,
Isten Fiát fogod szülni, mert nincs vétek te benned.

Légy bátor szent szűz! a te szivedben, kárt nem vallasz
Te szűzességében üdvözlégy teljesmalaszttal!
Üdvözlégy szűz Mária!

Szűz Mária, Jézus anyja, hallgasd meg könyörgésünk,
Ajánlj minket szent Fiadnak, kik neked esedezünk.
Jertek mindnyájan, járuljunk hozzá buzgó szivünkől
Legyünk méltóvá üdvözlégy teljes malaszttal!
Üdvözlégy szűz Mária!

12.

Kapossy É. T.

Názáretbe vonnak szent vágyaim,
Szállj el lelkem a hajnal szárnyain;
Oh szállj oda, hol a szűzet
Köszöntötte a mennyei követ.

Szűz Mária, mennyország ajtaja!
Hozzád lépünk, mint az Ur angyala;
Fogadd a mit nyújtunk neked:
E hajnali édes üdvözlétet.

Szivünk neked dicsérő hangot ád,
Ismételjük Örzsébet szózatát;
Repes szivünk szeretete,
Mint Örzsébet méhének gyermeke.

Áldott vagy te az asszonyok között,
Mert méhedbe, váltságunk költözött;
Áldott, mert az Ur van veled,
Szent malaszttal teljes szűz kebeled.

Alázatod magas rangot nyere,
Rád szállott a Szentlélek ereje;
Az Igének szent anyja vagy,
Anyaságod szűz méltósága nagy.

Téged dicsér napnyugat s nap kelet,
Lábaidhoz borúl a kegyelet;

Téged illet a tisztelet
Minden szentek és angyalok felett.

Oh ragyogj ránk Názáret hajnala!
Mig felderül üdvünk szép nappala,
Mig el küldi azt az Atya,
Aki lesz majd bűnünk áldozata!

13.

Im a hajnal, jön az angyal,
Jobb kezében lilium;
Követségbe Názáretbe
Száll, repül gyors szárnyakon.
Igen jó hirt, nagy ujságot
Vett át Isten fénykörén,
Mindnyájunkat megvigasztal
E siralom völgy ölén.

Üdvözlégy, oh szűz Mária!
Köszönt az Ur általam,
Kinek a nagy mindenségen
Mérhetlen hatalma van;
Azt akarja, hogy Fiának
Méhedben adj lakhelyet,
És légy annak szülő anyja.
Kit imádnak az egek.

Mint lehet ez? oh szent követ!
Mária félve rebeg:
Tudják azt a magas egek,
Hogy férjet nem ismerek.
Örök szűzi szent fogadást
Istenemnek tettem én;
Fogadásom el van rejtve
Hű szívemnek fenekén.

Ne félj, ne félj, oh Mária!
Ne ütközzél meg ezen;

Anyaságod, szűzeséged
 Össze kapcsolva leszen.
 A Szentlélek száll te reád,
 S megárnyékoz ereje;
 Tiszta maradsz, mint a harmat,
 Mely hajnal méhén kele.

Hogyha úgy van amint mondod,
 Oh Isten szent követe!
 Isten előtt nincs szívemnek
 Más vágya és érzete.
 Ime én az Ő legkisebb
 Szolgáló lánya vagyok:
 Hódolattal elfogadom
 Az égi akaratot.

Oh Mária! ki az égnek
 Követét így fogadád,
 Halld meg ami hő szívünknek
 Hozzád esdő szózatát.
 Szűz méhednek szent gyümölcsét
 Kérd Jézust szülöttedet,
 Hogy az egek fény honában
 Imádhassuk őt veled.

14.

Dall. „Üdvözlegy Jeszszének“ stb. *Kovács M. I. k. 177. 1*

Örülj szűz Mária Atya Isten lánya,
 Szentlélek Ur Isten jegybeli mátkája,
 A teljes háromság választott ki arra,
 Hogy megteremtődnek te légy édes anyja.

Világ Ura előtt nagy kegyelmet nyertél,
 Lesz angyali szived Istent rejtő szentély;
 Az asszonyok között vagy te oh szűz! áldott,
 Mert világra szüled a rég várt Megváltót.

Szentlélek ereje árnyékoz meg téged,
 Ne féltsd gyöngy pártádat, ne féltsd szűzességed,
 Nem hull le világra, nem száll homály arra,
 Leszesz tiszta lelkek szeplőtelen szűz anyja.

Örzsébet rokonod aki gyászát hordja,
 Áldott állapotban van már hat hónapja;
 Vajjon kell e példa nagyobb s győzőbb ennél,
 Arra, hogy lehetlen nincs a nagy Istennél.

Szent szűz, ki tisztább vagy a szép tiszta hónál,
 Fehérebb ezerszer a fehér liljomnál:
 Szívünk hódolatát szent Fiadnak vidd meg,
 Lelkünk tisztaságát bünszenytől őrizd meg.

Tiszta szeretetnek kiválasztott anyja,
 Bűnbe merült világ második oltalma:
 Fogadj irgalmadnak édes kebelébe,
 S halálunk óráján segíts föl az égbe.

15.

Dall. „Mária szűz anyám kérlek“ stb. szerint.

Gábriel indula követségbe
 Mennyekből a földre, Názáretbe
 Ott él a szűzesség, szép virága,
 Mária, Joáchim kedves lánya.

Oh szűz! szól az angyal: halld igémet,
 Melyekkel, mint követ, hozzád lépek,
 Megkedvelt tégedet az Úr Isten,
 Ki látja szeplőtlen szived itt lenn.

Teljes vagy malasztal, az Úr veled;
 Megszenteli drága szűz kebledet.
 Im méhedbe fogadsz s Jézust szülöd;
 E föld nem látott ily boldog szülőt.

Anya oh hogy legyek? a szűz kérdi,
 Szavaidat elmém meg nem érti;

Eltemet az Urnak felajánltam,
 S megtartom örökös tisztaságban.
 Erre mond az angyal: szent szűz! ne félj.
 Tisztaságod körül nincs veszély.
 Szűzen fogadod be a magzatot,
 S a világnak szűzet át is adod.
 Mária így felel alázattal:
 Ajkad, oh Gábriel boldognak vall;
 Én az Ur szolgáló lánya vagyok,
 Hát neki mindenben szót fogadok.
 Mária! ki Jézust szűz méhedbe
 Kegyes alázattal így vevéd be:
 Kérd értünk Fiadat, hogy minékünk
 Legyen szent koronánk s üdvösségünk.

16.

„Mennyei szent Atyám“ stb. szerint.

Mennyből alászállott /. Ur angyala
 Joachim lányának, szép szűz Máriának ekkép szóla:
 Üdvözlégy, áldott légy oh Mária!
 Tégedet anyjának választott magának Isten Fia.
 Engem azért küldött /. követségbe
 Isten, hogy megmondjam és tudtadra adjam Názáretben
 Az ő akaratját, melyet végzett,
 Mert téged mindennél, a többi szűzeknél jobban szeret.
 Zárd fel azért kérlek /. szűz kebledet,
 Szentlélek ereje, árnyékoz kegyelme most tégedet,
 Szűzen szülsz, azt mondom én, Gábriel,
 Emlékezz szavamra, nézz e liliumra, ez lesz a jel.
 Egekben mindenek /. óhajtanak
 Téged szűz Mária! hajnal szép csillaga, kiáltanak,
 A dicső angyalok, kerubimok,
 Mennyégben udvarló s reád várakozó szerafimok.
 „Ime tehát az Ur /. szolgálója,
 Hódolok szavadnak, teljék szent Atyámnak akaratja;
 Jój számból Istennek dicsérete,
 Ki rólam, lányáról és szolgálójáról ezt végezte “

17.

Dal. „Áldjad ember“ stb. szerint.

Üdvösségünknek hajnala,
Bűnös lelkünknek gyámola,
Atya Isten szűz leánya oh Mária!
Szentlélek Isten eljegyzett szűz mátkája.

Im hozzád jön Gábiel,
Mennyből titkos követséggel,
És így köszönt: üdvözlégy szép szűz Mária!
Az Ur veled, asszonyok közt vagy megáldva.

Ne félj e titkos követtől,
Mert hozzád küldetett mennyből,
Hogy fogadd be Isten Fiát szűz méhedbe,
Nem vállalsz kárt szűz Mária! szűzességben.

Szentlélektől szülsz, de szűzen,
Fiad neve Jézus léssen,
Ki Ádámnak tiltott vétkét majd letörli,
Mennyei Atyát érettünk engeszteli.

Ezt már a jósök hirdették,
Felőle ezt jövendölték:
Születni fog majd egy szűztől a Messiás,
Ki által a bűnös népre száll megváltás.

Kérünk téged szűz Mária!
Ha Jézusnak lettél anyja;
Fogadd tőlünk is szívbeli köszöntésünk,
Mutasd be drága Fiadnak esdeklésünk.

Fogadj minket szárnyad alá,
Hogy lehessünk majd méltókká:
Téged látni szent Fiaddal az egekben,
Szinről-szinre, s örüvendezni szent seregben

18.

Az Urangyala éneke.

Dal. „Im a hajnal“ stb. szerint.

Az Ur angyala köszönté a szűz Máriát,
Szűz méhébe fogadá az Isten szent Fiát.

*Üdvözlégy szép szűz Mária malaszttal teljes!

Áldott vagy az asszonyok közt, az Ur van veled.
Ki leszállott mennyből hozzád a kegyes Krisztus:
Áldott legyen szűz méhednek gyümölcse Jézus!

Ime én vagyok az Urnak hiv szolgálója,
Legyen nekem igéd szerint szent akarátja.*

Az ige testté lett és mi bennünk lakozik,
Szentlélek Isten malasztja im harmatozik.*

Imádkozzál mi érettünk Istennek Anyja!
Az angyali seregeknek szűz királynéja.*

Majd ha eljön életünknek végső órája,
Szent nevedre kérünk téged szép szűz Mária.*

Jőjj el akkor vigasztald meg bús sziveinket,
Holtunk után mennyországba segéld lelkünket.*

19.

Dall. „Minden ki élsz e gyarló világon“ stb. szerint.

Máriához Názáreth városba
Isten legfőbb angyalát
Küldvén, hogy ott Joakhim házába
Üdvözölje Máriát
Ki szűzen és híven
Imádkozott szüntelen,

Elérkezvén Gábrriel és látván,
A szűz miXént térdepel.
Kezeit az égre felnyújtotta,
És eképen esdekel:
Oh egek, fellegek
Igazat csepegjetek.

Zsámolyánál szolgálatot tenni
 Ohajtok megváltómnak,
 Az angyal mond: anyjának kell lenni
 Néked az Ur Jézusnak
 Hogy lehet? mert jegyest
 Nem ismerek oly férjet.

Eljön hozzád a Szentlélek Isten
 S kegyével megárnnyékoz.
 Oh drága szűz! hidd szűzességében
 Hogy semmi kárt nem okoz.
 Ne rémülj, ne rémülj.
 Sőt, hogy szülsz azon örülj.

Ime tehát szolgálója leszek
 Mennyei szent Atyámnak,
 Szűzességben tudván kárt nem teszek,
 Engedek szavaidnak,
 Szivemet, lelkemet,
 Átadom mindenemet.

20.

Menj el sietséggel arkangyal Gábriel
 József jegyeséhez ékes köszöntéssel.

Isteni titkaim immár kijelentem,
 Mert szűz Máriában jó kedvem telt nekem.

Légy gyors szolgálatban, köszöntve Máriát,
 És vidd meg ő neki a megváltás titkát.

Az emberi nemzet, hogy megszabadúljon,
 S a régi fogságból új életre jusson.

Köszönts meg Máriát, ki malasztal teljes,
 Mond az Ur van vele, mert előtte kedves.

Szentlélek Istentől fogantatik Fia,
 Imádandó nevén őt Jézusnak hívja.

O szabadítja meg Izraelnek népét,
 Neki adom atyja, Dávid király székét.

A Jákob házában ő fog uralkodni,
 S hatalmával mindent magához fog vonni.
 Az ő országának soha sem lesz vége,
 Ő lesz a megváltó s világ üdvössége.
 Oh égi követség! oh Isten irgalma!
 Mely nagy az emberhez jószágod hatalma!
 Isteni megváltó, megtestesült Ige!
 Légy atyánk s vezérünk örök üdvösségre.

21.

Dal. „Rebegő nyelvemet megindítom“ stb. szerint.

Gábrriel indula követségbe
 Mennyégből a földre Názáretbe;
 Egy szűzhöz, a ki él szüzességben
 Tudatni mit végzett Isten mennyben.

„Leküldött egeből Szentháromság,
 Nem szükséges erről több bizonyság,
 Én Gábrriel vagyok az valóság,
 Szüzességedből lesz nagy anyaság.“

„Hogy te Gábrriel vagy azt elhiszem,
 De hidd el Istennek szüzességem,
 Örökre áldoztam a mentségem
 Neked ki követ vagy kijelentem.“

„Malasztal teljes vagy nem titkolom,
 Szent fiat méhedbe fogasz tudom,
 Noha szűz leány vagy azt is tudom
 Mint lehetsz szűz anya meg is mondom.“

Mária mond: „Férjet nem ismerek,
 Azt Isten jól tudja szűzen élek;
 Mond meg tehát fiat nem szülhetek,
 Szűz egyszersmind anya nem lehetek?“

„Szentlélek ereje fog rád szállni,
 Melytől méhedbe fiat fog adni.

S nevét fogod Jézusnak nevezni,
Ki fogja világot megváltani.“

„Gábrriel Istennek szent angyala!
Legyen teljesedjék, mint akarja.
Készen alázatos szolgálója,
Szállást adni méhem nem sajnálja.“

22.

Küldeték a szent Szűzhöz
Isten erősege
Gábrriel, ki által lett
Az Ur követsége!
Hogy Adámnak esetét
Állítsa épségbe,
A ki kötözve vala
Nagy bú s setétségbe.

Üdvözlégy szűz Mária!
Ezt mondá az angyal,
Im az Ur van te veled,
Teljes vagy malaszttal.
Hallván a Szűz megretten:
Ám de őt azonnal,
Bátoritá Gábrriel,
Ily égi szózattal.

Szentlélek erejéből
Fogadod méhedbe
A királyok királyát,
S szülőd emberségben,
De azért szűzességed
Megmarad épségben;
Isten így rendelte ezt
Örök végzésében.

Isteni születtednek
Jézus leend neve

Egen s földön nagy leend
 Hatalma s ereje.
 Az Ur hű szolgálója
 Erre így felele;
 Legyen igéje szerint,
 Mit Isten rende.

Áldjuk az örök Atyát,
 Ki ily kegyelmes lett,
 Áldjuk vele szent fiát,
 Ki értünk testet vett.
 S ki által ez végbement,
 Áldjuk a Szentlelket
 S kérjük a szűzet, nyerjen
 Nekünk is kegyelmet.

28.

Udvözlégy szent szűz! teljes malaszttal,
 Így köszönt téged; Gábrriel angyal!
 Názáret városában Joachimnak házában.
 Téged mi is megköszöntünk,
 Néked buzgón énekelünk
 Oh Mária! hallgasd esdő kérésünket,
 Szent Fiadnak ajánlj minket,
 Krisztus Anyja!

Te vagy minekünk kegyes szószólónk,
 Szent Fiad előtt hív közbenjárónk.
 Ne hagyj el hát bennünket,
 Védeld mi ügyünket;
 Ez életnek bús pályáján
 Légy mellettünk minden órán,
 Oh Mária! ha hazánk asszonya lettél,
 Kérd érettünk akit szültél,
 Krisztus Anyja!

24.

Dall „Mondj naponként és óránként“ stb. szerint.

Mária borúlva térdre,
 Az isteni Fölséghez,
 Szemeit emeli égre Kegyes Teremtőjéhez
 A legszentebb fogadással
 Magát neki ajánlja,
 És ime jön gyorsasággal
 Gábrriel, Ur angyala.

Ez igékkel köszönti őt:
 „Üdvözlégy oh Mária!
 Méhedbe az Üdvözítőt
 Fogadd s légy Jézus anyja;“
 Rémül a szűz ez igékre:
 Ki vagy, ki e hirt hozod?
 Kérlek felelj kérdésemre,
 Lelkem mért háborítod?

Zeng az anyanév fülemben,
 Mert én szűzességemet
 Feláldoztam életemben,
 Mig föld tartja testemet.
 „Ne félj s ne rettegj Mária!
 Ezt az Isten akarja,
 Mivel szűzen élsz, szent Fia
 Szűz méhedet választja.

Eljön a Szentlélek Isten,
 S reád szól nagy ereje.
 Megárnyékoz téged itten,
 Így a bűn eltörlője
 Jön méhedből e világra,
 Ezeket nekem hidd el;
 Tekints e liliomszálra
 Hogy szűz maradsz ez a jel.“

Igéd szerint legyen tehát
 Istennek szent angyala!
 Elvállalom ő szent Fiát,
 Legyen mint szavad mondja.
 Jőjj szerelmem: jőjj magzatom!
 Méhembe befogadlak.
 Szivem ajtaját felnyitom,
 Téged Jézus úgy várlak.

25.

Szállj a földre szárnyat öltve Gábor angyalom!
 Óra kondul jóra fordul földi siralom.
 Názáretbe szép szűzecske, neve Mária,
 Kebelébe költözik be az Isten Fia.

E meghittnek a hirt vidd meg, még ma oda menj...
 Szent örömtől összerendül a föld és a menny.
 E nagy szóra meghajolva Gábor izibe,
 Csillagon száll liliomszál van a keziben.

Ottan térdel kulcsolt kézzel a szép rózsaszál,
 Hogy az angyal, mint a hajnal sebtén oda száll.
 Légy köszöntve, szűzek gyöngye! a Ur van veled;
 Szép magzattal felmagasztal: ez az üzenet.

A szűzecske kérdi esdve anya, hogy legyek?
 Hisz én férjet nem ismerek, tudják az egek.
 Menny kedveltje! az Ur lelke száll reád, ne félj
 Kebled vágyát, tisztaságát nem éri veszély.

Ne döbbenj meg az Istennek e szava miatt;
 Az egeknél kedvet nyertél, Jézus lesz fiad.
 E liliomszál jegyként szolgál, tiszta Szűz!
 Vőlegényed, a Szentlélek küldi ezt neked.

És irgalma, mint akarja, legyen aszerint,
 A szűzecske térdre esve az égre tekint.
 Most leszáll a menny királya és megtestesül;
 Vig örömben szent gyönyörben ég s föld egyesül!

26.

Dall. „Mikor Máriához megyek“ stb. (XVII. századból.)

Régi szent próféták jóslati betelnek,
Vége lesz az ősi fájdalmas keservnek,

Zalogát az Isten kegyes irgalmának,
Elküldi méhébe szép szűz Máriának.

Angyali jelenség kisdéd Názáretben:
Gábrriel a szűzhöz, mint szent követ, megy be.

Elpirúl szép arcza, mint a rózsahajnal,
Amidőn köszönté őt Gábor főangyal.

És nagy alázattal Mária így szóla:
„En vagyok az Urnak leghűbb szolgálója.“

„Legyen, mint akarja, teljesedjék kedve,
Az én összes lényem neki van szentelve.“

Emberi alakot így veve magára,
Az Isten szent Fia, világ váltságára.

Látszik már az égen a pirosuló hajnal,
Környezve ezernyi ezer csillagrajjal.

Örvendnek a népek, szent vágygyal, kik látják,
Aranyos napfénytől tündöklő palástját.

Ut, igazság s élet, Jézus! te vagy nekünk,
Jőjj el és légy a mi örök üdvösségünk.

27.

Dal. „Mond naponként“ stb. szerint.

Nincs oly elme, ki felérje,

Mária méltóságát,

Maga az egy Isten érti,

Szűz anya tisztaságát;

Mert Mária olyan tiszta,

Hogy nincs benne makula,

Szebb s kedvesebb ő Istennek,
Mint ezernyi angyala.

Látván Isten tisztaságát,
Annyira megkedvelte,
Hogy rejtekbe e szép erényt
Maradni nem engedte;
Hanem Gábiel arkangyalt
Maga elébe hívta,
És neki parancsolatban
Im ezeket mondotta:

„Menj el sietve Gábiel,
Magadnak gyors utat végy
Máriának Názáretben
Borúlva üdvözlést tégy.
E szavakkal köszönts őtet:
Üdvözlégy oh Mária!
Téged szent Fia anyjának
Választ egek szent Ura.“

Kiterjesztett szárnyaival
Hogy oda ért Gábiel,
A szűz titkos kamrájában
Akkor is így esdekel:
„Oh egek bölcs alkotója!
Engedd, hogy szolgálója
Lehessek, Jézus anyjának
Örökös udvarlója.“

Oh Mária mennyi csillag
Világ teremtésekor,
Alkottatott, mennyi fűszál
Annak rendelésekor,
Mi tőlünk is szolgálóidtól,
Mindannyiszor üdvözlégy
Jézus, kegyes szent Fiadnál
Értünk esedezést tégy.

28.

Dal.: „Előtted Jézusom“ stb. szerint.

Halljátok ti, kik a porban laktok!
 S a könnyek völgyében itt zokogtok;
 Harsog a hirnöknek trombitája,
 Oszlik az ősi bűn éjszakája.

Jön kit a gyarlóság rég óhajtott,
 Oh nyiss bűnös világ neki ajtót;
 Mint harmat gyöngye a liliumra,
 Ugy száll le hozzánk az Ur irgalma.

Készül lehajolni az ég boltja,
 Hogy gazdag áldását mind ránk ontsa;
 Emeld fel fejedet Isten népe,
 Könnyektől elázva menj eléje.

Reményünk zöld fája kivirágzik,
 Isten kéz füzi rá szép virágít;
 Az Isten Fiának leszállása,
 Lesz boldog új napnak virradása.

A régi ős bűnért már nem büntet,
 Kereszttel jelöli meg földünket;
 A szegzett kezei majd átnyújtják,
 A bűnös embernek a mennykulcsát.

Tündöklük Názáret szép vidéke,
 Oda száll Gábriel követségbe;
 Ott van az alázat ibolyája,
 A tiszta szűzesség koronája.

Oh Jézus mindenség boldogsága!
 Jőjj szállj be lelkünknek hajlékába;
 Mig a bűn hullámi közt itt élünk,
 Malasztot adj, hogy csak neked éljünk.

29.

Dall. „Magasztalja az én lelkem“ stb. szerint.

Oh szentséges szűz Mária! üdvösségünk eszköze,
Szent trónodhoz emelkedik szivünk szeretet tüze.
Gábriellel megköszöntünk, oh Istennek szent szűze!

Te vagy az Atya Istennek választott szűz edénye,
Te általad sugárzik ránk örök üdvösség fénye,
Tisztelet s nagy hála neked bűnbe estek reménye

Te általad e világra Üdvözítő született,
Az angyali szózat szerint Jézusnak neveztetett,
Ádám eredendő bűne általa töröltetett.

Mert a hajnali szép harmat földnek színére leszáll
Ugy a Szentlélek szózata szűz méhébe tetté vál.
Melyre omlik bűn és pokol, távol az örök halál.

Minden teremtmények között Mária te áldott vagy,
Mennyben, földön s minden helyen dicsőséged igen nagy.
Halál harcán, a végórán, oh Mária! el ne hagyj.

30.

„Szerelmes édes Jézusom“ stb. szerint.

Oh drágalátos rózsaszál, tehozzád járulunk,
Mennyből Gábriel angyallal dicséretet mondunk.

Néked ezerszer éneklünk,
Szivből mondván a mig élünk:

Üdvözlégy Mária!

Dicsérd hát lelkem Máriát földön és egekbe',
Mert az Istennek szent Fiát fogadta méhébe,
Örvendjünk tehát szivünkéből.

És mondjuk egész erőnkéből:

Üdvözlégy Mária!

Azért Istennek szent anyja! néked esedezünk,
Eltünk utolsó óráján maradj híven velünk,

Segítsd erőtlenségünket,

S vidd szent Fiához lelkünket:

Üdvözlégy Mária!

81.

Dall. „Felvitetett magas mennyországba“ stb. szerint

Im az Urnak szivrázó szózata,
 A sötétség éjét által hatja;
 Jézus ragyog felénk az egekből,
 Szállj bűnámom messze a szemekből.

Közeleg már az Isten báránya,
 Rabságunkat irgalommal szánja,
 Jó a beteg világ orvossága,
 Szűzi méhnek lesz tiszta virága.

Oda vitte a pokol ármánya,
 Hogy a világ lőn sátán zsákmánya.
 Jön meghalni Jézus a kereszten,
 Hogy a világ bűnbe el ne vesszen.

Ébredj, kelj fel szunnyadozó lélek!
 Párnájáról a bűn gyönyörének;
 Nézd új csillag tündöklük az égen,
 Az Ur Jézus ragyog a setétben.

Könnyes szemmel siessünk elébe,
 Bocsánatért kiáltsunk az égbe.
 Oh száraz föld s tengerek reménye,
 Híveidnek siess segélyére.

Igazságod ha majd fényes felhőn
 Másod ízben ítéletre eljön,
 A bűnösnek ne ítélője,
 Hanem legyen kegyelmes védője.

Jézus, kit e szent időben várunk,
 Hála neked Megváltó királyunk,
 Az Atyával és a Szentlélekkel
 Jőjj el siess, bűnünk zsoldját vedd el.

32.

Örülj, örvendezz Krisztus anyja:
 Mennyei Atyának kedves leánya.
 Szentlélek Istennek, eljegyzett mátkája:
 Tőled fog születni az Isten Fia.

Mennyből jött le hozzád angyali követ,
 Mert a Fölségesnek eképen tetszett!
 Hogy Isten anyja légy, angyaltól ily szót végy:
 Bűnösökkel jót tégy, kegyes anya légy.

Szűz Mária a mi reményünk fája,
 A Szentlélek Isten szállott le rája,
 S üdv ágot ő hajtott, mit szivünk óhajtott
 Szűz Mária te vagy lelkiünk virága

33.

Dall. „Oh szentséges, kegyességes“ stb. szerint.

Szűz Mária ékes rózsa,
 Üdvözlégy az Istentől,
 Leszesz anya, mégis tiszta
 Szentlélek erejétől,
 Üdvözlégy malaszttal teljes,
 Mindenek felett légy jeles.
 Fíat fogadsz, szűzen maradsz,
 Azért méltán vigadhatsz.

Ur van veled, mert nincs benned
 Mocska semmi véteknek.
 Szűzességed és szentséged
 Példája mindeneknek.
 Ne késsél hát helyt készíteni,
 Az Istennek szállást adni,
 Mert csak te vagy, egyedül nagy.
 Kinek érdeme oly nagy.

Te vagy áldott és választott
 Földi asszonyok között.
 Szűz méhedbe mert az Isten
 Szentlélektől költözött.
 Eképp magát megaláztatván,
 Emberséget felváltván.
 Az emberért s minden népért,
 Ez tette a bűnösökért.

Könyörögj és esedezzél
 Mária mi érettünk,
 Szent Fiadnál, mi Urunknál
 Légy gyámol mi mellettünk;
 Mert Fiadnál te kérésed,
 Foganatos könyörgésed.
 Azért kérünk, esedezünk:
 Mária szólj érettünk.

34.

Bozóki

Megváltónk anyja, oh szentséges szűz Mária!
 Tiszta szűz méhedbe leszállott az Isten Fia.
 Rád tekintünk vágyva szűzesség virága!
 Akinek csodás az Anyasága;
 Te hoztál e földre
 Vigasztalást bús földünkre.

Minden lények közől, ki választott az Ur téged,
 Midőn szűz méhedbe leküldé az üdvösséget.
 A kit befogadtál, szűz tisztán hordoztál,
 S e világnak szűzen át is adtál;
 Ó az, kit az ég Ura ígért a mi váltságunkra.

Szentlélek temploma üdvözlégy Jézus dajkája!
 Kit hajdan példázott Jeszsze nyiló szép virága.
 Bűnösök reménye szűzek példány képe,
 Hajdan epedve várt az ur népe:
 Légy most is reményünk, bizalommal kik itt kérünk.

Ha Jézushoz járulsz s mint fiadat buzgón kéred,
 Mert anyjává lettél: meghallgatja esdeklésed.
 Téged mi is kérünk, oh könyörögj értünk,
 Akik gyarlóságból sokat vétünk,
 Hogy éltünk végében veled vigadjunk mennyégben.

35.

Matkovich Gy.-tól.

Ezred évek bűnködén át,
 Túlvilági fény ragyog;
 Leszáll földre a mennyország,
 Hozva ránk öröm napot.
 Gábor angyal szárnyat öltve,
 Názáretbe indula,
 Máriát hogy megköszöntse,
 Mint akarta ég Ura.

Üdvözlégy teljes malaszttal,
 Az arkangyal így rebeg;
 Ur kegyelme felmagasztal
 S fogansz égi gyermeket.
 Nagy lesz ő, ki a magasság
 Gyermekének hivatik,
 S ki uralja Dávid trónját
 A legvégső századig.

Félve zeng a szűzi lélek:
 Hogy fogannék gyermeket?
 Hisz szent tisztaságban élek
 S férfiut nem ismerek.
 A Szentlélek megárnyékoz,
 Az angyal így felele,
 S a világra, kit méhed hoz,
 Lesz az Isten gyermeke.

Mint virágon a friss harmat
 Csodás módon gyűl s fogan:

Te is ugy nyersz szent hatalmat
 S lész anyává boldogan.
 S mint napsugár a kristályon
 Áthat, bárha nem tör is :
 Téged oh szűz e világon
 Meg nem sért a büntövis.

Mária ezt amint hallja,
 Az egekre föltekint ;
 Im az Urnak szolgálója
 Legyen az igék szerint.
 S a világ legszentebb titka
 Testesül meg im legott ;
 Föld száll az égi szikra
 S mennyországot alkot ott.

36.

Pal. „Bűnös lelkem“ stb. szerint. *Kovács M. I. K. 213. l.*

Be volt zárva a bűn által
 Az ég arany kapuja,
 Nem bocsátott senkit által
 Küszöbén a menny Ura,
 Földről elszállt a szent béke,
 Fölkiáltott Ádám vétke
 Vérboszuért az égre.

Lángfohászok repültek föl
 A mennyei trón felé,
 Föld keservét szeretettel
 A kegyes megszívlelé.
 Százezerszer legyen áldott,
 Hogy elküldé a Megváltót,
 Ki vérével megváltott.

Nem erényünk, bűnös voltunk
 Hozta őt a földre le ;
 Mert lelkileg halva voltunk.

Éltet adni jöve le,
 Beteg világ! eljő hozzád
 A végtelen irgalmasság:
 Az orvos és orvosság!

A bűnökben elbukotthoz
 Száll a mentség Istene;
 Mennyből áldást s minden jót hoz,
 Keze kincscsel van tele.
 Ó lesz lelkünk vidámsága,
 Elhagyottak boldogsága,
 Lelki vakok világa.

Illő, hogy szent áhitatra
 Buzduljunk fel, mi hívők!
 S eget nyitó bűnbánatra
 Fordítsuk e szent időt.
 Eljövetele ez az Úrnak,
 Ránk virrad már a szép uj nap,
 Keserveink elmulnak.

Majd ha eljössz másodízben
 S igazságod megítél:
 Légy kegyelmes, oh nagy Isten!
 A pokolra ne ítélj.
 Szánj meg minket jók legjobbjára!
 Átkot ne szórj fiadra,
 Hanem állíts jobboldra.

37.

Jőjj el Megváltónk, hozzád kiáltunk
 Kelj föl fényes napunk,
 Hogy lenne napvilág,
 Te rád vár az egész világ.
 Jőjj, légy vezérünk, benned remélünk,
 Győzd le a bűnt s halált
 Oh, jőjj el Messiás!
 Kit megigért a Szentírás.

Jójj el, nagy Isten! légy kisdéd itten;
Nemünket meg ne vesd!

Az ég mézzel csepeg,
Ugy várja a te jöttödet.

Imádva kérünk: jer, légy testvérünk,

Hozd le, oh szeretet!

Nagy örökségedet,

Oszd meg velünk a mennyeket.

Jójj, kis Báránnya! a föld kitárta

Ölelő karjait;

Jójj el, lakjál velünk,

Nyitva áll már hő kebelünk.

Jójj el, szép Jézus! a föld gyász és bán;

Borítsd ránk mennyedet,

Hogy itt a nemzetek

Áldják örök szerelmedet.

Jójj el királyunk! epedve várunk,

Hozd le szép országodat,

Mely drága véreden

Majd egy egész világ leszen.

Utánad esdnek, szolgálid lesznek

A föld királyai;

S fejedelmi korona

Lesz majd trónod fényzsámolya.

De már a vágynak szemével látlak

Közelgini drága hős!

Itt a tavasz jele:

Bimbózik Jestsze vesszeje!

38.

Ósegyházi ének.

Jordán folyó partján szónokol szent János;
A nagy meghatottság mindenütt általános;

Szivet s lelket rendít a hatalmas szózat,
 Felrázza álmukból, felrázza álmukból,
 A szunnyadozókat.

A teremtett világ érzi már előre,
 Hogy nem késik az Ur s eljő teremtője,
 A száraz föld, tenger s a légkör köszöntik,
 Jöttének hirére, jöttének hirére
 Örömmüket öntik.

Oh mi is mindnyájan tisztítsuk lelkünket,
 Diszítse föl magát erénnyel, ki bűnt tett;
 Midőn ily nagy vendég jó látogatóba':
 Készítsük az ösvényt, készítsük az ösvényt,
 És szállást legjobban,

Te vagy, édes Jézus! a mi üdvösségünk,
 Egyetlen örömünk, erőnk s reménységünk;
 Mint kitépott virág, az emberi nemzet:
 Szent kegyelmed nélkül, szent kegyelmed nélkül
 Bűnben hervad, senyved.

Az elesetteket emeld föld magadhoz,
 A szegény betegnek orvosszert magad hozz;
 Mutasd meg arcodat, oh ennek látása:
 Lesz a hervadt világ, lesz a hervadt világ
 Uj felvirulása.

Dicséretet zengünk neked Fiu Isten,
 Ki hogy megváltanál, emberré lól itten;
 Áldás az Atyának és a Szentléleknek,
 Kiktől származásod, szent fogantatásod
 És jöttöd erednek.

39.

Égi felség, nagy istenség!
Kapossy É. T.

Nyisd meg áldott kebledet,
 Kérünk küld le bús földünkre
 Azt, ki tőled született;

Hadd oktasson bölcseségre
 Hogy feljussunk majd az égre,
 Óh Megváltónk jőjj el, jőjj el,
 Befogadunk örömmel.

Légy napfényünk, légy vezérünk,
 Oh hatalmas sziklaszál!
 Ki népednek, Izraelnek
 Törvényt dörgés közt adál.
 Ki szólottál hajdanában
 Csipkebokor tüzlángjában:
 Jőjj meghalni a kereszten,
 Hogy lelkünk el ne vesszen.

Jeszze ága, szép virága
 Aki jelnek adatott;
 Minden népek kérnek téged,
 Hozd fel ránk az új napot.
 Fejedelmek is porba hullnak,
 S elismernek legfőbb Urnak,
 Oh ne késsél, jőjj siess már,
 Szivünk, lelkünk téged vár.

Oh üdvösség űs reménye,
 Hajnal fényes csillaga.
 Oh örökfény szent viszfénye
 Kit mennyből küld az Atya.
 Hozzád szárnyal esdeklésünk,
 Halál árnyán, kik itt élünk,
 Hozz vigaszt és reménységet,
 Népednek üdvösséget.

Oh békesség fejedelme!
 Vár epedve a világ;
 Szegletkő vagy te, a melyre
 Epül majd egy új világ.
 Kit alkottál egykor porból,
 Jőjj menteni azt pokoltól,

Esdve kérünk, oh jőjj hozzánk,
S mennyből szent áldást hozz ránk

Minden nemzet óhajtása,
Emanuel, nagy király!
Vétkeinknek sokasága
Szenvedéssel megkinál.
Jőjj le a mi váltságunkra,
Terád vár a véres munka;
Oh ne késsél, jőjj el, jőjj el.
Befogadunk örömmel.

40.

Dal „Istenanyja szűz Mária“ stb. szerint. *Kovács M. II. k. 10*

Jön az Atya megigértje,
Kinek jöttét rég remélte,
A föld vándora;
Az égen uj hajnal támad,
Szállást keres most magának
Az egek Ura.

Máriának tiszta keble
Szives szállás lesz neki:
E szűzön az Isten kedve,
Párja nem volt s nincs neki.

Nem méltó rá a bűn földje,
Tiszta, mint a harmat gyöngye
S a napsugara;
Ő reményünk szép zöld ága,
Galilea bájvirága,
Szende ibolya.
Az alázat szent völgyében
Elrejtezve ott virul;
Meg is tudnak földön s égen
Illatozó bájról.

Fia lesz bár a legszentebb,
Szűzessége kárt nem szenved,

Oh öröm oka!
 Az Ur. a mi rég nem történt,
 Fölfüggeszti a köztörvényt,
 Oh mily nagy csoda!
 Jézus lesz majd méhgyümölcse,
 Ki minket megüdvözít;
 Földre vonja szűz erkölcsé,
 Mely lelkében tükrözik.

A mennyei hárfá zendül,
 Fénykövet jó magas mennyből,
 Jó már Gábrriel!
 Bezörget a kisdéd ajtón,
 Az örömhirt édes hangon
 S híven zengi el.
 „Legyen“ mondja a szűz szentség
 S az Ige megtestesül;
 Emberséggel az istenség
 Titokszerűen egyesül.

Ime mi is neked zöngünk,
 Gábrriellel megköszöntünk,
 Üdvünk hajnala!
 Szived szívünk üdvözlétét
 Elfogadni oh ne késsék,
 Lelkünk aranya!
 Mennyben honolsz szent Fiaddal,
 Boldogságunk csillaga!
 Vezérelj fénysugaraddal
 Híveidet is oda.

41.

Dal. „Oh, ki ez oltáron“ stb. szerint.

Az embert szerető irgalom Istene
 Názáret szűzéhez egy angyalt küld be.
 Hogy értse meg mindazt, mi rejtve volt maig:
 Az egek titkait.

Mert immár hajnallik, oh mily nagy esemény!
 Valósúl a jóslat, teljesül a remény:
 Leszáll az egeből, mint a harmat, az Ige
 Egy szűznek méhibe.

Ő lesz, ki meggyőzi lelkünknek ellenét,
 Ő lesz, ki szétzuzza a kigyónak fejét;
 Elvértik és úgy győz az égi fejdelem,
 Mily csodás győzelem.

Jó szolgám, Gábrriel! szól az Ur kegyesen,
 Názáret városba repülj el sebesen;
 Üdvözdöd Máriát, választott szűzemet,
 Mondd: ez az üzenet.

A szűzzel így közli a mennyei Atya,
 Hogy méhe gyümölcse, lesz az ég rajzata,
 S hogy fején megmarad a szűzi korona,
 Szűz lesz s még is anya.

Elszállott az angyal lebegő szárnyakon,
 Imába merülve volt a szűz hajadon;
 Mennyei fényesség ragyogja Őt körül,
 Szívében fél s örül.

Hallván az angyalnak szavát szűz Mária,
 Hisz s beszáll méhébe az Isten szent fia;
 Megtelik malaszttal szeplőtlen kebele,
 Mert az Ur van vele.

Oh testbe öltözött bocsánat szent Ura!
 Légy Ádám Fiának a jóban gyámola;
 Ha te nem istápolsz, erényünk elbukik,
 A vétek megrútít,

S te malaszt szülője, mindenkor tiszta Szűz!
 Kit hozzánk anyai szerelmed lánczra fűz:
 Oh kérd azt miértünk, ki méhedben lakott,
 Kérd értünk magzatod.

42.

Dal. „Az Ur Istennek esoda hatalma“ *Szelepes. 4. Buzóki 120.*

Örvendezzetek völgyek és hegyek,
 Örvendj Isten népe!
 Jó az új király, menjetek elébe.

Örvendezz Szión! a szűz liliom
 Kivirágzik immár:
 Fia lesz, a ki a szárnyain jár.

Hogy pásztor legyen a nemzeteken:
 Eljő fényességben,
 A bárányokat hordozza ölében.

Ébredesztek, alvó nemzetek!
 Földre száll, mint harmat,
 Biboros fia a piros hajnalnak.

Mennyekből jön Ő, a halál ölö,
 Az időknek atyja!
 Lábai alatt az eget meghajtja.

Szűzek, gyermekek rózsát hintsetek,
 A vőlegény jó,
 Mig ösvénye majd vérgyöngytől lesz fénylő.

Próféták szava, Isten szózata
 Már-már megvalósúl
 Lelkünkrol lehull ama borzasztó súly.

Kit rég vártanak, fölkél, mint a nap,
 E titkos időben,
 Látom hajnalát az átlátszó ködben.

A hívő sereg érted kesereg:
 Oh jőjj el, oh jőjj el,
 Töltsd meg szivünket édes, vig örömmel.

Hozánna neked, örök szeretet!
 Téged vártunk régen,
 A ki eljövél az Urnak nevében.

43.

Szöv. 1493. évből. *Bogisich* „Őseink buzgósága“ stb. szerint.

Oh dicsőséges Asszonyság!
 Napnál fényesebb tisztaság.
 Kit illet mennyben boldogság,
 S tisztel angyali sokaság.

Aki tégedet alkotott,
 Önméhedben fogantatott,
 Néked Istentől adatott,
 Szűz emlődön tápláltatott.

Amit az Éva elveszte,
 Te szülötted azt megnyerte.
 Az ő siralmát elvette,
 Fiait örömmel vitte.

A te tőled jött életnek
 A nemzetek örvendenek:
 Téged örömmel tisztelnek,
 S tapsolván így énekelnek.

Dicsőség mennyben Istennek,
 Atya, Fiú, Szentléleknek:
 Ki teremtője mindennek,
 Égnek, földnek és tengernek.

44.

Menj el, menj el oh Gábrriel,
 Názáreth városába
 Ottan vagyon egy tiszta Szűz,
 Joachimnak leánya,
 Mária! Mária!
 Isten szép alkotmánya!

Köszöntséd és üdvözljed,
 Mondván; Ur van te veled.

Malaszttal teljes Szűzanya,
 Gábriel im azt mondja,
 Hogy áldott, megáldott
 A fiúval az anya.

Mennyei szent seregek is
 Tégedet választottak,
 Kerubimok, szerafimok
 Reád bizonyítottak,
 Hogy szűz vagy, áldott vagy,
 Mint a rózsza ékes vagy.

Vegyed, vegyed szűz méhedbe
 Az Istennek szent Fiát,
 Mert az Isten azt akarja,
 Te szüld világ megváltóját.
 Mária! Mária!
 Tisztaság lilioma!

Esedezzel mi érettünk
 Szent fiadnál, Jézusnál,
 Kit szűz méhedben hordoztál
 Emlőiddel tápláltál,
 Irgalmat, kegyelmet
 Nyerj nekünk szent fiadnál.

Midőn eljön végső óránk,
 Légy pátronánk szűz anyánk,
 Az ördögtől és pokoltól
 Védelmezz, vigyázz reánk.
 Hogy mennyben, egekben,
 Veled legyünk örömben.

45.

Kovács M. I. k. 41. l.

Oh fényességes szép hajnal,
 Mária teljes malaszttal,
 Pirosodol már egünkön,
 Fényözönt hintesz földünkön,

Virradást hoztál szívünknek,
Keletet árva lelkünknek.

Hull a harmat felhő nélkül,
Anya vagy te jegyes nélkül,
Van jegyessed s nem ismered,
Magadat égnek ígеред.
Titkos anyaság a tied,
Vigadozhat áldott szived!

Fényes angyal jön ma mennyből
Tehozzád, szent Szűz! követül;
Istened nagy végzéséből,
Szűzességed magzatot szűl.
Megárnyékoz az égi tűz,
Anya leszesz, de tiszta szűz.

Szeplőt nem látó szűzesség!
Igy szeretett az istenség;
Áldott vagy asszonyok között,
Mert beléd Isten költözött,
Ennek ujja van teveled,
Lelke tölti be kebeled.

Oh teremtő szép hajléka!
Vig az Eva maradéka;
Mert általad virrad fényre,
Derül édesebb reményre.
Holtakat életre szültél,
Jézus anyja mikor lettél.

Üdvözlégy szép liliomszál!
Ki minekünk üdvöt hoztál;
Édes anyánk, ha már lettél,
Kérd érettünk, a kit szültél.
Benned az áldás testesül,
Ne bocsáss el áldás nélkül.

Dicsőség legyen az Istennek,
Atya, Fiú, Szentléleknek,

Egyenlő három személynek,
Három személyben csak egynek;
Tiszteletes szűz Máriának,
Minden anyák csodájának!

46.

Ave Maria! Gratia plena!

Üdvözlégyszent szűz! teljes malaszttal!
Igy köszönté angyal a szép szűz Máriát,
Krisztusnak választott anyját.

És mondá tovább Ur vagyon veled;
Ime fogansz fiat, a kin fogsz örülni,
Menny és a föld álmélni.

Oh angyal! ugy mond miként lehet ez?
Mert szűz leány vagyok, férjet nem ismerek,
Bizonyságim ebben egek.

A Szentléleknek rád száll ereje;
Mert miként a harmat reggel száll a földre,
Ugy lesz az ő születése.

Angyal szavának hívén a szent szűz,
Magát megalázza, szolgálónak vallja:
Legyen ugy, mint szavad mondja.

Szűzek virága, szép szűz Mária!
Örülj és örvendezz; mert nagy anyaságra
Választattál méltóságra.

Engeszteld értünk könyörgéssel
A te szent fiadat, hogy testesülése
Legyen lelkünk üdvössége.

47.

Oh fényességes szép hajnal!
Kit így köszöntött az angyal:
Üdvözlégyszent teljes malaszttal.

Dicsőséges szűz Mária :
 Atya Istennek leánya !
 És Szentléleknek mátkája.

Tehozzád küldetett mennyből
 Gábriel angyal követül,
 Istennek rendeléséből.

Hogy fiat fogansz méhedben,
 Isten-embert egy személyben,
 És megmaradsz szűzességben.

Fiad az ég dicsősége,
 A bűnösök reménysége
 S a megtérők üdvössége.

Oh dicsőséges szűz Anya !
 Kérünk nagy méltóságodra,
 Végy minket pártfogásodba.

Dicsőség Szentháromságnak,
 Dicséret szűz Máriának !
 Üdvöztönk szent Anyjának.

48.

Karácsony böjtjén.

Dall. „Küldeték a szent Szűzhöz“ stb. szerint.

Mindent a nagy világon, nap, holdat s csillagot,
 A jó Isten teremtett, nekik éltet adott.
 Föld, tenger és állatok virágok és fűvek
 Az Urnak köszönhetik illatos keblöket.

Világ után hatalmas alkotó szent keze,
 Agyagból önképeére majd embert képeze,
 És ez lőn koronája dicső műveinek,
 Nyujtsunk tehát az Urnak hálával telt szivet.

Első az embert az Isten Ádámnak nevezé,
 Társául Éva asszonyt melléje rendelé ;

Ott éltek az édenkert virágai között
Léptök földi bajokba soha nem ütközött.

Egy fa állott a kertben tilos, haláladó,
Csak ezt tiltá élvezni a nagy Mindenható.
De ők a sátán szavát hívék, nem Istenét,
S így a vétek almáját vakon megízlelék.

Nem veté el pokolra Isten bűneikért,
Sőt irgalma teljében szabadítót ígért;
Holnap jó el a kegyes, minket megváltani,
Glóriára készülnek már az ég angyali.

Oh ember, te magasztos földi s égi lény!
Ki mély sebet ütöttél Teremtőd szent szívébe:
Adj hálát, hogy megérted e szép aranyidőt,
Áldd a hozzánk közelgő édes Üdvözítőt.

49.

Dal. „Mondj napenként“ stb. szerint.

Máriának szűz méhében megtestesült igének,
Következendő éjféle idei már betelnek.
Ki Atya Istentől mennyben öröktől rendeltetett,
Születésével körünkbe, hogy jőjön, végeztetett,

Holnap immáron a földnek vétké eltöröltetik,
És e világ megváltója királyává tétetik,
Ki is a mi váltságunkért szűz Anyától születik.
Foghatatlan Istensége pólyába helyeztetik.

Mennysországnak bezárt kapuja általa megnyittatik,
Ádám keserves siralma örömmel fordittatik,
Sok menyei áldásokkal Ábrahámától áldatik,
Hervadatlan koronára Izsákkal hivattatik.

Ádám atyánk és Évával Krisztust örömmel várja,
S teljesek nagy vigaszsággal, hogy lőn születés-napja,

Mert Adámnak és Évának ez nap tartjuk emlékét,
Holnap pedig Ur Jézusnak szentséges születését.

Örülj s vigadj oh Mária! szűz méhed gyümölcsének,
Mert kilenczedik hónapja előtt szülésének.

Ennek szentséges óráját várjad nagy készülettel,
Hogy tisztelhesd Isten fiát szűz kebled érzelmével.

Nagy dicséret és dicsőség legyen Atya Istennek,
Ki ily nagy jót tett mivelünk, Szentlélek Istenünknek!
Örvendez is szűz Mária szent József jegyesével,
Mi is örvendezzünk tehát és várják tiszta szivvel.

50.

Dall.: „Jöjj el oh Jézusom“ stb. szerint.

Adám első atyánk, hogy bűnbe esett,
Megrontá ügyünket e gyászos eset;
Borítva a szennytől, kiestünk szép mennyből
S az édenből;
Sátán lőn Ur rajtunk, lelkileg meghaltunk,
Adám nagy bukása mély sirt ása.

De az Ur irgalma véghatárig ért,
Első szülőinknek Megváltót ígért,
Kinek lesz ránk gondja s a sátánt megronja,
Vérét ontva;
Az idők teljében, egy szűznek méhében
E kegyes ígéret testté is lett.

Augusztus császár parancsot adott,
Hogy ki hol született, irassa fel ott;
A nagy rendeletnek mindnyájan engednek
S utra kelnek;
Mária Józseffel szelid érzelmekkel
Indulnak sietve Betlehembe.

Telve van már minden a szállásokon
 És nincsen üres hely, nincs barát s rokon,
 Város közelébe istállóba tér be a szűz s férje:
 Ott lát napvilágot, ki után rég vágyott
 A száraz föld s tenger, angyal s ember.

Várja a Megváltót az angyalsereg,
 Ébredeszettek hát ti is emberek!
 Hitben egyesüljünk, öröme hevüljünk úgy készüljünk
 Hozzá forduljunk ma, hogy váljék javunkra
 Kegyes érkezése, születése.

51.

Molnár J.-től

Gábrriel arkangyal leszállott a földre,
 Mint a piros hajnal égi fénnel fődve,
 Örvend oh föld népe, mert a szűz méhébe,
 Beszáll az ég s föld dicsősége.

Gábrriel oda száll Názáret városbá,
 Hol egy szent szűz térdel buzgón imádkozva,
 A szent szűz megijed, mily csodás jelenet,
 Ne félj oh tiszta szűz, Isten nagyon szeret.

Gábrriel arkangyal mondá Máriának.
 Te leszel az anyja világ váltságának.
 Te fogod megszülni, te fogod nevelni,
 Kegyes karjaiddal kebledre ölelni.

Gábrriel angyal mondd: de ez miként lehet?
 Hiszen te jól tudod, férjet nem ismerek.
 Nyugodj meg szűz Anya, szól az ég angyala,
 Legyen égi Atyánk kegyes akarata.

Kérje szülöttedet Mária értünk is
 Drága szent Fiaddal az égbe fölsegíts,
 Hogyha üt az óra az örök álmra,
 Oda jussunk mi is az angyali karba.

Karácsonyi énekek.

1.

Krisztus Jézus született, örvendezzünk,
Neki öröm éneket zengedezzünk.
Dávidnak véréből, tiszta szűz méhéből,
Született Krisztus nekünk.

A szűzesség lilioma kivirágzott,
S megtermé a mennyei szép virágot;
A kegyes Jézuska minékünk meghozta
Születvén a váltságot.

Angyali énekre.

Dicsőség legyen égben az Istennek!
Békesség földön a jó embereknek,
Zengjük angyalokkal s a hív pásztorokkal
Dicsőség az Istennek!

Evangeliumra.

Örök bölcsesség széke lett a jászoly
Melyből Isten irgalma mihozzánk szól;
A mennyei kised üdvösséget hirdet:
Istennek irgalmából!

Hiszekegyre.

Hiszszük, hogy Betlehem jászolyából
Az út, élet és örök igazság van.
Az irgalmas Isten rejlik a kisedben;
Ezt valljuk igazságban.

Felajánlásra.

Imádással járulunk az oltárhoz,
Mint kegyes Jézuska jászolyához;
A hív pásztorokkal égő buzgalommal
Hű néped adományt hoz.

A kenyér és bor áldozat az ajándék,
S a jó Istent szerető tiszta szándék.
Nyerjen az kegyelmet, ah kis Jézus engedő,
Hogy örök jónkra vállalják.

Az első csendítésre.

Zengje velünk ég és föld: Szent az Isten!
 Zengje tiszta örömmel: Szent az Isten!
 Zengjük Jézuskánknak, kit ég s föld imádnak:
 Szent, szent, az Ur Isten!

2.

Dall. „Szűz Mára nekünk“ stb. szerint.

Oh Istennek végtelen irgalma! mi bűnben estünk;
 S ő leküldé szent Fiát mihozzánk, hogy el ne vesszünk
 Itt van a Szabadító, a kegyes Megváltó
 Szűznek szülötte, lelkünknek üdve.

Fel, siessünk a hiv pásztorokkal Őt köszönteni,
 És szivünknek tiszta örömével neki zengeni:
 Üdvözlégy égi gyermek! a szegény embernek
 Vigasztalása s Isten áldása.

Angyali énekre.

Lelkünkben is zeng az angyaloknak örömszózata:
 Áldott legyen a szeplőtelen szűz égi magzata!
 Dicsőség a kisednek! az Isten embernek!
 Békekesség legyen a jó lelkeken.

Hiszkegyre.

Égi fénynyel jelentetett ki Isten a pásztoroknak,
 Most a hitnek szent világa hirdet a jámboroknak;
 Te vagy a szent igazság, igaz világosság,
 Szivünk nyugalma, hitünk jutalma.

Felajánlásra.

Áldozattal járulunk elődbe, isteni gyermek!
 Te ki váltság-áldozatja lettél az embereknek.
 Oh végtelen szeretet! érettünk mennyit tett
 A kegyes Isten, hogy üdvözítsen.

Jászolyodnál nem mulandó kincset áldozunk neked,
 Hanem a sziv bűnét bánva kéri szent kegyelmedet.
 Csak ha te megszenteled, akkor nyer érdemet
 Minden áldozat, mit az ember ad.

Felajánljuk még szükségünket ez áldozattal,
 S bármi érjen, jászolyodra nézünk, s ez megvigasztal;
 Altalad a szegénység az örök üdvösség
 Egyik utja lett, mely hozzád vezet.

Első csendítésre.

Szent az Isten, az egész világnak Ura Istene!
 Kinek köztünk egy szegény hajlék lett születés-helye.
 Szent vagy, oh égi gyermek! áldás szent nevednek!
 Te Istenünk vagy, kérünk, el ne hagyj.

3.

Karácsonyi misére.

A mise kezdetére.

Üdvözlégy óhajtott vendég,
 Kit (m:) küldött a kegyes ég
 Üdvözlégy élet adója
 Embereknek Megváltója!

Vigadozunk új fényednél,
 Leborulunk szent szinednél
 Áldjuk a kitől küldettél
 S téged ki (m:) születél.

Bár a szénáig alázva
 Látunk posztóval ruházva
 Édes örömkönnyet öntünk
 Tégedet ezzel köszöntünk.

Dicsőségre.

Jön a földre nagy fényesség
 Angyal kiáltja: dicsőség!
 Neked pedig égi szálló
 Templomod lett egy istálló!

Néma csillag udvarolni
 Siet lábaidhoz vonulni,
 Csak azokban van hideg szív,
 Kikhez öröktől voltál hív.

Üdviratra.

Föld öröme szűz Mária!
Itt a szűzesség dija,
Már karodon van szülötted,
Kiben üdvünket megszülted.

Födve van nekünk orczája,
De hittel nézünk reája,
Add, hogy éltünknek határán,
Lássuk az égnek oltárán.

Hiszekegyre

Oh egeknek ékessége!
Oh királyok dicsősége!
Angyalidat mi felváltjuk,
Istenünk vagy azt kiáltjuk.
Megismerünk jászolyodban
És imádunk istállódban
Bár homályba rejteztél is,
Gazdag Isten vagy te mégis.

Felajánlásra.

Mennynek élő fénye,
Földünknek egy reménye
Jézus Isten fia,
Árva lelkeknek dija.
Századok érted epedtek,
A szemek sűrűn csepegték
S néztek az égre,
Eljöttél végre.

Jaj, de kedvelt néped,
Mely előbb epedt érted,
Jöttödön ajtót zár
Nem szeret ő téged már,
Minthogy nem jöttél ragyogva
Csak szegény sorsba takarva
E választott nép,
Megvet örök szép!

Oh kegyes! mi vallunk,
 Habár angyalt nem hallunk,
 Szent hitünk állítja,
 Hogy te vagy árvák atyja,
 Jőjj el, áldott Gyermekek! jőjj el
 Sziveinkbe nappal-éjjel,
 Bátran bejöhetsz
 Oltárt emelhetsz.

Betlehem szive kő
 Hál' kegyes Üdvözítő!
 Jőjj be hajlékunkba
 Eleven templomunkba.
 A barmokat emberekkel,
 Jászolyodat hő szivekkel
 Oh kegyes Isten,
 Cseréld föl itten.

Szent-szent-szentre.

Angyalok! örvendünk
 És veletek így zengünk:
 Szent vagy ég Istene,
 Földnek Ura s mindene!
 Szent, szent, szent vagy mindörökké
 Nincsen olyan, mint te többé
 Csak te vagy Isten
 Nincs párod ebben.

3a.

Szűz Mária bölcsődala.

A szép, szűz Mária szent Fiának,
 Így énekel vala a Jézusnak:
 Örömet ringatlak,
 Szivemből óhajtlak!
 Aludj, aludj.

Aludj el magzatom, napom fénye,
Szegény életemnek egy reménye.

Örömet ringatlak
Szivemből óhajtlak!
Aludj, aludj.

Nyugodj, mig Heródes a kegyetlen
Fel nem kél és nem tör élted ellen.

Örömet ringatlak
Szivemből óhajtlak!
Aludj, aludj.

Még most ellenséged nem tudhatják,
Hol vagy és álmodat nem zavarják.

Örömet ringatlak
Szivemből óhajtlak!
Aludj, aludj.

Ugy is majd az idő elérkezik,
Melyben szivem, s szived jai! de vérzik

Örömet ringatlak
Szivemből óhajtlak!
Aludj, aludj.

Azért, most aludjál békeességben,
Hív Anyád karjain csendességben,

Örömet ringatlak
Szivemből óhajtlak!
Aludj, aludj.

3b.

Örvendjünk Urunk születésén,
Vigadjunk világ üdvösségén.

Kit az irás megígért,
Már eljött váltságunkért,
Örvendjünk, vigadjunk!

Keresztény! szánd meg Teremtődet,
Fogadd be te Üdvözítődet.

Im hozzád kívánkozik,
Hív szived néki tetszik,
Keresztény, fogadd bel!

4.

Dicsértessél tőlünk kis Jézusunk,
 Kit a kenyér színben hitünkkel vallunk;
 Ki miértünk született,
 Jászolyba helyeztetett.

Jertek hát mindnyájan a pásztorokkal,
 Menjünk Betlehembe ajándékokkal;
 Mutassuk sziveinket,
 Hogy nyerjünk kegyelmeket.

Mondjuk szent, szent, szent vagy kised Jézusunk,
 Tekints ránk jászolyból kegyes királyunk;
 Szent, szent, szent vagy egész földön.
 Szent, szent vagy egekben.

Vedd kedvesen tőlünk ajándékunkat,
 Mostan bemutatott buzgóságunkat:
 Add jobbrodra állhassunk,
 Veled mennyben vigadjunk.

5.

Az Ige megtestesült Názárethben,
 Kit Mária szűzen szült Betlehemben.
 Itt vagyon elrejtve kenyér színben,
 Imádjuk mi őtet egyetemben.

Ezt a hatalmas Isten bölcsesége
 Mindenek csodájára cselekedte.
 Mely dolgokon angyalok csodálkoznak,
 Teremtett állatok álmélkodnak.

Ne menjünk Betlehembe, föltaláljuk
 Jelen e szent oltáron s magasztaljuk.

Mert ha szivünk tiszta és ártatlan,
Jobban tetszik neki, mint az arany.

Dicsőség és dicséret az Atyának,
E világra született szent fiának,
És a vigasztaló Szentléleknek,
A Szentháromságnak egy Istennek.

6.

Kezdetre.

Kirie ki születél
Jászolyba helyeztettél,
Mindnyájonkkal jót tettél.
Világ váltsága lettél.
Nézz reánk a jászolyból,
Oh kegyes Jézus!
Oh édes Jézus!

Kriszte szűznek magzata,
Kit mennyből küldött Atyja;
Mi szabadításunkra,
Pokolnak rontására.
Nézz reánk a jászolyból:
Oh kegyes Jézus!
Oh édes Jézus!

Dicsőségre.

Hallod pajtás e szózatot glória,
Jer közelebb vigyázzunk jól e szóra;
Egy ifjú ime látom közelget,
Amint hallom nagy dicsőséget hirdet.

(Utána.)

Dicsőség legyen a magas mennyben Istennek
Békesség földön s jó szándékú embernek.

Szent leczkére

Isteni gyermekem érted folyik könnyem,
 Ne sirj! ne sirj! ne sirj! aludj el Jézusom.
 Im hiven szoptatlak, keblemen hordozlak,
 Aludj! aludj! ne sirj! aludj el Jézusom.

Hiszkegyre.

Szent Fiát az Atya elküldötte,
 Mint kezdetben megígérte,
 Csábító kigyó fejét megtörte,
 Üdvösségünk így szerzette;
 Hogy eztet tette:
 Áldassék szentséges neve mindörökké érette

Szent-szent-szentre.

Siessünk Betlehembe,
 A kisdedet köszöntve;
 Ki az éjjel született,
 Jászolyba helyeztetett.
 Boruljunk le jászolyánál
 Ugy imádjuk őtet,
 Szent vagy, szent vagy énekeljük
 Kegyes Teremtőknek.

7.

Dall. „Lelkem lángadozva ég“ stb. szerint.

Most az ige testé vált,
 Érettünk Betlehemben,
 Most a kenyér testé vált,
 Felszentelt pap kezében.
 Eztet imádjuk,
 Szívünkől áldjuk;
 Mert jelen van mi Urunk
 Született kis Jézusunk.

Üdvözlégy oh nagy szentség!
 Krisztusnak teste s vére.

Szűz véréből származott
 Örök Isten igéje;
 Jézus üdvözlégy!
 Kegyelmedbe végy!
 Minket szegény népedet,
 Vigadozó szívünket.

8.

Betlehemi kiseded kegyes Istenünk!
 Ki kenyér s bor színben jelen vagy velünk,
 E szentségben halld imánk,
 Áldásodat öntsd ki ránk.

Beszállottál egykor testesült Ige!
 Egy szeplőtlen szent szűz tiszta méhibe;
 Ide szálltál most alá,
 E kenyér- s borszin alá.

Imádtak pólyákban a szent angyalok,
 Földig leborúltak a jó pásztorok;
 Mi is térdre borulunk,
 Ugy imádunk főurunk.

Legelső oltárod szük jászoly vala,
 Melybe helyeztetett a boldog anya;
 Most, én édes Istenem!
 E szentségben vagy jelen.

Názáretben köztünk laktál, Alkotóm!
 Itten lakol most is oltártrónodon;
 Kitárva áll két karod,
 Mert üdvünket akarod.

Kenyér színben rejlő mennyei király!
 Látlak nagy hitemnek fénysugarinál;
 Oh én édes Kisededem!
 Itt létedet hirdetem.

9.

Dall. „Üdvözlégy oltáriszentség“ stb. szerint:

Betlehemi kis városnak,
 Süss ki táján aranyos nap,
 Ott fázlódik egy szép Bárány,
 A jászolyban szalmapárnán.
 *Hideg az éj, a nap nem süt!
 Forró csókkal, sóhajokkal
 Melengessük.

Hogy eljött az idők telje,
 Az Atyának nagy szerelme
 Fiát hozzánk leküldötte,
 Emberré lőn egy szülötte.*

Mért minálunk nem születtél,
 Nem kinozna a hideg tél:
 Adtunk volna szállást néked,
 Nem úgy, miként hűtlen néped.*

De köztünk vagy úgy is itten
 Ez oltáron, oh nagy Isten!
 Betakarva, bepólyázva
 A kenyér s bor pólyájába.*

Itt az oltár, itt a jászoly,
 Itt vagy Jézus, bár nem látszol;
 Leborulunk hát elédbe,
 Mint Betlehem pásztornépe.*

Üdvözlégy, kis Jézus! köztünk,
 Üdvözölni hozzád jöttünk;
 Imádunk itt e szentségben,
 A kenyér és bor színében.
 *Hideg az éj, a nap nem süt!
 Forró csókkal, sóhajokkal
 Melengessük.

10.

A szent szűznek magzatát,
 Jászolyban siró fiát
 Köszöntsük tiszta szívvvel
 Szívből fakadt énekkel
 *Oh napfény! oh élet!
 Oh édes Jézus! Oh édes Jézus!

A világ epedve várt,
 Hogy elűzzed a homályt,
 Mely a lelket borítá,
 S tőled eltávolítá.*

Oh igaz világosság
 Tőled nyerte a világ
 A hitnek szent világát,
 Mely teljes megnyugvást ad.*

Égi szent fény hirdetett
 A világnak tégedet,
 Hiszszük, hogy e jászolyban
 A testté lett ige van.*

Oh angyalok jutalma!
 Oh emberek irgalma:
 Szívünk édes reménye!
 Légy életünk vezére.*

11.

Angyalszózat viszhangzik le mennyből,
 Bűnös ember! álmadból serkenj föl.
 Jer, imádjuk Betlehemnek titkát leborúlva,
 Mint pásztor tűz,
 Szent szerelmed,
 Lobogjon fel újra.

Ma szállt hozzánk az örök üdvösség,
 Ma lőn miénk az égi örökség.
 Istálló lett fényegeddé,

Mennyei Istenség!
Szalmás jászoly szentélyeddé,
Végtelen nagy felség!

Az atyának egyszülött rajzatja
Tiszta szűznek lón kised magzatja
Az egeknek dicsősége
Pólyákba göngyölve,
Az angyalok ékessége
Mily kicsiny, mily gyöngé.

Oh világnak régen várt világa!
Lejöttél a szenvedők honába.
Egy csecsemő alakjába
Rejtve nagy fölséged,
Az alacsony föld porába
Mi hozott le téged?

Az én hitem örömmel megvallja,
Hogy szivednek nagy volt az irgalma.
Nem jöttél, hogy homályt vethess
Királyok fényére;
Hanem minket, hogy vezethess
Lelkünk szent üdvére.

Kised Jézus! ki értünk születél
S majd megvett a dermesztő hideg tél:
Hogy testvérünk lól ma éppen,
Kérünk, azt tekintsed,
Születésed érdemében
Részesíts majd minket.

12.

Kaposy É. T.

Sötét éjjel Betlehem tájára
Angyal szállott a pásztor-tanyára;
Mennyei fény terjed széjjel,
Eloszlott a sötét éjjel,
Földre szállt az
Egek nagy királya.

Ott a tanyán pásztorok valának,
 Kik virrasztva őrizték a nyáját.
 Láttára e csodás fénynek
 Szivökben megfélemlének;
 De az angyal
 Így szól édes ajkkal.

„Dicsőség fent, mennyben az Istennek,
 Szent békesség földön az embernek!
 Jó pásztorok! miért féltetek?
 Nagy öröm hirt hoztam néktek,
 Im halljátok
 Eljött Messiástok.“

„Keljetek fel induljatok gyorsan,
 Föllelitek pusztá istállóban;
 Nem palota a lakása,
 Barmok között a szállása:
 Ő hoz néktek
 Örök üdvösséget.“

A pásztorok sietve elmentek,
 A jászolyban szép kisdedet leltek,
 Aadtak neki ajándékot;
 Tiszta szívet jó szándékot;
 És emellett
 Ami tőlök tellett.

Oh bűnösök! mi is örvendezünk,
 Betlehembe mi is elsiessünk:
 Ott az Atya egyszűlötte,
 Boruljunk le hát előtte
 S áldjuk őtet,
 Az egekből jöttet.

13.

Dal. „Ne sirj kis Jézuskám“ stb. szerint.

Oh boldog Betlehem, áldások városa!
 Ott sir a védtelen, bús árvák támassza;

Földiek öröme, égiek szent gyönyöre :
Ne sirj kis Jézuskám!

Még a vészfergeteg nem zug fejed felett;
Ölelő szeretet dajkál, enyelg veled.
Védnek az angyalok, őrt állnak a pásztorok :
Ne sirj kis Jézuskám!

Nem Judás az, ki most csókokkal elborít;
Szűz anyád az, ki most hő keblére szorít.
Ringatnak karjai, befödöznek szárnyai :
Ne sirj kis Jézuskám!

Mért zokogsz oly nagyon? messze van még a nap,
Midőn gyász sorsodon vérbeborul a nap.
Nincs kereszt válladon, melyre bűnünk karja von :
Ne sirj kis Jézuskám!

Még gyilkos vérbakók nem tudnak felüled,
Most szelid állatok állanak körüléd.
Még hűtlen nemzedet kinfára nem feszeget :
Ne sirj kis Jézuskám!

Szent József megveti szalmából ágyadat,
Palástját rád fedi szemében könny fakad.
Előtted meghajol Máriával udvarol ;
Ne sirj kis Jézuskám!

Én is le roskadok jászoly trónod előtt;
Szánd meg a bánkódót, kérlek, ne űzd el őt.
Bűneim bár nagyok, de irgalmad még nagyobb :
Ne sirj kis Jézuskám!

14.

Ejféltre.

Néma csendes éjszakában
Mi zeng búsan édesen?
Az Istent szülő szűz Anya
Bölcsődalt zeng kedvesen.

Aludj, aludj szent Fiacskám,
 Így zeng a dal ajkain;
 E hideg zord éjszakában
 Mint védjenek karjaim.

Oh mily sors jutott te néked
 Egy istálló palotád,
 Bibortalan bölcsőd jászoly,
 Hol barmok lehelnek rád;
 Anyai forró szeretet
 Szegény anyád mindened,
 Mindezeket édes Fiam!
 Csókjaimmal ime vedd.

Amint a szűz zengi dalát,
 Jöttek ég angyalai;
 Jézust ők imádták s velők
 A puszták pásztorai.
 Mi is eljöttünk Jézusunk
 A hódolat lángjával,
 Vedd e hódoló sziveket
 Szereteted árjával.

15.

Éjféltre.

Dal. „Oh kegyes Jézus szive“ stb.

Az Istent szülő szűz Anya
 Ily késő éjszakán
 Szent Józseffel keres szállást
 Betlehem tájékán.

Szűz kezeit összetevén,
 Kéri a népeket,
 Hogy az Isten szent nevéért
 Adnának menhelyet

Oh, de senki sem könyörül,
 Telve minden hajlék;

Hová legyen a szegény szűz,
Irgalmas Istenség!

Mig egy rongyos istállóban
A városon kívül,
Szülé isteni gyermekét,
Kín, fájdalom nélkül.

Nyugodj hát szűz karjaimon
Kínoknak gyermeke,
Édes szenvedést okozó,
Szűz Anyád érdeme.

Szivemnek drága szülötte!
Sok fáradság után,
Sem lelhettem méltóbb szállást
Betlehem tájékán.

16.

Dal. „Pásztorok, pásztorok örvendezve“ stb.

Üdvösség napja kelt Betlehem,
Jézus ott nyugszik a szűzi keblen,
A világ öröme ott szendereg,
S fölötte dalt zeng az angyalsereg.

Glória! hangzik át a vidéken,
Hol jámbor pásztorok vannak ébren;
Angyalok hirdetik örvendezve,
Hogy testet öltött az örök Ige.

A jámbor hű szivek kelnek útra,
A kised Megváltót porba húlva
Imádják ajkukról ima lebben,
Szemükből könny pereg örömükben.

Boldogan nézik az ég virágát,
Melyet a szűz Anya ültetett át;
S táplál szűz keble tej harmatával,
S elaltat mennyei szent dalával.

Ébredjünk halandók utra kelve,
 Lélekben menjünk el Betlehembe.
 Könnyek közt imádjuk a kisedet,
 Ki a mi üdvünkért megszületett.

17.

Dicsőség mennyben az Istennek!
 Dicsőség mennyben az Istennek!
 Az angyali seregek
 Vigan így énekelnek:
 Dicsőség, dicsőség Istennek.

Békesség földön az embernek!
 Békesség földön az embernek!
 Kit az igaz szeretet
 A kis Jezushoz vezet,
 Békesség, békesség embernek.

Dicsérjük a szent angyalokkal
 Imádjuk a hív pásztorokkal
 Az isteni gyermeket,
 Ki minket így szeretett
 Dicsérjük, imádjuk és áldjuk.

Kis Jézus! ne vess meg bennünket,
 Hallgasd meg buzgó kérésünket,
 Jászolyodnál fogadjuk,
 Hogy a vétket elhagyjuk;
 Oh Jézus! ne vess meg, hallgass meg.

Dicsőség az örök atyának
 És értünk született fiának.
 S mindkettő Szentlelkének,
 A malaszt kútfejének.
 Dicsőség, dicsőség Istennek.

18.

Megszületett a rég várt Messiás,
 Kit nekünk jövendőlt Izsaiás;

Betlehemem kívül egy pajtában,
Fekszik és ott nyugszik a pólyában.

Ez a gyermek akit a szent atyák,
Limbusban óhajtva kértek, várták
A bűnös világnak váltságára,
Emberi testet vett fel magára.

Zordon hideg télben édes anyja,
Egy kis rongyos pólyába takarja;
Könnyez, hogy azoktól megvettetett,
Kiknek üdvösségeért született.

Ezt látván az égnek angyalai,
Leszálltak s ők lettek udvarlói;
És hirt adtak a nyájpásztoroknak,
Születését hirdették Uroknak.

Imádására, hogy menjenek el,
Az égen dündöklő csillag lesz jel;
És majd hol az a szép csillag megáll,
Ott lesz a született égi Király.

Jászoly az ő helye nem palota,
Bár az eget földet ő alkotta;
Szűz anyja Mária szent Józseffel,
Istállóba szorúlt a kiseddel.

Nagy szerelmi Jézus jójj mi hozzánk,
Befogadunk mi csak áldást adj ránk;
Által adjuk neked lakhelyünket,
Foglald el szívünket és lelkünket.

19.

Dal. „Oh szerencsés elérkezett éjszaka“ stb. szerint.

Borúlj le ég, szálljatok le csillagok;
Örvendjetek emberek s ti angyalok,
Betlehemben egy szép kised születt.
Jászolyához hódolattal lépjetek.

Eljött hozzánk az egeknek rajzata,
 Kit megígért nekünk sokszor az Atya;
 Izsaiás mért nem érted e napot?
 Megszületett akiről szólt jóslatod.

Van e lélek aki azon nem örül,
 Hogy az ég a föld baján így könyörül;
 Gerjedezzen kis Jézushoz ma e nép
 Gerjedezzen ki lelkében s szivben ép.

E gyermecske a világnak öröme,
 Az alázat s életszentség tüköre;
 Ő tanítja majd követni az erényt,
 Szép szeméből kegy sugárzik már felénk.

Övéi közt nem fogadta senki be,
 Istállóban született a szent Ige;
 Oh nyújtsd neki szent emlődet szűz Anya,
 Kis Fiacskád hadd viduljon általa.

Bűnös ember oh, tekintsd e kisdedet,
 Szállást keres, ígér érte mennyeket.
 Betlehemi lakosoknál légy hívebb,
 Fogadd be őt tárd ki neki szivedet.

Ragyogj Jézus, üdvösségünk csillaga;
 Születésed lett egy jobb lét korszaka.
 Hisz Te lettél bűneinkért a kezes,
 A mennyei Betlehembe Te vezess.

20.

Ósrégi ének.

Hejh, vig juhászok csordások!
 Mint csörgenek a források,
 Mily gyönyörű ez az éjjel,
 Bár tekintsetek csak széjjel.

Nézd amott Betlehem felett,
 Látok egy nagy fényességet;

Ott egy csillag is leszállott,
Egy rongy pajtánál megállott.

Mint felébredtem álmamból,
Láttam csillagot Jákobból;
Hogy felkeltem láttam tüzet,
Mely jelentett egy szülöttet.

Ott van bizonynyal megláttam,
Néztem, hogy oda jutottam;
Jaj! ott fekszik a szénába',
Betakarva pólyácskába.

Üdvözlégy áldott pásztorunk!
Kit szegénységben imádunk.
Vedd kedvesen sziveinket,
Vele együtt mindenünket.

21.

Énekeljünk vig örömmel hálát Istennek,
Ki elküldötte szent Fiát Üdvözítőnknek,
Örvendjetek bús szívek, földiek és égiek,
Énekeljünk vig örömmel hálát Istennek,

Feljött azon hajnal csillag, aki fényével,
Minket bűnös embereket kegyességével,
Világosít örömmel, örökös dicsőséggel.
Följött azon hajnal csillag teljes fényével.

Mint sirdogál a jászolyban világ váltsága,
Hideg szénán bágyadozva éltünk adója;
Kit ápolgat szűz Anyja, József nevelő atyja,
Pásztoroktól körülvéve Istennek Fia.

E nap az öröme napja, melyet Ur keze,
Nekünk bűnös embereknek elő készíté.
Örvendjünk tehát ebben örökös dicsőségben,
E nap az öröme napja, örvendjünk ebben.

22.

Dal. „Csorda pásztorok“ stb.

Hejh pásztor társim! hogy ha hallanátok,
Amit én hallok, ti sem aludnátok.

Mi csoda pajtás? valóban új csoda,
Tán farkas ütött ami bárányunkra.

Nem mert szép ének hallatszik nem messze,
Mint a muzsika gyönyörű pengése.

Angyal énekli: glória! glória!
Dicsőség legyen, in excelsis Deo.

23.

Régi ének.

(Éjféli misére.)

A nép ajkáról.

Tizenkettő az óra! vigyázz e szóra!

Nagy fényesség láttatik, öröm ének hallatszik,
Im minden felől az angyalok hirdetik,
Hogy Messiás születik, oh mily csoda hir.

Mi legyen ennek oka? ég s föld csodálja,
Isten leszálla mennyből, testet szűznek méhiből
Vevén magára és ime most születik
Pólyába takartatik, hideg jászolyba,

Angyali szó hallatszik a pásztorok közt,
Pásztorok félemlének fényességtől rettegnek
Künn a mezőben, de megvigasztaltattak
És szivökben újultak, a szép éjjelen.

24.

Dall.: „Enekeljünk nagy örömmel“ stb. szerint.

(A nép ajkáról.)

Az Istennek szent angyala mennyből lejöve
Pásztoroknak a mezőkbe örömhirt vive

Hogy született Messiás, kit jövendőlt az irás,
Melyben szólott Izraelhez ősz Izaiás.

A pásztorok e hirt hallván, földre esének;
Nagy fényétől az angyalnak megfélemlének,
De az angyal biztatja, őket felbátorítja,
Betlehembe, hogy mennének, inti s oktatja.

Angyal szóra a pásztorok elindulának
Fölkeresni kis bölcsőjét ég s föld Urának.
Szivökben a szeretet a homályra fényt vezet,
S céljok felé gyorsan viszi a szegényeket.

Betlehemtől nem messzire egy istállóban
Föltalálják a született Jézust valóban;
Legott térdre esének, mind ifjak és mind vének,
Jászolyánál hő imában egyesülének.

Menjünk mi is Betlehembe a kis Jézushoz,
Aki nekünk szent megváltást s örök üdvöt hoz.
Kérjük a szép szűz anyát kérje értünk szent Fiát,
Hogy nekünk is nyissa meg majd az égi hazát.

25.

Vedd szívemet neked adom kis Jézusom,
Életemet feláldozom én Krisztusom;
Öntsd keblembé szerelmedet szép csillagom,
Hogy szeretve tied legyek fényes napom.

Az én szívem ég, gyulladoz kis Jézusom,
Szeretettől már olvadoz én Krisztusom;
Ha képzellek édesdeden szép csillagom,
Anyád ölében én kisdedem fényes napom.

Szeretet volt mely készített kis Jézusom,
Hogy jászolyba hajtsd fejedet én Krisztusom;
Oh mily erős a szeretet szép csillagom,
Földre hozza a mennyeket fényes napom.

Szeretlek én minden felett kis Jézusom,
Kivüled mást nem kedvelek én Krisztusom;
Te vagy az én egyetlenem szép csillagom,
Szent reményem, szent mindenem fényes napom.

Ha mosolygva reám veted kis Jézusom,
Őrködő két szép szemedet én Krisztusom;
Örömben elájulok szép csillagom,
Kebeledre rá borulok fényes napom.

Nagy szerelmed sebezze meg kis Jézusom,
Tűz nyilával én szívemet én Krisztusom;
Vonz magához szük jászolyod szép csillagom,
Mért nem lehet meghalnom ott fényes napom.

Tied vagyok vedd e szívet kis Jézusom,
Amely minden bűnszenyt kivet én Krisztusom;
Te vezérelj lépteimet szép csillagom,
Szívem zára legyen szíved fényes napom.

26.

Eljött a régvárt szép arany idő,
Megszületett már az Üdvözítő;
Lett az Ur szolga hideg jászolyba',
Szeretetének látszik nagy volta.

Betlehem mellett e szép éjjelen,
Az Isten fénye ime megjelen;
Az égi Jóság, mint világosság,
Leszállott bűnös világ tehozzád.

Pásztoroknak, kik ott virrasztanak,
Az Ur anyaija örvendő szót ad;
A jámbor lelkek gyors utra keltek
A jászolyban szép kisdedet leltek.

Térdre esének úgy hódolának
A kis Jézusnak, ég s föld Urának;
Szivök kitárják, buzgón imádják,
Ajándékukat neki ajánlják.

Eljött a rég várt szép arany idő,
 Megszületett már az Üdvözítő;
 Oh mentül előbb keressük fel őt,
 Mi is imádjuk a kis csecsemőt.

Kinyitjuk szivünk s lelkünk ajtaját,
 Most mind a kettőt neked adjuk át;
 Kis Jézus jer a hű keblekbe,
 Egyesülj velünk szent szeretetben.

27.

Eljött a várva-várt ünnep a kedves karácsony,
 Megszületett a kis Jézus: hogy minket megváltson;
 Feltaláljuk Betlehemben s itt e szent oltáron,
 A kenyér s bor színe alatt burkolva pólyába.

Betlehemi istállóban született egy kiseded,
 Kit az angyal pásztoroknak ma örömmel hirdet;
 Járuljunk, mint a pásztorok kiseded jászolyához,
 Imádni e nagy szentségben lépünk oltárához.

Ertünk született kis Jézus vedd ajándékunkat,
 Mit az oltár áldozattal tiszta szándékunk ad,
 Szűz Anyád és szent Józseffel oh jójj sziveinkbe,
 Megpihenhetsz adunk szállást, oh jójj, jójj hát térj be.

Üdvözlégy hát kis Jézusunk, ki már első órán,
 Szenvedsz értünk az istálló jászolyában szalmán;
 Nem születél palotában királyi pompában,
 Annál inkább áldunk téged a rongyos pólyában.

Szivünk legyen lágy párnája keblünk a Betlehem,
 Szűz Anyjával Máriával pólyáljuk szüntelen;
 Szent örömmel vig énekkel dajkáljuk mint Anyja,
 Vigadozva énekeljük Alle alleluja.

28.

In stabuló cunabulo.

Istállóban elhagyottan,
 Ha szemlélek Jézusom!
 Szivem bágyad, könnybe lábad
 Két szemem, én Krisztusom!
 Bűnöm végett kellett néked,
 Szenvedned ezt csillagom!
 Angyal seregek vígan zengnek:
 Én bűnömet siratom!

Földre jöttél kivetkőztél,
 Fényedből, szép Jézusom!
 Mert mint kincset, úgy tekinted
 Lelkünket, én Krisztusom!
 Sirsz csebegve s szerelmedre
 Így édesgetsz, csillagom!
 Pásztornépek áldnak téged:
 Én bűnömet siratom!

Pusztán álló rossz istálló
 Lőn szállásod, Jézusom!
 A te vágyad puha ágyat
 Nem keresett Krisztusom!
 Ámbár fázol, a szűk jászoly
 Kedves neked csillagom!
 Fejed alja széna s szalma
 Én bűnömet siratom!

Boldogítónk s szabadítónk
 Vágytál lenni, Jézusom!
 Mert szerettél, értünk lettél
 Áldozattá Krisztusom!
 Vétünk mocskát már is mossák
 Könnyeid szép csillagom!
 Gyarló lelkek! ide jertek:
 Én bűnömet siratom!

Oh mit adjak, mit fogadjak
 Neked, édes Jézusom!
 Ki érettem ez életben
 Ennyit szenvedsz, Krisztusom!
 Neked élek, mig itt élek,
 Megfogadom, csillagom!
 Légy te nékem üdvösségem:
 Én bűnömet siratom!

29.

Mária altatója.

Aludj én virágom! világ békessége,
 Nyugodj kis magzatom! anyád ékessége.
 Aludj fiam! kinyílt rózsám!
 Nyugodj lelkem, altatgat szám,
 Aludj szűz koronám!

Nyugodj el aranyom! karjaim ölelnek;
 Aludj kis magzatom! barmok rád lehelnek.
 Aludj kincsem! szép virágom,
 Nyugodj gyöngyöm, aranyágom!
 Aludj én Jézusom!

30.

Dall. „Tizenkettő az óra“ stb.

Üdvözítő született,
 Örvendeztetek!
 Betlehemben e virág
 Érted nyílik gyász világ,
 Érted született,
 Dicsérd mint az angyalok,
 Imádd mint a pásztorok,
 E szép kisedet.

Ő lesz üdvünk kezdete,
 Lelkünk élete;

Elesettek támasza,
 Szomorúak vigasza,
 Ő lesz mindenünk.
 Mennyből hozzánk költözött,
 Testünkbe felöltözött,
 Testvér lett velünk.

Az Istennek szent Fia
 Lőn Dávid fia ;
 Egy szűznek szűz méhében
 Szállott le a szent Ige,
 Oh mily kegyelem !
 Az alázat képe lett.
 Szegénységben született
 Ez nagy Végtelen.

E kisedet Izrael
 Nem fogadta el !
 Jézus bár őt szereti,
 Az szállást sem ad neki,
 Büszkén megveti ;
 E kőszivű nép helyett.
 Mi adjuk most lakhelyet
 Keblünkben neki.

Szánjuk meg a kisedet,
 Ki ma született.
 Szívünk legyen jászolya
 S mi is mint a szűz anya,
 Ölelgessük őt.
 A fölséges Mennybeli
 Lelkünket jó menteni,
 Meg ne vessük Őt.

Oh ártatlan szent szülött !
 Kit imád szülőd :
 Ez örömdús nagy napon,
 Lángbuzgalmú ajkakon

Zeng feléd imánk,
 Mig foly bűnös életünk,
 Légy irgalmas minékünk
 S kezed nyújtsd ki ránk.

31.

Dal. „Mennyei szent Atyám“ stb.

Keljetek föl gyorsan,
 Keljetek föl gyorsan, jó pásztorok!
 Táján Betlehemnek
 Nagy szóval így zengnek az angyalok:
 Örömet mondunk ma ime néktek,
 Immár megszületett,
 Jászolyba tétetett üdvösségtek.

Pólyákba takarva,
 Pólyákba takarva találjátok;
 Benn az egek fénye,
 Ez világ reménye mosoly rátok.
 Áldjátok imádva e kisededet:
 Fennhangon dicsérni,
 Tőle áldást kérni siessetek.

És elindulának
 És elindulának a pásztorok;
 Látják a pólyákban,
 Hogy takarva lágyan kiseded van ott,
 Felismerik benn az Üdvözítőt,
 S mint az egek fényét,
 Világ várt reményét, köszöntik Őt.

Üdvözöljük mi is,
 Üdvözöljük mi is e kisededet,
 Ki mint eget nyitónk,
 Kegyes vidámítónk, ma született.
 Csak benne bízzatok, oh emberek!
 Gyermeki alakja
 Eléggé mutatja, hogy mint szeret.

Oh gyermek kis Jézus,
 Oh gyermek kis Jézus, légy jó hozzánk
 Ki szabadítani
 Bűntől megváltari jöttél hozzánk.
 Az undok vétkeket add, megvessük :
 Szép gyermekkorodat,
 Ártatlanságodat követhessük.

32.

Kinyillott a legékesebb rózsa!
 A világot át beillatozza ;
 Fiút szült Szentlélek mátkája,
 Az elbukott világ váltságára.

Négyezer év boldog reménysége,
 Ment ezáltal szent teljesedésbe ;
 Kit úgy vártak jámbor bölcs atyáink :
 Most kegyének sugarából ránk hint.

Im sugárzik Dávid király tornya,
 Izaiás miként megjósolta ;
 Im földerült, világ csodájára,
 Négyezer év sötét éjszakája.

Minden nemzet áldja ezt az éjelt,
 A próféták szava melyen betelt ;
 Ez az éjjel fényesb miljó napnál,
 Messiásunk ! melyen közénk szálltál.

Zendüljön hát diadalmi ének !
 Reményeink valókká levének ;
 Vigadozzunk s örömkönyünk árja
 Folyjon a kis Jézus jászolyára.

Oh isteni, gyönyörű szép gyermek !
 Szállj szívébe a szelid embernek ;
 Ki életünk napjait kiméred :
 Kis Jézuska ! halljad a te néped.

Térdre hüllva kérünk téged mostan,
 Légy irgalmas jászolytrónusodban ;
 Miérettünk jöttél le a földre :
 Szemeinkről a könnyet töröld le.

Születésed érdemét tekintsed,
 És bocsásd meg a mi bűneinket ;
 Oh vezérelj, Jessze áldott sarja !
 Hogy tieid legyünk élve s halva.

33.

Bölcsődal.

Kedves álmod hogy szerezne szülöttjének

Igy énekel a szűz anya kisedének :
 Szálljon reád édes álom, gyöngyvirágom,
 Aludjál el szép bárányom, aranyágom !

Oh fagyos tél szép virága, kis Jézuskám !
 Te vagy lelkem boldogsága itt a pusztán ;
 Aludjál el én reményem, gyöngyvirágom,
 Magas mennyből szállt napfényem, aranyágom !

A pásztorok üdvözölnek, térdre esve,
 Az angyalok énekelnek örvendezve ;
 Én is szép dalt zengek néked, gyöngyvirágom,
 Hunyd be fényes szemecskédet, aranyágom !

Meleg tanyán vannak mások, kis Jézuskám !
 Neked barlang a szállásod künn a pusztán ;
 Aludj szivem mennykirálya, gyöngyvirágom,
 Szűzességem koronája, aranyágom !

Ha lehetne, a lelkembe foglalnálak,
 Szerellemmel a szivembe bezárnálak ;
 Kebelembe vetnék ágyat, gyöngyvirágom,
 Lelkem lenne lakóházad, aranyágom !

Köszöntlek a pásztorokkal, kis fiacskám,
 Imádlak az angyalokkal, szép Jézuskám,
 Oh aludjál édes szépen, gyöngyvirágom,
 Kedves anyád szűz ölében, aranyágom !

34.

Kovács M. I. k. 50. l.

Oh Mária, Istenünknek ép teremtménye!
 Benned elbágyadt nemünknek derült napfénye.
 Szived alatt kel egy szép nap,
 Melytől a holt is éltet kap.

*Mária, Mária, ereszs a jászolyhoz édes Anya!

Megmutattad e nagy kincset a pásztoroknak;
 Nyisd a bűnzárta kilincset most a juhoknak,
 Ime zörget a buzgó nyáj
 És így esdeklik minden száj:*

Jön a csillag szent Urához, bölcseket vezet;
 A vak is dül jászolyához és emelkedet.
 Angyal kiált az akolban,
 Hogy Isten van a jászolyban.*

Az istálló gazdag már a mindene szinméz!
 Vigad benn a barompára, mert Urára néz.
 Jászoly az Isten oltárra,
 Csillagos ég kincsestára.*

Üdvözlégy Jestsze magvának gyümölcsös ága!
 Kiből jött minden árvának édes vigsága.
 Sirva dülünk szent trónodhoz,
 Kérünk, vezess magzatodhoz.*

Ne feledd el, hogy értünk jött, oh kegyes anya!
 Hogy kimentsen, tebenned lett Éva rokona.
 Megszületett lelkünk ára,
 Muljék el a bűn kára:*

Közöld velünk örömödnek édes özönét,
 Hogy érezzük kegy körödnek vonzó erejét.
 Gyámolj itt e földi pályán,
 Most és halálunk óráján.

*Mária, Mária, ereszs a jászolyhoz édes Anya!

35.

Jertek kössünk gyöngykoszorút, Máriának,
A született kised Jézus szent anyjának;
Méltó szűzi és anyai koronára,
Örvendezve tegyük föl szűz homlokára.

Oh Mária, örökké szép liliomszál!
Szülés után szintoly szép vagy, a mint voltál.
Bár részed van az anyáknak örömébe':
Körülragyog a szüzesség dicsősége.

Örvendezzél szent fiadnak mosolyában;
Az angyalok túlvilági szózatában.
Mulatozzál szülötteddel, Teremtőddel,
Üdvünk végett magas mennyből, ki ma jött el

Legszentebb szüz, kiválasztott Isten anyja!
Szeplőtelen szüzességnek szinaranyja!
Te általad jóra fordul az ős átok;
Nyerj minékünk testi s lelki tisztaságot.

Örvendeztesd kis Jézuskát, Királyunkat;
Add át neki szép virágos koszorunkat.
Rakjad meleg sziveinket jászolyába,
Hogy ne fázzék az egeknek szép virága.

Megfogadjuk nem vétkezünk immár többet;
Kérd érettünk szent Fiadat, Teremtődöt:
Részeseítsen születése örömében,
És vigyen föl egykor hozzád majd az égbe!

36.

Kapossy É. T.

Loborulva imádja a szent szűz kisedét;
Jászolyban amint látja, így kezdi énekét:
Oh én édes fiacskám! oh meg nem foghatom,
Hogy az egek királya, a királyok birája
Most az én magzatom.

Fiammá, mint lehettél, ki Isten-Fia vagy?
 Ily gyöngévé hogy lettél, kinek hatalma nagy?
 Szülöttömnek szép gyermek! csak félelem közt merlek
 Nevezni tégedet; megtestesült Istenség,
 Istenesült emberség, imádom lényedet.

Mint vessem rád, szép gyermek! anyai szememet,
 Kit szemlélni nem mernek anygali szelleme?
 A végtelen Teremtőt, a rabságtól megmentőt
 Pólyákba hogy tegyem? a mennyei felséget,
 Imádandó szentséget ölembe hogy vegyem?

Ki az eget föntartja isteni ujjain,
 Szüz szerelmem, hogy tartsa azt dajkkakarjain?
 Hogy neveljem s gondozzam, emlőmnön, mint szoptassam
 A nagy Gondviselőt, ki táplál egy világot.
 Hogy tápláljam, mondjátok, anyai tejjel Őt?

Boldog lettem, szép gyermek! e földön általad;
 Minden népek tebened engem is áldanak.
 Boldog jászoly, kis pólya, boldog széna és szalma,
 Boldog szent éjszaka! legyen áldott ezerszer,*
 Meg ezernyi ezerszer a mennyei Atya!

37.

Adeste fideles.

Jertek menjünk Betlehembe,
 Ahhoz ki ma születetett,
 Üdvözöljük örömszengve
 A mennyei kisdedet.

*A kis Jézust, szelid Jézust,
 A szép Jézust,
 Jertek, jertek, mert Istentek,
 Imádjátok, hív lelkek.

Ő Istentől igaz Isten,
 Ő az egek gyönyöre;
 Testet vett fel köztünk itten
 Itt lón a föld öröme.*

Az egekből földre szállnak
 A mennyei szent rajok,
 Az angyalok királyának
 Szolgálnak a pásztorok.

*A kis Jézust, szelid Jézust,
 A szép Jézust,
 Jertek, jertek, mert Istentek,
 Imádjátok, hív lelkek.

Ó az, kit mi mennyből kértünk,
 Most jászoly a trónusa;
 Szegénynyé lőn ő mi értünk,
 Szalmából van vánkosa.*

Kit ma az ég s föld dicsőit,
 Áldjuk a szűz magzatát,
 S üdvünk közreműködőit:
 A Szentlelket s az Atyát.*

Ölelgessük lágy karokkal Őt,
 Ki minket úgy szeret;
 Imádságos szent ajakkal
 Csókoljunk rá ezeret.*

38.

Dies est laetitiaie.

Kapossy É. T.

Öröm napot adott nekünk az egek jósága,
 Született egy kised nekünk Dávid városában.
 Megfoghatlan Istensége csodálatos embersége,
 Oh áldott szép gyermek! szívemre ölellek.

Egy szűz ma szép fiat rajzott, ki az égnek ura;
 Fehér liljom rózsát hajtott, az elme bámulja.
 A világok teremője egy szűznek lőn csecsemője,
 Ez vigyáz, mint őre, a gondviselőre.

Angyal volt a pásztoroknak örömhír hozója;
 A nyáj mellett vigyázóknak, biztatva így szóla:

Megszületett Messiástok, menjetek el, imádjátok,
E kisded lesz néktek majdan üdvösségtek.

Az üdvösség fényvilága a sötétben fázik;
Az angyalok vigassága könnyeitől ázik.
Bepólyázva a kezecske, mely az eget teremtette;
Oh áldott kis gyermek! nagy a te szerelmed.

Legyen e nap bűnös ember örömdnek napja;
Ha bár vétke, mint a tenger, itt a mennyrajzatja.
Te éretted jött e földre, bánat könnyed oh töröld le,
Megbocsát Ő neked, csak hagyd el a vétke!

39.

Bölcsődal.

Karossy É. T.

Sir az Isten báránya, van-e ki őt sajnálja?
Bűneinket siratja, szűz anyja így csittitgatja:
Áj, áj, áj! Jézus alugyál, Jézus alugyál.

Ne sirj én szép alakom, gyenge bimbóm, harmatom;
Szűzi méhem rajlépe, ég és föld édessége.
Ej, ej, ej! csók kell-e vagy tej.

Jaj, de kemény a jászoly! kis fiam jaj de fázol,
Tél ellen itt nincs bástya, csak szent József palástja:
Aj, aj, aj! süvölt a szél zaj.

Alugyál boldogságom, kinyilt égi virágom;
Én kisded Messiásom, nincs helyed a szálláson.
Oh, oh, oh! sorsod szánandó.

Ne sirj gyönyörűségem, koronám, ékességem,
Szép bölcsődalt zengenek, a mennyei szellemekek:
Ah, ah, ah! lelkelem sugara.

Szálljon rád édes álom, zokogó kis bárányom,
Én szülöttem teremtőm, álmodozz a jövődön:
Lá, lá, lá! jer szárnyam alá.

Verjen az én keblemben a szív most csendesebben,
 Hogy alvó kis galambom, fiam, fel ne riadjon :
 Áj, áj, áj! Jézus alügyál.

40.

Kapossy É. T.

Bevalósúlt a próféták örömtelt jóslata,
 Leküldötte egy szülöttjét az ég és föld atyja.
 Születésén Messiásnak angyalok örvendnek,
 Földre szállva glóriáznak, szent örömdalt zengnek.

Betlehemnek szép virányán pásztorok valának,
 Kik virrasztva s imádkozva őrizék a nyáját.
 Amint hallják örvendezve szavát az angyalnak,
 Jertek menjünk nagy sietve egymáshoz így szólnak.

A buzgalom sebes szárnya volt, melyen ők szálltak;
 Oda érvén, térden állva, áldják a rég vártat.
 Te is szállj el, jámbor lélek! s borulj a jászolyra;
 Betlehemben az út s élet, mellette szűz anyja.

Az egek nagy urasága, ime mostan szolgál;
 Szívünk édes vidámsága ott sir a jászolyban?
 Mi késztetett téged erre angyalok szépsége?
 Nemde szived nagy kegyelme s irgalmad mélysége?

Menny Ura! mit adjunk néked sugalld meg lelkünkbe!
 Hogy beoltád Istenséged emberi nemünkbe?
 Oh por fia! nézd meg jobban, ki fekszik a szalmán?
 A hányszor a szived dobban, bámulj nagy irgalmán.

41.

Már négyezer esztendeig állott a világ,
 Midőn Gábiel arkangyal mennyégből leszállt;
 Máriához Názáretbe így imádkozik:
 Egek csepegjétek Jézust így sóhajtozik.

Az egész föld kerekiségén az ő sóhaja,
Hatol fel Isten trónjáig buzgó imája.

Nála az Ige testesült s kilencz hónapra,
Szülte nekünk a Megváltót ezen éjszaka.

De Betlehem egész népe tele vendéggel,
A kis Jézus szűz Anyjával és szent Józseffel,
Nem fér, bele mivel szegény; de mind ezekkel
Nem törődik, sőt öröm közt küzd a hideggel.

Oh bár jönnél Betlehemből mi hajlékunkba,
Befogadnánk s adnánk szállást nem egy éjszaka;
Sőt a világ végeztéig maradnál velünk,
Megölelnénk, melengetnénk édes Istenünk.

42.

Ósrégi énsic.

Hej! pajtás most hallgass!
Tőlem uj hirt hallasz:
Mert éppen éjfélkor,
Az első álmkor,
Egy angyal hozzám jött,
Mond: Isten ember lett.

Pajtás mi történt még?
Gondoltam, hogy az ég
Egészen tűzben volt,
Mert oly világos volt.
A mező ugy látszott,
Mint mikor virradott.

Erre megijedtem,
Égre tekintettem,
Ott láttam sok népet,
Mennyei sereget;
Mondták a szép nótát:
Alle alleluját.

Nem értem, mit mondtak,
 Hogy így kiáltottak;
 Juhaim tánczoltak,
 Szüntelen vigadtak,
 Ezt nagyon csudáltam,
 Még ilyet nem láttam.

Szemem felnyitottam,
 Hogy ezt sajdítottam,
 De hozzám szalada
 Egy angyal s azt mondja:
 Pásztorok örüljünk,
 Mindnyájan vigadjunk.

43.

Bár csak előbb felébredtem volna!
 Látod pájtás most állottam talpra;
 Már is csendül a fülembe angyalnak szólása,
 Monda: Jézus most született s takarva pólyába.

Oda menni lesz majd bátorságom,
 Reménylem a kis Jézust meglátom.
 Jer el te is jó barátom, légy majd utitársam;
 Velem lesz a furulyás is a régi bojtárom.

Romlott istálló mellett maradjunk,
 A Miklóssal addig dudálgassunk;
 Mig a bárány elérkezik addig is vigadjunk,
 Jézus, Mária, Józsefnek, énekeket mondjunk.

Nem adhatunk elegendő hálát,
 Hogy az Atya Isten ő szent Fiát,
 Mennyből küldé pásztorokhoz, váltságunknak díját,
 Ki felnyitja mindnyájunknak a mennyek ajtaját.

44.

Mennyből az angyal lejött hozzátok pásztorok,
 Hogy Betlehembe sietve menvén lássátok.

Istennek Fia, aki született jászolyban,
Ő léssen néktek Üdvözítőök valóban.

Mellette vagyon az édes anyja Mária,
Barmok közt fekszik, jászolyban nyugszik szent fia.

Ők elmenének, köszöntésére azonnal;
Szép ajándékot vivén kezökbe magukkal.

A kised Jézust egyenlőképen imádják,
A nagy Ur Istent ily jóvoltáért mind áldják.

Vissza térének ők hazájokba azonnal,
És ezt a csodát mindennek mondják nagy bátran.

45.

Gratulare Virgo.

Örülj, Szűz, kit a fölséges arra méltatott,
Hogy te szülnéd amaz édes, égi magzatot!
Csodálkozva áldanak a népek a nap alatt,
Hogy épséged, szűzességed sértetlen maradt.

Köszöntve légy végtelenszer isteni szülött;
Legyen áldott százezerszer szeplőtelen szülőd!
Üdvözlégy oh, szűz Anya, szűzesség szép liljoma,
Égieknek, földieknek kegyes asszonya!

A Szentlélek szűz mátkája vagy oh, Mária;
Tiszta szived alá szálla az Isten Fia.
Váltságunk szent zálogát a világra te hozád,
Füröszd meg, oh, mihelyettünk csókban ajakát.

Üdvözljük egyetemben a szép kisededet,
A ki értünk Betlehemben már megszületett.
Hajtsunk térdet itt neki Ádám bűnös gyermeki,
Leborulva jászolyára, hódoljunk neki.

Imádjuk, mint Istenünket, e kis csecsemőt;
Alázzuk meg hát fejünket fölsége előtt.
Imádjá e kisedet a hitszülte szeretet:
Ő hoz nekünk az Atyától égi kincseket.

Oh Mária, Isten anyja, ékes szűz virág!
 Tehozzád esd leborúlva a bűnös világ.
 Kérd értünk a kisdedet, ki méhedből született,
 Számunkra a mennyországot te kinyerheted!

46.

Betlehemnek pusztájában, pásztorok vigyázatában,
 Nagy öröm hirdettetik.
 Mert a barmok pajtájában, ökör, szamár jászolyában
 Üdvözítő születik.

Oh szent József mit gondoltál? hogy istállót választottál
 Ama puszta térségben.
 Szállj be hozzánk Máriával, született kis Jézuskával,
 S lakjatok mi szivünkben,
 Hogy mi is az angyalokkal, az udvarló pásztorokkal
 Dicséretet mondhassunk,
 Régen várt Messiásunknak, ami édes Jézunknak,
 Dicsőség! kiálthassuk.

47.

Pásztorok fel, éjjél van, nem illik már szunnyadni;
 A jó pásztor ébren van már nyáját legelteti.
 *Mária jászolyához fussatok,
 Az ég szülöttjének hódoljatok.

Az égen angyalsereg vonul át dicső fényben;
 Glóriát zengve lebeg és siet örömében.*

Pásztorok ne féljeteK, nagy öröm vár reátok,
 Az Ur eljött közétek, megszűnt a régi átok.*

Betlehemben éppen most lett Dávidnak unokája;
 Istenember született a világ Megváltója.*

S im az angyalt angyalok sok ezrei környezik,
 A boldog égi lakók az Ur művét hirdetik.*

48.

Pásztorok! keljünk fel,
 Hamar induljunk el,
 Betlehem városába,
 Rongyos istállócskába;
 Siessünk, ne késsünk,
 Hogy még ezen éjjel ottan lehessünk,
 S mi Urunknak tiszteletet tehessünk.

Angyalok hirdeték,
 Messiás születék.
 Itt van jele fényének,
 Helye születésének,
 Pajtában, pólyában,
 Bevagyon ő takarva posztócskában,
 Áldott gyermek szenved már kis korában.

Jézus a szent kiseded,
 Mily szükségét szenved,
 Nincsen meleg szobája,
 Sem ékes palotája,
 Szükségben, hidegben
 Melegíti őt a barmok párája,
 Oh isteni szeretet nagy csodája.

49.

Régi ének.

Ne féljeteK pásztorok örömet hirdeteK.
 Mert ma nekteK született, aki jövendöltetett;
 Egy Szűznek méhéből, szűzen szült véréből,
 Meváltó IstenteK, alle, alleluja!

Hogyha pedig e csodát látni akarjátok,
 Betlehembe menjeteK és ez leszen jeleteK:
 Fogtok ott jászolyban, takarva pólyában,
 Kisededet találni alle, alleluja!

Város kívül nem messze van egy istállócska,
Barmok között ott fekszik, szénán, szalmán nyugoszik,
Mellette szűz Anyja és az ő vélt atyja:
József és Mária, alle, alleluja!

Oh szerencsés éjszaka, boldog az az óra,
Mely minden kincsek felett, e mennyei kisedet,
A legszebb virágot, legdrágább gyémántot,
Hozta e világra, alle, alleluja!

De boldogabb az anya, a ki szűz méhéből,
Szentlélek erejéből és minden szeplő nélkül,
Őt szűzen foganta és szűzen hordozta;
Szűzen el is hozta, alle, alleluja!

Amde mi is boldogok vagyunk oh emberek!
Hogy az Isten irgalma egyetlen Fiát adta
Ami váltságunkra, szabadításunkra,
Áldjuk Istenünket! alle, alleluja!

50.

Pásztorok, pásztorok örvendezve
Sietnek Jézushoz Betlehembe;
S köszöntést mondanak a kisednek,
Ki váltságot hozott az embernek.

Angyalok szózata minket is hív,
Értse meg ezt tehát minden hű szív:
A kised Jézuskát mi is áldjuk,
S mint a hív pásztorok, magasztaljuk.

Üdvözlégy kis Jézus! ki miértünk
Születve, váltságot hozál nekünk;
S meghoztad az igaz hit világát
S megnyitád szent atyád mennyországát.

Dicsőség, imádás az atyának
Érettünk született szent fiának.
És a vigasztaló Szentléleknek
A Szentháromságban egy Istennek.

51.

Csorda pásztorok, midőn Betlehemben
Csordát őriznek éjjel a mezőben.

Isten angyali jövének melléjük,
Nagy félelemmel telék meg az ő szívök.

Örömet mondok nektek ne féljetek,
Mert ma született a ti üdvösségtek.

Menjetek el csak gyorsan a városba,
Ott találjátok Jézust a jászolyba.

Elindulának és el is jutának
Szent hajlékához az ég s föld Urának.

Nem találták őt fényes palotában,
Hanem istálló szegény jászolyában.

Aki az ég s föld sarkait fentartja,
Nem lelt más helyet, hol fejét lehajtsa.

Mindenek élte, s áldása e kisdéd,
S ő mindenekben mily szükséget szenved.

Ki a mezőket ékesen ruházza,
A gyermek alig vagyon bepólyázva.

Kinek a nap s hold fejedelmi széke,
Jászolyban fekszik az ég dicsősége.

Üdvözlégy Jézus! világ megváltója!
Bús sziveinknek megvigasztalója!

52.

Jesu Redemptor omnium.

(Hymnus vecsernyére.)

Dall. „Felvitetett magas mennyországba“ stb. szerint.

Jézus, világ üdve s áldozatja,
A legfőbb atyának egy magzatja,
Hasonlányú Isten az Istentől,
Ki értünk jöttél le a szép mennyből.

Te vagy régvárt békénk, üdvösségünk,
 Mig élünk, egyetlen reménységünk;
 Hallgasd meg imánkat, égi Bárány,
 Mely itt kelt szivünknek szent oltárán.

Te, ki az emberi gyöngé testet,
 Egy szűztől születve, ma fölvetted,
 Testvéreddé tevén e pornépet:
 Megosztottad velünk Istenséged.

Öntsd malasztod áráját ma e népre,
 Kit fölemeltél az üdvösségre,
 Hogy természetünk nagy romlottsága
 Ne taszítson a bűn mocsárjába.

Oh örök igazság fényes napja!
 Ma van születésed emléknepje,
 Melyen látogatni jöttél hozzánk,
 Mert nagy volt irgalmad, Jézus hozzánk.

A világ, s annak mind a négy sarka,
 S a végtelen tenger titkos ajka
 Versenyt zengnek, hogy az legyen áldott,
 Ki téged nekünk ad, mint megváltót.

A kiknek te üdvöt hoztál mennyből:
 A mi ajkunkon is ének zendül;
 E szép örömnepet ünnepeljük,
 Diadalénekekkel megszenteljük.

Hála legyen, édes kised! neked,
 Ki emberré lettél üdvünk végett,
 Áldjuk azt, ki minket megteremtett,
 Az Atyával együtt a Szentlelket.

53.

Régi ének.

Szűz Mária e világra nekünk
 Szent Fiát hozza,
 A jászolyba helyeztetvén őtet
 Imigyen szóla:

Aludj el én magzatom,
Nyugodj el virágom,
Igy énekelvén és örvendezvén.

Ökör, szamár reája lehelvén,
Mintha mondanák:
Ur és Isten most közöttünk vagyon,
Együtt vigadjunk,
Már az égi madarak
És erdei vadak.

Őtet imádják és magasztalják.

Azért mi is halandó emberek
Őtet dicsérjük,
Dicsőséges születése napját
Vigan szenteljük,
Az Atya Ur Istennek,
Nekünk kegyelmesnek,
Hálákat adjunk, szivből vigadjunk.

Aki hozzánk irgalmasságából
Szent Fiát küldte;
Hogy ő minket bűnös embereket
Üdvözítene.
Ki mihelyt születteték,
Mindjárt kergették,
Kegyес királyunk édes Jézusunk.

Oh te kegyes asszonyunk, Mária!
Istennek anyja,
E világnak te vagy esedező
Oltalmazója,
Ne feledkezzél rólunk,
Oh édes gyámolunk,
Te légy oltalmunk, erős gyámolunk.

54.

Ujabb.

Szüz Mária e világra nekünk
Szent Fiát hozá,

A jászolyban fekszik, ki a mennyet
 S földet alkotá,
 Mely végtelen kegyelem,
 Tőled oh Istenem!
 Hogy így szeretted az embereket.

Az angyalok Jézus születésén,
 Áldva zengenek,
 A pásztorok a mennyei fényre
 Hozzá sietnek:
 Öröme ébredének
 Minden teremtmények,
 Őtet imádják és magasztalják.

Azért mi is halandó emberek,
 Őtet dicsérjük,
 S dicsőséges születése napját
 Vigan szenteljük;
 Az Atya Ur-Istennek,
 Nekünk kegyelmesnek
 Hálákat adjunk, szivből vigadjunk.

Aki hozzánk irgalmasságából
 Szent Fiát küldé,
 Hogy a bűnbe esett embereket
 Üdvözitené:
 Megjelent a megváltó,
 Világszabadító,
 Kegyes királyunk, édes Jézusunk.

Oh te kegyes asszonyunk,
 Mária, Istennek anyja!
 E világnak te vagy Fiad által
 Oltalmazója;
 Ne feledkezz el rólunk,
 Oh édes gyámolunk!
 Te légy oltalmunk, erős pajzsunk.

1.

Az év utolsó estéjére.

Dall. „Jertek keresztény lelkek“ stb. szerint.

Isten! ki az időnek határát kimérted!
 S atyai bölcsességgel sorsunkat intézted:
 Elődbe most ez évnek estéjén imádvá,
 Jó néped és egy szívvvel s lélekkel kiáltja:
 Hála teneked!

Te nézted mindent látó szemmel lépteinket,
 S hatalmas jobbod őrzött a veszélytől minket:
 Az élet, az egészség, s malasztidnak árja,
 Mind a te jószágodnak kegyes adománya . . .
 Hála teneked!

Ah! de mi jóvoltoddal sokszor visszaéltünk,
 Elhagyva téged, a bűn ösvényére tértünk . . .
 S te minket oh jó pásztor! az örök életre
 Óhajtván visszanyerni, kerestél szeretve . . .
 Hála te néked!

Hívásodat követvén, jobbulást ígérünk,
 Hogy az új esztendőben csak te néked élünk:
 Segíts meg szándékunkban, hogy azt megtarthassuk
 Hála te néked!

2.

Idők Ura Istene! előtted térdelünk;
 Midőn estéje lenne ez évnek, dicsérünk.
 Legyen áldott szent neved, hogy ezen lefolyt évet,
 Itt könyörgő népednek megérni engedted.

Végetlenek ama jók, melyekkel áldottál,
 Számtalanok a bajok, melyektől megóvtál.
 Ah, vedd hálás szívünket, áldozatul lelkünket,
 Jóvoltodért, meg ne vesd hű köszönetünket!

Nézd szent atyánk! előtted Faid térdelnek,
 Bűneikért tetőled bocsánatot kérnek.
 Moss meg Jézus vérével, vétkeinket töröld el,
 Védjed örökségedet Atyai kezeddel.

Ezután is mindegyre árazd áldásodat;
 Ifjúra és öregre, hullaszd malasztodat.
 Im azt szentül fogadjuk, hogy hitünket megtartjuk,
 Éltünket és holtunkat neked feláldozzuk.

1.

Szent István első vértanu ünnepén.

Dall.: „Nagy áldunk téged“ stb. szerint.

Krisztus első hit-bajnoka
 Az első martyr koronája,
 Mint ezt neveddel viseled
 Méltán dicsőít tégedet.

Szent István! áldjuk nevedet,
 Csodálva erősségedet,
 Melylyel a Krisztus szent nevét
 Ellenei közt védelmezéd.

Veled az Ur kegyelme volt,
 És általad Szentlelke szólt,
 Kinek Krisztus elleni
 Nem birtak ellenállani.

Te nyitva láttad az eget,
 S Jézust Isten jobbjá felett:
 S midőn ezt áldva mondanád,
 Kövekkel rontottak reád.

De a köveknek zápora
 Imádban meg nem gátola,
 Jézus vedd hozzád lelkemet!
 Mondád s ne büntesd ezeket.

Oh Jézus add kegyelmedet,
 Hogy üdvözítő nevedet,
 Legyünk ily készek vallani
 És élve-halva áldani.

1.

Szent János apostol ünnepére.

„Az apostolok nevének“ stb. szerint.

Szent János! áldunk tégedet,
 Ki mennyei szeretetet
 Az örök kútfőből vevél,
 Hogy Jézus keblén pihenél.

E szent tűz éig ragadott
 S ott lelke bepillantott
 És láta oly szent titkokat,
 Mi minden tudást meghalad.

Innen vevéd a tudományt,
 Mely minden szivet egyaránt,
 Ha Jézusban hisz, elragad
 S az üdvre vezérfényt mutat.

Krisztushoz végig hű valál
 S közelgvén a váltságfalál,
 Krisztustól Szűzanyát nyerél
 Anyádúl s te fia levél.

Oh Megváltónk kedvelt híve!
 Tekints hű tisztelőidre:
 Nyerjen tőle kegyelmeket
 Nekünk is a szent szeretet.

Kérd értünk az Isten Fiát
 S az ő szűz anyját, Máriát,
 Hogy vigyen minden lelkeket
 Hozzájok a szent szeretet.

1.

Ujévi énekek.

Dal. „Üdvözlégység világ megváltója“ stb. szerint.

Kezdetre.

Oh édes menyből szállott gyermek!
 Akit ma Jézusnak neveznek.
 Ez ujévben im neked
 Zeng néped új éneket,
 Kis Jézus, szép Jézus.

Kicsiny vagy; de nagy már kereszted,
 Véreded ontani ma kezded;
 Alakunkat felöltvén
 Meggzünik az ó törvény!
 Kis Jézus, szép Jézus!

Angyali énekre.

Istennek s Máriának fia!
 Zeng neked ma a szép glória;
 Hozzád fohászt emelünk:
 Ez ujévben légy velünk,
 Kis Jézus, szép Jézus!

Hiszkegyre.

Oh hiszszük, egek drága gyöngye,
 Hogy értünk jöttél le a földre;
 Igy lett a porgyermeke
 Alkotásod remeke
 Kis Jézus, szép Jézus!

Felajánlásra.

Végtelen fölségű Teremtő;
 Ránk virradt a szép ujesztendő,
 Véren váltott híveid,
 Áldást kérnek esdve itt:
 Kis Jézus, szép Jézus!

E kenyér s borban, oh királyunk!
 Im mindent neked felajánlunk,
 Adj uj lelket, uj szivet,
 Mely majd hozzád lesz hívebb:
 Kis Jézus, szép Jézus!

Szent-szent-szentre.

Szent vagy, szent, ki minket megszántál,
 S érettünk a földre leszálltál;
 Angyalok és emberek
 Neked hálát zengenek:
 Kis Jézus, szép Jézus!

2.

Dal. A mennyei szent városnak“ stb. szerint.

Örvendezzünk ez uj évben,
 Kis Jézusunk szent nevében,
 Ujuljon meg ma lelkünk,
 Istennek hálát zengjünk.

Ő adá a szép uj évet,
 Kit az ég és föld dicsérnek,
 Ki a mennyet elhagyta,
 S egy szűznek lőn magzatja.

Pásztorokhoz örömhír jött,
 Mennyből hozta angyal hirnök;
 Keleten csillag támadt,
 Jelül az uj királynak.

Nekünk is az egek atyja
 Ez ujévben fiát adja;
 Adjuk érte szívünket,
 Jobbítsuk meg éltünket.

Kisdéd Jézus! szánj meg minket,
 Ne tekintsed bűneinket,
 Adj áldást mindnyájunkra,
 Községünk s határunkra.

Áldd meg, Jézus, királyunkat,
 Áldd meg szegény országunkat,
 Házásokat, szűzeket,
 Ifjakat s öregeket.

Adj, kis Jézus! békességet,
 Szent malasztot, egészséget,
 Bor s buzában bőséget,
 És léleküdvösséget.

S ha tán ez év lesz utolsó,
 Melyben elfed a koporsó!
 Kis Jézus! vigy az égbe,
 Angyalid seregébe.

3.

Dal. Oh szerelmes Istenem!“ stb.

Elmult az ó esztendő,
 Hála néked Teremtő
 Hajnalán ez újévnek
 Gyermekeid dicsérnek.

Hálát mondunk ezerszer,
 Ezernyi százezerszer,
 Hogy eddig meg nem haltunk.
 S téged áldhat még ajkunk.

Bűneinket felejtse el
 Malasztiddal szerelj fel!
 Örök jószág, Legszentebb!
 Adj új szívet új lelket.

Izraelt, ki megszántad
 Szánd meg, Jézus! hazánkat
 Hogy a jólét ölében
 Jövője szebb s jobb legyen.

Vedd szent Péter örökjét,
 Rajta szemed örködjék;

Alázd meg, kik gyalázzák
Jézus igaz egyházát.

Oh hármasság egy Istenség!
Dicsérjen a mindenség,
Ez újévben s örökké,
Mindörökön örökké!

4.

Dal. „Oh szerencsés bűnös ember“ stb. szerint.

Ébredj, ember! ki a vékek kábult álmát aluszod,
Hajnalán ez évnek téged jóra serkent Jézusod!
Elmult egy év reményével, fájdalomával örömevel,
Elmult Isten hírével.

Két határon állunk már ma, az ó- és újév között;
Lelkünk nincs is annak száma hányszor bűnbe ütközött,
Oh gondold meg sok okod van, gyarapodtál-e a jóban
A mult évben valóban?

Mint árnyéka a felhőnek futva-futnak napjaink;
Az idő, mely gyorsan jön-megy, hogy megtérjünk arra int
Egy rövid tél, egy rövid nyár, mire észre vesszük immár
Lábunk a sir szélén jár.

Meglehet, kit a jövődő még ma éppen nem búsít,
Ez lesz ama gyász esztendő, melyben sirba lebukik.
Jézus, ki ma jobbját nyújtja, nem szólít-e jaj! ki tudja,
Holnap majd a nagy utra?

Jézus neve áll felírva, ez újévnek küszöbén
Sziveinket e név birja mostantól mindörökön.
Mint szerelmök édes tárgyát mindenek e nevet áldják
S a káromlók ne bántsák.

Porba hullva leborúlva áldunk, édes Istenünk!
Hogy irgalmad ott a multba' oly kegyesent bánt velünk
Napjaink bár bűnbe folytak, sz. malasztod el nem vontad,
S a gyarlókat ápoltad.

Jézus! ki ma ontod értünk legelőször véredet,
 Ez ujévben is légy vértünk nyujtsd le mennyből kezedet!
 Adj malasztot békességet, vidám kedvet, jó egészséget
 És szerencsés jó véget.

5.

Szöv. 1821-ből.

Égész egy hosszú esztendőnek elfolytak ismét napjai
 S a létnek, mint gyors időnek, nagyobbra nyitak sirjai.
 Közelget ránk a végítélet, mely vétkeinket bünteti;
 Hajnalik a dicső ígélet, mely érdeminket fizeti.

Köszönjük, Isten! nagy hálával ránk hintett sok ma-
 lasztodat:

Nagy jóvoltodnak szent karjával lenyujtott bő áldásodat
 Ah! hogy most téged jó atyánknak tapasztalásból
 ismerünk

Vaksága végett sok hibának mily szivepesztő szégyenünk.

Teremts új lelket kebleinkben, szolgálatodhoz uj tüzet;
 A régi ember sziveinkben ne leljen többé lakhelyet.
 Ujítsd meg bennünk szent nevedhez a hódolásnak röpteit
 Embertársunkhoz, mint képedhez, a szeretetnek jeleit.

Jer, bárki vagy, ki ellenségnek tartottad eddig szivemet
 Vess véget a rút gyűlölségnek szorítsd kebledhez keb-
 lemet,

S te is, barátom! szent frigyünknek adj uj erőt, uj
 életet;

Aldozzuk együtt Istenünknek mindnyájan ujult
 sziveket.

Velünk légy, Isten! ez ujévben, mint a multban
 velünk valál;

Ha eljutunk az örök révbe, készen leljen majd a halál.
 Adj szent kegyelmet, hogy lelkünknek kövessük jó
 sugallatát;

Téged ismerünk Istenünknek, oh nyiss egykor menny-
 ben hazát.

6.

Dall. „Az éjszaka immár eltelt“ stb. szerint.

Az ó év ma új szint öltött, az ujév már beköszöntött,
Tédre hullva, oh nagy Isten! hálát rebeg ajkunk itten.
Szívünk első dobbanása lelkünk első szent fohásza,
Tied legyen, jó Teremtőnk, hű gondozónk, bajtól mentőnk.
Adj nekünk, adj bő kegyelmet, öleljen át szent szerelmed,
Hívek leszünk, ha malasztod sziveinkre rá árasztod.
Esdésünket, kérünk, halld meg, a kesergőt vigasztald meg,
Az özvegyet és az árvát, szent karjaid körülzárják.
Oh ne vess el tőled minket, ne tekintsd bűneinket,
Vészhaláltól és hadaktól, oltalmazd meg minden bajtól.
Vedd el rólunk az inséget, erősítsd meg a gyengéket;
Térítsd meg a tévedőket: szent szivedbe zárd be őket.
Adj erőt és egészséget, küldj áldást ránk, adj bőséget,
Hogy munkánkat koronázza szent kezednek bő áldása.
Ez ujévben megfogadjuk, hogy a vétket abba hagyjuk,
Egyedül csak neked élünk, míg ki nem húl minden vérünk

6a.

Molnár J.-től.

A napsugár letűntével elmúlt tegnap az ó év,
A hajnalnak biborával, felragyogott az uj év.
Az örömet, a bánatot egy uj élet váltja fel,
Az ó évnek minden jajját isteni kéz oltja el.
Oh hány árva vesztette el a mult évben gyámolát,
Ki irná le a kesergők mérhetlen nagy bánatát?
Ki tudja, hogy mi vár reánk az uj évnek küszöbén?
Hányszor csordul a fájó köny az elhagyottak szemén.
Hány öreg borul ma térdre, hálát adna nagy Isten,
Hány bűnös ígér jobbulást, hogy légy vele ez évben.
Te kegyes vagy, megbocsátasz ellened vétetteknek.
Harag, boszu és ítélet szent szivedben nincsenek.
Haragosok jertek tehát, itt a béke szenthelye.
Bűnbeestek jertek ide vár az egek Istene.
Bocsássatok meg egymásnak! s mondjátok el jó hívek:
Édes Jézus drága szive oh adj boldog uj évet.

7.

Régi ének.

Dall. „Betlehemnek pusztájában“ stb.

Ujesztendő kezdetével

A kis Jézust buzgó szívvvel
Kérjük együtt mindnyájan.*Hogy ezen újesztendőben
Fogadjon s tartson kedvében
És lakják mi szívükben.Adjon áldást, békességet.
Adjon erőt, egészséget;
Kérjük szivből mindnyájan.*Tartsa meg jóakarónkat,
A mi lelki pásztorunkat,
Kérjük szivből mindnyájan.*Tartsa meg előljáróinkat,
És ezekkel mindnyájunkat,
Kérjük szivből mindnyájan.*Tartsa meg mi mezeinket.
Áldja meg veteményinket,
Kérjük szivből mindnyájan.*Oltalmazza életünket,
Mentse bűnöktől lelkünket,
Kérjük szivből mindnyájan.*Kivánjunk boldog újévet,
Egymásnak jó keresztények,
Kérjük szivből mindnyájan.*

8.

Oh szép Jézus! ez ujesztendőben légy híveidben,
Oh Mária! esedezz érettünk, édes reményünk!

Hogy ez újesztendőben minden ügyeinkben
Lehessünk Jézus drága kedvében.

Oh szép Jézus! drága szent nevedért kelj fel népedért
Oh Mária! Jézus erejével tégy jót népeddel:
Hogy ez új esztendőben minden ügyeinkben
Lehessünk Jézus drága kedvében.

Oh szép Jézus! tartsd meg híveidet, mint tieidet;
Oh Mária, Jézusnak szent anyja! országunk tornya!
Adjad, kérünk, hogy ebben az újesztendőben
Lehessünk épek testben, lélekben.

1.

Vizkeresztí énekek.

Dal. „Csodálatos Szentháromság“ stb. szerint.

Kezdetre.

Csillag ragyog fenn az égen,
Ezt várta sok jámbor régen.
Eljött már a Messiás,
Kit jövendölt az irás.
Betlehemben született,
Jászolyba helyzetetett.

Bölcs királyok elsietnek,
Hódolni a szép kisednek;
Ajándékul nyújtanak:
Tömjént, mirhát s aranyat.
Áldozunk mi is, hívek!
Jézusnak tiszta szivet.

Az angyali énekre.

Kis Jézusnak nagy dicséret,
A kit buzgón keresének,
A csillag sugárinál
Gáspár, Menyhárt, Boldizsár.
Jézusban, hogy föllelék,
Áldák a menny Istenét.

Szent leczkére.

Eljött már a bús világba
 A világ várt napvilága,
 Hogy ragyogjon itt nekünk,
 Kik sötétben szenvedünk.
 Ő lesz a mi oktatónk,
 Vezérünk s útmutatónk.

Hiszekegyre.

Szálljon lelkünk Betlehembe,
 Csillag fényén szárnyra kelve
 Üdvözljük mi is Őt,
 Az egekből szállt dicsőt,
 Ki üdvünkért született,
 S hoz boldog új életet.

Felajánlásra.

Kis Betlehem! mily boldog vagy,
 Városok közt legnagyobb vagy,
 Mert belőled származott,
 A ki mindent alkotott;
 S öltve gyarló alakot;
 Köztünk egykor itt lakott.

A napnál szebb csillag jelzi,
 Minőt még nem látott senki,
 Fényét bölcsek követik,
 Féynél a fényt keresik.

Ajándékul nyújtanak
 Tömjént, mirhát s aranyat.

Kis Jézuska! kérünk, vedd el,
 Mit áldozunk a bölcsekkel.
 Aranyat nem adhatunk,
 Tiszta szív az, mit adunk,
 S mi benn ég, az égi láng:
 Tömjén helyett vedd imánk.

Szent-szent-szentre.

Szent, szent, szent az, kit a bölcsek
 A jászolyban üdvözöltek!
 Szent az egek Istene,
 Ki értünk ember leve;
 Ég, föld, csillag, hold s a nap
 Neki térdet hajtsanak!

2.

Dal. „Betlehemnek pusztájában“ stb. szerint.

Öltözzél föl Isten népe!
 Dicsőséged köntösébe,
 Boldogítód megjelent;
 A szűzesség szép virágja
 Istent hozott e világra,
 Ez új fény nem mást jelent.

Bölcs királyok elindulnak,
 Udvarolni a nagy Urnak,
 Kit az égi fény jelez;
 A csillagban felismerték
 Az ég néma, hívó nyelvét:
 Sejtve, hogy a várt jel ez.

Megy a három szent zarándok,
 Kezeikben bús ajándok,
 Nem hallgatnak senkire . . .
 Jászolyára a kisdednek
 Aranyt, tömjént s mirhát tesznek:
 Hit képes csak ennyire!

Adjunk mi is tiszta keblet,
 Melyben Jézus kedvet lelhet,
 Ez a mi kincs aranyunk
 A szenvedés megvan írva
 Békén türve, legjobb myrha,
 S tömjénillat sóhajunk!

Kiseded Jézus, hitünk fénye,
 Üdvösségünk szent reménye!
 Küldj lelkünkbe sugarat
 Hogy kik hisznek örömtelve,
 Mint a bölcsek Betlehembe
 Fényhazádba jussanak!

3.

Légy ezerszer áldott mennyei Király!
 Kit imádva áldott a három király!
 Mint megváltó Istenét,
 Porba hullva kér e nép.

Szánd meg bús ügyünket, kegyes mennybeli!
 Ki a bűnöst jöttél üdvözíteni.
 Kit millió sziv köszönt:
 Önts népedre fényözönt.

Ragyogtasd lelkünkben szép csillagodat,
 Hullasd ránk mennyekből szent malasztodat,
 Hintse lelkünkbe fényedet,
 Hogy féljük nagy nevedet.

Küldd el lelkünkbe is malasztcsillagod
 Mely sötét éjünkben oly szépen ragyog.
 E csillag fénysugara
 Legyen üdvünk hajnala.

Királyok fejedelme édes Jézusunk!
 Kivüled nincs gyámunk, Tehozzád futunk
 Te légy kincsünk, aranyunk,
 Neked élünk és halunk.

A három királylyal téged keresünk,
 Már ezentúl buzgó híveid leszünk,
 Oszlasd el a bűnborút,
 Vigasztald a szomorút.

Oh Isten Báránya, szent szűz gyermeke!
 Sötét életünknek légy szövétneke.

Élve s halva meg ne vess,
Fényhonodba bevezess!

4.

Kapossy É. T.

Szent nemzetek! keljetek fel, elmúlt a nagy éjszaka,
Induljunk el a bölcsekkel föltűnt Jákob csillaga.
Ott látok egy kisdedet, ki az égből küldetett,
Hogy a bűnnék rabságából kimentsen szent irgalmából.

Betlehemben szük jászolyban fekszik az ég s föld Ura:
A pásztornép meghatottan előtte leborúlva,
Ma a bölcsek aranyat, tömjént, mirhát nyújtanak;
Ezzel jelzék istenségét, királyságát, emberségét.

Föld királyi fejedelme! ti is porba hulljatok;
Fejedelme Ő a mennynek nálatoknál is nagyobb.
Hadd ékítsék jászolyát kormánypálczák, koronák:
Minden kincstek, drágaságtok jászolyára felrakjátok.

Szent nemzetek! keljetek fel, elmúlt a nagy éjszaka,
Menjünk mi is a bölcsekkel, vár a szűznek magzata.
Nap alatt a mig lakunk: Jézus legyen csillagunk,
Betlehembe, az egekbe minket is majd Ő vezet be.

5.

Dal. „Máriát dicsérni hivek jőjjetek.“

Kelj föl, Jeruzsálem! köszönts e népet,
Fénylik dicsőséged, feltűnt csillagod;
Napkeletről jönnek pogányok feléd,
Hogy lássák Izrael kegyes Istenét.

Királyok a csillag fényét követik,
Az út fáradalma gyönyör lőn nekik;
Amerre szétszórja fénysugarait,
Azon irányt veszik gyorsan lábaik.

Hogy Jeruzsálem'be megérkeztenek
Elborul a csillag a város felett;

Az új királyt kérdik a szent vándorok,
Ámde itt nem tudja senki a valót.

Heródes szinleg szól: oh csak menjeteK
S ha megtaláljátok majd a kisedet,
Adjatok hirt róla, én is elmegyek,
A hódolók között én is ott leszek.

Ment a három szent bölcs, miglen föllelék
A jászolyban fekvő, egek Istenét;
Előtte ájtattal leborultanak,
Nyujtván neki tömjént, myrhát s aranyat.

Álmukban az Urnak intését vevék,
Hogy visszatértöket más uton tegyék;
Most Heródes minden férfimagzatot,
Betlehem környékén kardra hányatott.

Áldunk örök Atya, a ki alkotád
Jákobnak tündöklő fényes csillagát;
Imádjuk a Fiut, ki testvér velünk,
Várja a Szentlelket buzgó kebelünk!

6.

Szép kelet, szép nap! nincs benned homály,
Mert az örök nap benned a király.

*Uj esztendőben, új szivekkel dicsérünk,
Jézus! énekekkel.

Már a bölcsőnél törli bűnünket,
A szűz emlőnél mossa lelkünket.*

E napon önti az első csepp vért,
Melyet önkényti váltságul ígért.*

Isteni Kised, te hív szerető!
Legyen szerelmed örökre mentő.*

Drága vérednek első cseppjei
Legyenek néped hív kezesei.

Ha ez esztendő leszen utolsónk,
Ez a vérfürdő fesse koporsónk.

*Uj esztendőben uj szivekkel dicsérünk,
Jézus! énekekkel.

Hogyha megtartasz még több időre.
Engedj virradni szent jövődőre.*

7.

Imádják a jámbor bölcsekkel az égi csecsemőt,
Jelenjünk meg buzgó lélekkel jászolytrónja előtt.
Őt, ki uralkodik,
Kelettől nyugatig,
Hirdessük a fényes csillaggal
S a szent királyokkal.

A fejedelmek kegyes királyát áldjuk szivhangon,
Ajánljuk fel, keblünk kincstárát e fényes szép napon.
Nyujtsunk szent kincseket:
Hitet, szeretetet;
Ezeket kedveli fölötte
Az egek szülötte.

Oh e népet, mely itt magasztal s hozzád imát rebeg:
Töltsd be Jézus ma bő malasztal, miként a bölcseket.
Ha te leszesz velünk,
Lesz akkor mindenünk,
Jászolyodba hát mi mit hintsünk?
Nincs aranyunk kincsünk!

Hitőkben a népek üdülnek az ég csillagjelen;
Szánd meg kivált, a kik ott ülnek a halál éjelen.
Te, kit a fényben áld:
Oszlasd el a homályt,
Ragyogja le a nagy világot
Mennyei világod.

Bűnbánatra buzdíts fényeddel, mint a királyokat;
Keménységét szivünknek vedd el, folyjon a könnypatak

Hogy te vagy Istenünk,
 A hitből ismerünk
 Add, hogy míg csak hozzád nem érünk,
 Csupán neked éljünk.

Gyűjts meg Jézus gyarló szivünkben malasztod csillagát;
 Szép nappallá alkosd lelkünkben a zord bűnéjszakát.

Irgalmas Istenünk!
 Maradj mindig velünk,
 Mennylakodnak boldog körébe,
 Vigy ég örömébe!

8.

Dal. „A pünkösdnek jeles napján“ stb.

Az égen szép csillag fénylik,
 Három szent bölcs látva fenyít:
 Induljunk el ma s ne holnap,
 Egymásnak így szólnak.

Megy a három szent zarándok,
 Kincstárukban dús ajándék,
 Aranyat, tömjént s mirhát visznek,
 Mert a jelnek hisznek.

A szent várost, hogy elérték,
 Az új királyt ottan kérdék;
 Mert imádni vágnak Őtet,
 Az egekből jöttet.

Álmélkodik itt mindenki,
 Hirt mondani nem tud senki;
 De azért ők utra kelnek,
 Gyorsan tovább mennek.

Betlehembe így eljutnak,
 Jézus előtt leborúlnak,
 Kincseiket általadják,
 Szivöket ott hagyják.

Napkeleti bölcsek, szentek!
 Kik ma gazdag áldást nyertek:
 Kérjétek a Jézust értünk,
 Védjen míg tart éltünk!

9.

Dal. „Mennyből az angyal“ stb. szerint.

A szent királyok, három mágnások, a Jézust
 Midón szemlélték, ekép tisztelték Ur Krisztust.

Gáspár mutatja, a midón adja aranyát,
 Ezzel jelenti méltán tiszteli királyát.

Menyhért is áldja, amidón nyújtja tömjénét,
 Ezzel mutatja, hogy ő imádja Istenét.

Boldizsár nézi, elébe teszi mirháját,
 Ő így tiszteli, amely jelenti, emberi voltát.

10.

Dal. „Mennyei szent Atyám“ stb. szerint.

A három bölc király, a három bölc király messze
 földre,
 Siet Gáspár, Menyhárt ugyszinte Boldizsár Betlehembe,
 Indulnak született Ur Jézushoz,
 Ki vala jászolyba, pólyába takarva, Messiáshoz.

Egy csillag ragyogott, egy csillag ragyogott napkeletre,
 A mely is jel vala, hogy az örömóra elérkeze.
 A három szent király arra néze,
 Próféták irásit látták, jó szavait teljesedve.

Azonnal indultak, azonnal indultak és magokkal
 Vivének aranyat, tömjént, szinte mirhát, jó szándékkal,
 Melyet átnyujtának a kisednek,
 Aranyat királynak, tömjént, mint Istennek, mirhát
 embernek.

És ott leborulva és ott leborulva, hódolattal,
 Imádták Messiást, világ megváltóját buzgósággal,
 És onnan örömmel hazájokba
 Menve, hirül viszik s őtet dicsőítik magasztalva.

11.

D. „Jézus a rád emlékezés“ stb. szerint.

Üstökös jár a kék égen,
 Fényén három vándor mégyen,
 Oh királyok, bölcsek, szentek!
 Csillag féynél hová mentek?

„Elindultunk messze utra,
 Kalauzunk jobban tudja;
 Kinyilt Jészse szép virága,
 Hozzá siet lelkünk vágya.“

Más vidékre amint értek,
 Bölcs királyok így beszéltek:
 „Sietünk az új királyhoz
 Ki a földre bő áldást hoz.“

A királyok mendegélnek,
 Betlehembe mig elérnek;
 Ott lelik a szép virágot,
 Kihez szivök, lelkök vágyott.

Az Istennek szent Bárányát
 A jászolyban feltalálják,
 Aranyat, tömjént, mirhát tesznek
 Jászolyára a kegyesnek.

Menjünk mi is örömtelve
 Lelkiképen Betlehembe;
 Felettünk is van egy csillag
 Sugarai minket hívnak.

Sietve, e csillag fényén
 Meg nem állunk, szentül élvén.

Mig ott mennyben meg nem látunk,
Jézus, kincsünk boldogságunk!

13.

Dall.: „A szent szűznek magzatát“ stb. szerint.

Az isteni gyermeket, ki ma kijelentetett,
A három bölcsek előtt: dicsérjük és áldjuk őt,
*Szép jel és szép csillag, szép napunk támadt,
Szép napunk támadt.

A zsidók őt üldözik, a bölcsek megtisztelik,
Arany, tömjén, myrhával s a szív imádásával.*

Szent hitünknek csillaga nekünk szinte jelt ada,
Hogy megjelent királyunk, akit epedve vártunk.*

Hit, remény és szeretet, mely tőle nyer életet,
Im a hármás áldozat, mit szívünk imádvá ad.

Oh Isten-ember s király! néped itt előtted áll,
Kérvén szent malasztodat, hogy áldja jóvoltodat.*

14.

Régi ének.

Három királyok napját, országunk egy istápját,
Dicsérjük énekekkel, vigadozó versekkel.

*Szép jel és szép csillag, szép napunk támadt,
Szép napunk támadt.

Hol van zsidók királya? mert megjelent csillaga,
Betlehemben találják, szép Jézust körül állják.*

Királyok ajándékát, aranyat, tömjént, mirhát,
Vigyünk mi is Urunknak, ártatlan Jézusunknak.*

Kérjük a szép szűz anyát, kérje értünk szent Fiát,
Hogy békességben tartson, ellenségünk ne ártson.*

15.

Dal: „Három királyok napját“ stb. szerint.

Im az égen föltünik,
Fénye, melynek nem szünik
Jákob üdvös csillaga,
A való fényár maga,
*Nincs homály, itt a nap,
Minden új fényt kap,
Minden új fényt kap.

Három oly jeles király,
Kiket a kelet ural,
Látja e szép csillagot,
Rendkívül fényest nagyot:
*Nincs homály, itt a nap stb.

És e fényözön nyomán,
Járnak egy nagy Ur után;
Betlehemben föllelik,
Buzgalommal tisztelik:
*Nincs homály, itt a nap stb.

Sőt arany ajándékot,
Mirha s tömjénillatot
Hódolattal nyújtanak
Annak ők, kit áldanak.
Nincs homály, itt a nap stb.

Oh te boldogabb remény!
Melyhez int az égi fény,
Ha szívünk veled tele
Tévedésnek nincs helye.
Nincs homály, itt a nap stb.

1.

Jézus szent nevéről.

A mise kezdetére.

Fenn az égben s a nap alatt,
Téged áldjon minden ajak,

Aldott Jézus, szép Jézus!
 Nagy név minden nevek felett,
 Üdvözöl ma a kegyelet,
 Áldott Jézus, szép Jézus!

Az angyali énekre.

Dicsfény veszi neved körül,
 Ha kimondjuk, lelkünk örül,
 Áldott Jézus, szép Jézus!
 Bárhol járunk, bárhol kelünk,
 E dicső név legyen velünk,
 Áldott Jézus, szép Jézus!

Hiszekegyre.

Hiszszük, hogy lettél velünk
 Üdvösségünk új életünk,
 Áldott Jézus, szép Jézus!
 Nincsen más név eget nyitó,
 Csak a tied szabadító,
 Áldott Jézus, szép Jézus!

Felajánlásra.

Vedd kedvesen áldozatunk,
 Mit nevednek bemutatunk,
 Áldott Jézus, szép Jézus!
 Tiszta szív lesz áldozatunk,
 Amit ime neked adunk,
 Áldott Jézus, szép Jézus!

Ez a név, mely égbe segít,
 Földet éggel ez egyesít,
 Áldott Jézus, szép Jézus!
 Élőknek fénycsillag e név,
 Haldoklóknak az égbe rév
 Áldott Jézus, szép Jézus!

Szent-szent-szentre.

Szent vagy szívünk nagy öröme
 Szent vagy lelkünk fényözöne

Áldott Jézus, szép Jézus!
 Mig utolsó óránk nem üt,
 Zengje ajkunk ezt mindenütt,
 Áldott Jézus, szép Jézus!

2.

Dall.: „Jöjj el Jézus“ stb. szerint.

Jézus édes szent nevének zengjünk buzgó éneket;
 Ezt imádja minden lélek, kit hevít a szeretet.
 E név maga a kegyesség, bő áldással van tele:
 Mindörökké dicsértessék Jézus édes szent neve!

Jézus! édes szent nevedre térdet hajt az ég s e föld;
 Ezt áldja a sziv rebegve, malasztoddal, mely betölt;
 Benn van minden mézédesség s a Megváltó érdeme:
 Mindörökké dicsértessék Jézus édes szent neve!

Jézus! édes szent nevednek poklot győz le ereje;
 E nagy név lőn a híveknek győzedelmes fegyvere.
 Mindenek csak ezt szeressék, drága e név kelleme:
 Mindörökké dicsértessék Jézus édes szent neve!

Jézus édes és szentséges neve legyen sziveden;
 Jézus édes és fölséges neve legyen nyelveden.
 Ebben rejlik az üdvösség, nagy e névnek ereje:
 Mindörökké dicsértessék Jézus édes szent neve!

Jézus édes szent nevében kezd és végezd dolgodat;
 E dicső név védelmébe ajánld élted s holtodat.
 Haldoklók ezt emlegessék, ez az élet kútfeje:
 Mindörökké dicsértessék Jézus édes szent neve!

3.

„Leszállott a mennyégből“ stb. szerint.

Miként dicsőítsem drága neved?
 És miként imádjam Istenséged?
 Oh drága Jézusom ez napon,
 Amidőn nevedet kimondhatom.

Ugyis egyetlen vagy s imádandó,
 Boldog vagyok én itt mint halandó,
 Ha Jézus kiáltlak és mondhatom,
 Jézus az én atyám, gyámolóm.

Kivüled nincs nekem, nincs örömem,
 Csak akkor ha Jézust említhetem.
 Örvendjünk, mert neved szent és dicső,
 Jézus, aki voltál üdvözítő.

Inség! nyomor! és baj messze távozz!
 Szívemből ha lelkem így sóhajtoz:
 Jézus én szerelmem, Jézus ne hagyj,
 Jézus üdvözítőm, hozzád fogadj.

4.

„Dicsérd Sion“ stb. szerint.

Minden népek nemzetségek!
 Térdet hajtva dicsérjétek
 Jézus édes szent nevét.

Imádjátok hódolattal,
 Porba omlott áhitattal
 Jézus édes szép nevét.

Isten egész gazdagsága,
 Szent kegyelme, nagy jósága
 E szent névben egyesül.

Oh e nevet, mely szent s édes,
 Irgalmában a Fölséges
 Adta nekünk kezesül.

E szent név, mely mennyből szállott,
 Biztosíték s örök zálog
 Arra, hogy az Ur szeret.

Oh tartsátok tiszteletben,
 Véssétek be szívetekbe
 E szentséges nagy nevet.

E név szivünk boldogsága,
Elesettek egy istápja,
A bűn ellen oltalom.

Lelkünk dölyfös ellenének
Hatalmán e drága név vett
Győzedelmet egykoron.

E névre a hit feléled,
Ez dajkája a reménynek,
Ebből él a szeretet.

Ez a gyöngék erőssége,
Az erősek gyöngesége,
Ez ad lelki életet.

Az inséget s betegséget,
Mely reánk száll bűnünk végett.
E név messze elüzi.

S ha lelkünk jobb létre száll át,
A dicsőség koronáját
Homlokunkra ez tüzi.

Hijjuk gyakran, minden órán,
De legkivált a végórán
Jézus drága szent nevét.

5.

Sohlya Antaltól.

Égek dicső Királya,
Mennyből lágyult lángszeretet!
Ki az égből leszállva
Fölvetted a Jézus nevet:
*Szivünk minden érzelme,
Szent nevedet kegyelje!

Nevedre, a mely oly nagy
Mennyben dalt zeng minden ajak;
A térdek meghajolnak,
Égen, földön s a föld alatt.*

Jézus! minden nevek között
 A te neved legkedvesebb.
 S minden magas czimek közt
 A te czimed legnemesebb.
 *Szivünk minden érzelme,
 Szent nevedet kegyelje.

Azoknak e név drága,
 Kiket a bűn nagy súlya nyom;
 A merre száll. nyomába,
 Lépdel mindenütt az irgalom.*

Mi térdet és főt hajtunk,
 Mig élünk, szent neved előtt;
 Ezt áldja csak, ezt ajkunk,
 Ettől nyer majd lelkünk erőt.*

A magasság s a mélység
 Dicsérje szent s dicső neved,
 Szeretet, hit s reménység,
 A napnyugat s a napkelet.*

6.

„Mint a szép hűvös patakra“ stb. szerint.

Oh szerelmes Jézus neve! benned még a holt is él,
 Oh sziveknek vidám kedve! vig a bűnös már nem fél.
 Mivel te vagy mentsége, visszatér öröksége,
 Kinek benned bizalma, nem árad annak siralma.

Térdet hajt neked föld és ég, pokol is, ámbár nem hív
 Olvad és foly, ha még nem jég, öt betűdre minden sziv.
 Ki reád ép hittel néz, annak siralma is méz,
 A kik érted epedeznek, örömkönyre gerjedeznek.

Jézus! nagy nevedre kérünk: légy minékünk Jézusunk
 Mert imádunk és dicsérünk Téged, édes orvosunk!
 Élünk tiszteletedre, esünk előtted térdre,
 Könyörgésünket fogadd el, örökségedet ne hagyd el.

Hódítsd a földi vakságot, a te édes nevednek ;
 Hogy megvetvén a hívságot áldozzék szerelmednek.
 Hogy neked haljon s éljen, megbántásodtól féljen,
 Szeretve félő szülötted bízva remegjen előtted.

7.

„A pünkösdek ékes napja“ szerint.

Jézus neve, nevek gyöngye !
 Áldalak én, föld göröngye ;
 A bünszenyes szivet s nyelvet
 Tisztítsd és szenteld meg.

Jézus neve gazdag forrás,
 Melyből áldás árad folyvást ;
 Oh neveknek szinaranyja,
 Sebes szív balzsamja !

Jézus neve szent mentővár,
 Segélyt lelkünk e névtől vár ;
 Ha ez lebeg emlékünkebe',
 Nem esünk rút bűnbe.

Jézus neve győztes fegyver,
 Mely bűnt, poklot s ármányt megver ;
 A holtat is föltámasztja
 E nagy név malasztja.

Jézus neve napunk fénye,
 Lelkünk édes éleménye ;
 E drága név védjen, miglen
 Baj közt élünk itt lenn.

Jézus neve aranyoltár,
 Drágalátos irgalomtár ;
 E szép névnek kimondása,
 Az ég megnyílása.

Jézus neve aranybánya,
 Égi malaszt dús kincstára,

Irgalomtól tündöklő név:
Légy nekünk mentő rév!

Jézus neve légy védpajzsunk,
Im előtted térdet hajtunk;
Keservünkben te vigasztalj,
Tölts be szent malaszttal!

8.

Dall.: „Mennyei szent városnak“ stb. szerint.

Zengjünk Jézus szent nevének
Uj éneket, keresztények;
Üdvözlégy fénytengere;
Jézus édes szép neve!

Nincsen név több ilyen édes,
Ily malasztos, ily fölséges;
Bajvívóknak fegyvere:
Jézus édes szép neve!

Az ég és föld meghajolnak,
É névnek úgy udvarolnak;
Lelkünk drága üdvszere:
Jézus édes szép neve!

Meleget ez ad a napnak,
Csillagok fényt ettől kapnak;
Örömünknek kútfeje:
Jézus édes szép neve!

Szövetnekünk a sötétben,
Árnyékunk légy a hévségben;
Lelkünk nyugvó menhelye:
Jézus édes szép neve!

Sátora a békességnek,
Szívünk s lelkünk kérünk, véd meg,
Ha a bün tör ellene:
Jézus édes szép neve!

Életünket e név birja,
 Sziveinkbe legyen írva,
 Égi illattal tele:
 Jézus édes szép neve!

Lelkesítsen e név minket,
 Mely ránk annyi áldást hintett;
 Lelkünk édes mindene:
 Jézus édes szép neve!

Nagy név! kérünk, tőlünk elvedd
 A káromló undok nyelvet;
 Gyarló szívünk ereje:
 Jézus édes szép neve!

Zöngedezze az ég és föld,
 Mely e titkos névvel betölt:
 Üdvözlégy fénytengere,
 Jézus édes szép neve!

9.

Dall.: „Máriát dicsérni hivek jöjjetek“ stb. szerint.

Zsarnok oly népektől kölcsönöz nevet,
 Akiket legyőzve rabbilincsbe vet.
 Te Krisztus szép nevet azoktól vevél,
 Kiknek szabadító Istenünk levél.

Mi, kik e siralom völgyében élünk,
 Kiknek e föld ölen oly nagy a vétünk.
 Csak e drága névben üdvözülhetünk,
 Csak e dicső név lett védbástyánk nekünk.

E név Istenünknek vérébe került,
 E névért a kinnak árjába merült;
 Vétkezve e nevet kereszt gyermeki
 Szivetekből senki ne törölje ki.

Türjünk el e névért mindent örömet,
 Keressünk e névben vigaszt, örömet.
 Szeretetre méltó Jézus szent neve!
 Általad a halál édessé leve.

Jézus, ki a halál üdvössége vagy,
 A te édes neved szent ereje nagy.
 Hallgass meg bennünket, kik benned bízunk,
 Szentséges szép neved legyen pajzsunk.

Szent Atya Ur Isten imádás neked,
 Szép nevű fiadat áldják az egek:
 Tőletek származott, hiv vigasztalónk,
 Áldjuk a háromban egy igaz valót.

10.

„Atyának egy fia“ szerint.

Leborulva imádunk, Jézus édes Neve!
 Légy te a mi istápunk, Jézus áldott Neve!
 Oh neveknek legszebbje, Jézus édes Neve!
 Minden szív ezt rebegje, Jézus áldott Neve!
 Szívünk fényes szép napja, Jézus édes Neve!
 Boldogságunk alapja, Jézus áldott Neve!
 Általad dús lőn földünk, Jézus édes Neve;
 Légy koronánk, légy gyöngyünk, Jézus áldott Neve!
 Fényesb vagy az aranynál, Jézus édes Neve!
 Illatosb a balzsamnál, Jézus áldott Neve!
 Üdvösségünk forrása, Jézus édes Neve!
 Légy ajkunk mézfolyása, Jézus áldott Neve!
 Ezt jegyezzük szívünkbe, Jézus édes Neve!
 Sirba ezzel döljünk be, Jézus áldott Neve!
 Kegyelmedbe oh végy le, Jézus édes Neve!
 Vezess fel majd az égbe, Jézus áldott Neve!

11.

Jézus nevét zengjétek, szeráfok s kerubok
 Ajkatokra vegyétek napkelet, dél s nyugat.
 Jézus nevét áldjátok angyalok s emberek.
 Magas hegyek és lapájok, száraz föld s tengerek.

Jézus nevét hirdesse a viszhang ajaka,
A légben szétterjeszse a tavasz illata.
Jézus nevét vigyétek messze gyors folyamok,
E szent nevet védjétek országok s államok.

Jézus nevét megértsék süketek fülei;
A magasság s mélység, föld fái s fűvei.
Jézus nevét zönögje a kis méh édesen,
E nagy nevet dörögje a felhő rémesen.

Jézus nevét dicsérjék az egek egei,
Ezt imádják ezt féljék táborok seregei.
Jézus nevét rebegje minden nyelv és ajak,
Ezt dicsérjék csevegve a zengő madarak.

Jézus nevét ragyogják a nap, hold s csillagok,
Ezerszer visszhangozzák a sarki földlakók.
Jézus nevét köszöntsék az ifjak s öregek,
E szent névvel betöltsék a földet és eget.

12.

Dal. „Aldjad ember“ stb. szerint.

Égi karok így szólanak,
Egekben így kiáltanak:

*Dicsértessék Jézus Krisztus mindörökké,
Dicsértessék Jézus Krisztus mindörökké.

E földön is rendeltetett,
E dicséret bevétetett.*

Kik hát a jóban serények,
Így szólnak a keresztények.*

Mi is szánkkal és nyelvünkkel,
Gyakran mondjuk ezt szívünkkel.*

Ki érettünk megtestesült,
Sok szenvedésben részesült.*

Számtalan szörnyű kínjáért,
Keserves szent haláláért.*

Kiontott piros véreért,
Végzetlen érdeméért.

*Dicsértessék Jézus Krisztus mindörökké,
Dicsértessék Jézus Krisztus mindörökké.

Ki e földet megváltotta,
Az eget megnyitotta.*

Aki minket üdvösségre,
Vezet örök dicsőségre.*

Áldjuk Jézust énekléssel,
Ezen ékes köszöntéssel.*

Minden térdek meghajolnak,
Jézushoz így fohászkodnak.*

E szent nevet tisztelettel,
Áldván, mondjuk szeretettel.*

Végre mennyben angyalokkal,
Énekeljük szent karokkal.*

13.

Jézus! a rád emlékezés,
Legédesebb örvendezés:
De birni téged, meghalad,
Minden gyönyört az ég alatt.

Jézus! neved kedves nekünk,
Bájlóbb zengést nem éldelünk,
Nincs szivvidító annyira,
Mint Jézus Isten egy Fia.

Jézus! kegyes Mindenható,
Feléd eseng a bánkódó;
Benned nyilik remény neki,
Hogy lelke ödvét nyerheti.

Jézus! szivünknek édene,
Elmének örök fénytengere,

Melyből az élet áradoz,
S erőt vesz, aki lankadoz.

Ki téged ízlel, éhezik,
Ki véred iszsza, szomjazik;
Nem tudhat ő kivánni mást,
Csak benned érez ujulást.

Ha te mi bennünk lakozol,
Lelkünk homálya szétoszol;
A földi jó csak semmiség
Annak, kiben szerelmed ég.

Nyelv arra szókat nem vehet,
Írásba tenni nem lehet,
Jézus szerelme mint gyullaszt,
Csak tiszta szivek érzik azt.

Bárhol legyek, hő kebelem
Jézust óhajtát én velem,
Nyugtát csak abban lelheti,
Ha Jézusát ölelheti.

Oh mily gyakorta forgatom,
Elmémben őt minden napon:
Jőjj el s vigasztalj engemet,
Hozzád csatolva lelkemet.

Mily éltető kívánatok,
Lélekhevítő lángzatok!
Mily szent s dicső egy érzelem,
Szeretni téged Istenem.

Te bámulandó nagy király!
Ki a halállal megvívál,
Hogy a bűnösnek életét,
Örök veszélytől megmentéd.

Szűz Méh virága Jézusunk!
Lelkek szerelme orvosunk,
Áldott legyen dicső neved,
A melyre ég s föld hajt fejet

14.

Dal. „Mennyei szent Atyám“ stb. szerint.

Istennek szent Fia,
 Kit szült szűz Mária, édes Jézus!
 Nappal te vagy napunk,
 Éjjel fénycsillagunk, kegyes Jézus!
 Ragyogjon szent neved éltem egén.
 Nyujtsad kegyelmedet,
 Hogy méltó éneket zenghessek én.

Angyalok öröme,
 Szentek szép tüköre, édes Jézus!
 Tehozzád járulok,
 Lábadhoz borulok, kegyes Jézus!
 Elesett gyermekid üdve te vagy.
 Éltemet rád bízom,
 Légy az én pajzsom, engem se hagyj.

Nagy a te szent neved,
 Minden nevek felett, édes Jézus!
 Nevedre ujulunk,
 Szivből vidámulunk, kegyes Jézus!
 Drága szép nevedért tekints reánk,
 Szivünk s lelkünk vigad,
 Ha szent áldásodat öntöd reánk.

Bármikor ébredek,
 Elmémben ez lebeg: édes Jézus!
 Oh méznél édesebb
 Aranynál fényesebb kegyes Jézus!
 E névre fellobog a szeretet.
 Szerelmes gyámolóm!
 Szivemre rajzoló szép nevedet.

Édes egyetlenem,
 Egyetlen mindenem, édes Jézus!
 Te légy mindenkoron

Az én jó pásztorom, kegyes Jézus!
 A halál ostromán légy oltalom,
 Irgalmad el ne vedd,
 S legyen áldott neved, végóhajom.

15.

Üdvözlégy megváltó Jézus!
 Szivem gyönyörúsége,
 Dicsértessél, tiszteltessél
 Lelkem kedves vendége.
 Minden áldjon, magasztaljon
 Angyalok eledele.

Lelkem örül és felderül
 Szent neved hallására,
 Leborulok, térdre hullok
 Felbuzdítva imára.
 Kérlek szánj meg, vigasztalj meg,
 Juttas szentek díjára.

Csak te rólad gondolkodom,
 Mig tart földi életem,
 Szent nevedet magasztalom
 Mig azt nyelvvel zenghetem.
 Reményemet, oh Jézusom!
 Én csak benned helyezem.

Hiszem szent ígéretedet,
 Hogy nyújtván kegyelmedet
 Tul a siron engedd majd meg
 Látnom te szent szinedet,
 És a fő jóval megáldod
 Reménylő gyermekedet.

Farsang utolsó napjaira.

Vasárnapra.

Dal. „Szeretlek szép Jézus stb. szerint.

Örök Atya, Fiú és Szentlélek Istenünk,
 Teljes Szentháromság! kegyeddel légy velünk,
 Hogy e három napon szívünk érzelmeit,
 Csak jóra hevítsék te szent törvényeid.

Búsak e napokon az Isten angyali,
 Szemeik nem szünnék könytől patakzani;
 Mert a gonosz lélek sok lelket megvakít,
 A bűnnek öldöklő karjaiba taszít.

Oh keresztény hívek! azért figyeljetek
 Földi örömekért hát ne epedjetek;
 Itt vár a nagy öröm, ide siessetek.
 Jézus az oltáron, itt örvendeztetek.

Buzgó szívvel kérünk mennyei szent Atyánk!
 Magas mennyországból oh tekints le reánk:
 Malasztod árjában minket ma részesíts,
 Számtalan bűnünkért ítéletre ne vigy!

Hétfőre.

Dal.: „Oh én szegény bűnös lélek“ szerint.

Ember Isten szép képmása?
 Becsüld drága lelkedet;
 Szemed esdő pillantása
 Keresse csak az eget.
 Isten mondja, nincs kétség benn,
 Hogy hazád ott fenn az égben
 Mi mennyet nyit, csak azt szeresd,
 A mulandót ne keresd.

Lényünkéből a sirba zárni
 Csak azt lehet a mi por;
 Istenhez fog lelkünk szállni,
 Ha a halál eltipor.

Érdemeket most keressünk,
Mennyországba készülgessünk,
Kincseket nem szerezhetünk,
Ha kialszik életünk.

Szomorkodnak ma fölöttünk
A vést sejtő szent egek;
Mert két zászló leng előttünk,
Mind a kettő integet.
Ezt az egyház lobogtatja,
Krisztus véres arcza rajta,
Azt lengeti a rossz világ,
Szórva mérges bűnyilát.

Nincs itt öröm ürm nélkül,
Hervatag itt a virág;
Nincs itt rózsa tövis nélkül.
Bár mit mondjon a világ
Kik lelküket bűntől óvják,
Nem követik lobogóját,
Ez a világ sokat ígér,
De mulandó, hát mit ér?

Nagy lelkednek méltósága,
Oh teremtés remeke!
Mennyben törjön szived vágya,
Ki vagy Isten gyermeke.
Földi öröm s kéj mulandó:
Azt keresd csak, mi állandó;
Egy lelkedre hát jól vigyázz,
Hogy ne érje semmi gyász.

Keddre.

Dal. „Dicsérvjétek, tiszteljétek“ stb. szerint.

Leborulunk, édes Jézus! oltárod előtt,
Buzgón kérve, hogy tekints ránk s adj lelki erőt.
Te vagy a mi gyámolunk, azért hozzád fordulunk
És kiöntjük sziveinket, oh kegyes Urunk!

A rossz lélek szakadatlan küzd itt ellenünk,
 Hogy előle menedéket alig lelhetünk;
 De e napon legkivált ad a bűnre sok irányt,
 Tetteinek undoksága az égre kiált.

Az ártatlant törbe csalja és úgy ejti meg,
 Áldozatul dobván a bűn keserveinek.
 A bűnöst fölhevíti, uj bűnökbe meríti
 Az igából szabadulást nem enged neki.

Fölemeljük hát kezünket, hozzád, oh Kegyes!
 E napoknak bántalmiért minket el ne vess.
 Óvj a bűntől s légy velünk, légy te erős fegyverünk,
 Oltalmadban bízton kelünk, járunk s feketünk.

Hón imádjuk, e szentségben áldott szivedet,
 Mindazokért, e napokban miket szenvedett.
 Oh örök, szent szeretet! végy szivünkben menhelyet
 S ha kimulunk, nyisd meg nekünk a szép mennyeket.

Farsangi ének.

Dal. „Szent kegyelmed oh nagy Isten“ stb. szerint.

Nyájás vig farsangi idő, mit hódítod szivemet?
 Állarczot vonzasz magadra, ékesítéd szinedet.
 Megkinálsz te sok gyönyörrel, de összevegyül méreggel;
 Örömeid elmulandók, átváltozik keservre.

Czifra öltözet, vidám kedv, hogyha ma van testünkön,
 Holnap a halál zászlója loboghat a fejünkön.
 Legyünk hát mértékletesek, evésben és ivásban,
 Tartsuk meg a hit parancsát, s ami van a szentírásban.

Jertek Jézus kebelére! ott van öröm vigasság,
 Jutalmokat megadja, felnyilik a mennyország.
 Ott van ami édes Anyánk, vár már a szűz Mária;
 Aki Jézus kedvében él, mennyország lesz jutalma.

Dal. „Ki halva fekszik“ stb. szerint.

Oh bűnös! mért nem sírsz, miért örvendezel?
Vigasságok helyett, miért nem könnyezel?
Üdvözítőd szenvedése, készül szörnyű üldözése:
Te pedig vigásra, készülsz dobzódásra,
Véteni az ellen, ki szeret végtelen.

Jeruzsálembe ment, hogy megfogadtassék,
Bűnösök kezébe érted adattassék.
Aki Ura menny- és földnek, most majd Ura lesz
mindennek.

A te váltságodért és boldogságodért,
Kész ostorozásra és a meghalásra,

Azért hát úgy vigadj, bűnre okot ne adj,
Jézusod ne bántsad, bűnnel ne boszantsad,
Arosszra ne légy hajlandó, tudjad, hogy minden mulandó,
Mert aki ma vigadsz, holnap sirba juthatsz,
Végre tetteidről, számat adsz éltedről.

Hamvazó szerdára.

Dal.: „Áldj meg minket Jézus“ stb. szerint.

Mi gyarló emberek, kik e földön élünk,
Sok nyomorúságot és fájdalmat érzünk,
E világnak tengerén evezünk,
*Emlékezzünk, porból lettünk
És hogy ismét porrá kell majd lennünk.

Nincs nekünk e földön sehol nyugodalmunk,
Nincsen maradandó, bizonyos városunk,
Itt mindnyájan jövevények vagyunk.*

Csak egyedül mennybe igyekezzék szivünk,
Ott készítettett el állandóság nekünk,
Munka után mi örökös bérünk.*

Ne bízunk veszendő világi pompához,
Csalfa reményekkel teljes hiúsághoz,
Mely hasonló mulandó árnyékhoz.*

Mint a forróságtól hervadnak a rózsák,
Ártalmas esőtől a gyenge violák,
Örömeivel így csal meg a világ.*

Csak egekben van a valódi gazdagság,
Ott van a végtelen öröm és boldogság,
S boldogságban örök állandóság.*

Ezt hallván emberek, keljünk fel álmunkból,
Mentsük ki magunkat világ rabságából,
Szabadítsuk csalárd hálójából.*

Mert ránk viradtak a szenvedés napjai,
Üdvösség keresés keserves órái,
Távozzatok hát világ pompái!*

Vétkünkért a testet bőjttel sanyargassuk,
Hív szolgálat alá szenvedéssel hajtsuk,
Es egészen Istenhez hódítsuk.*

Es midőn testünktől a tiltott étkeket
Megtagadjuk és a hiú örömeket,
Őrizzük meg büntől lelkeinket.*

2.

Dall.: „Hozzád sir föl“ stb. szerint.

Hallgasd meg fohászainkat irgalomnak Istene!
Es kegyelmed égi árja, bús szivünket töltse be.

Irgalmaid bőséget engedd, érezhessük szent Atyánk!
Mennyországod fényhonából, oh tekints kegygyel reánk.

Üdvözítsd kérünk a népet, üdvözítsd oh Istenünk,
Bús szivünk telt már könnyekkel, nyugtot, békét nem
lelünk.

Az Atyát, Fiút Szentlelket, azt dicsérje nyelv s ajak
Ki uralg most s mind örökön mennyben, földön és föld
alatt.

Nagyböjti énekek.

1.

A mise kezdetére.

Dall.: „Jézus szenvedéséről bűnösök“ stb. szerint.

Jézus! vérontásodnak itt van édes emléke,
Kegyed megváltásodnak zeng e föld növendéke.
Gyász órádra, hervadt szádra, szent arczádra,
Vissza néz keresztfádra.

Elindulunk példádra, oh szerelmes Jézusunk!
Add, hogy dicső pályádra nyomodon eljuthassunk,
Vért izzadva, megolvadva, lelked adva,
Követhessünk áldozva.

Az angyali énekre.

Oh lelkünk megváltója, testbe szállott Istenség!
Oh életünk adója, tied minden dicsőség!
Bár rab lettél, bár szenvedtél, bár feszültél,
Dicső lenni nem szüntél.

Szent leczkére.

Evangelium nekünk a te vérrel ázott fád,
Melyen halálig értünk izzadott szelid arczád.
Vonzz a fához, szegezz ahhoz, mert üdvöt hoz,
Es kegyelmekkel halmoz.

Hiszkegyre.

Mivel bűnünk váltságát, szent magadra felvetted;
 Nemünk igás rabságát emberségre tetted.
 A zsidó szív hozzád nem hív, benned nem hisz,
 Két latorral halni visz.

Hiszünk mi már tebenned, oh hív és kegyes gyámoly!
 Mivel ingyen kegyelmed teszi, hogy szent véred foly,
 Szent Emberség! nincsen kétség, hogy szerelmed
 Csak irgalmából szenved.

Felajánlásra.

Oh papjaidnak gyöngye! ki véreddel áldozol;
 Sir e siralmak völgye, hogy ily kinra kárhozol,
 Értünk méred áldott véred, lelkeinkért
 Szent Atyádat így kéred.

Ne menjenek oh kárba, Jézus! ily nagy kínaid;
 Ne essenek hiába keserű fájdalmaid,
 Véred ára néz a fára, jaj szavára,
 Nézz alá siralmára.

Szent-szent-szentre.

Jézusom, szentek szentje! kiben árnya sincs bűnnek,
 Bűn és bűn keresztje mégis válladon ülnek,
 Oh végy hozzád, hadd nézzek rád,
 Tűrni példád tanítson meg véres fád.

2.*Kezdetre.*

Bűnbánóknak menedéke!
 Kegyes trónodhoz jövünk,
 Ah! mert máshol nincs üdv s béke,
 Jézus! irgalmazz nekünk!

Szenvedésed drága árán,
 Váltottad meg életünk,

Oh! ne hagyj el minket árván,
Jézus! irgalmazz nekünk!

Hiszkegyre.

Hiszszük Uram mindazt, amit
Üdvünk végett hinni kell,
Amit szentegyházunk tanít,
Ebben élünk, s halunk el.

Felajánlásra.

A kenyért s bort áldozatul
Ajánlván Uram neked,
Kérünk add meg bő jutalmul,
A megtérési kegyet.

Jézus szenvedése által,
Mit ez áldozat jelent,
Add, hogy küzdvén a halállal
Nyerjünk babért égbe' fent.

Szent-szent-szentre.

Szent vagy Uram! örökké szent,
Mi megváltó Istenünk!
Mit a szentek zengnek ott fent,
Add nekünk is zengenünk.

3.

A mise kezdetére.

Dal.: „Üdvözlégy oh életfája“ stb. szerint

Szeresd Jézust a kereszten,
Mint Ő téged szeretett;
Hogy meghalt rajt gyötrelmekben
Onmagánál többre tett.
Áldott Jézus szent keresztje,
Minden sziv ezt rebegje!

Dicsőség a szent keresztnek!
 Nem gúny tárgya már e jel,
 Melyet Jézus vére festett,
 Mennybe ösvényt ez jelel.
 Áldott Jézus szent keresztje,
 Minden sziv ezt rebegje!

Angyali énekre.

Dicsőség a szent keresztnek!
 A gyümölcs rajt függ vala,
 Mely az ősi véteksebnek
 Orvoslója, balzsama.
 Áldott Jézus szent keresztje
 Minden sziv ezt rebegje!

Szent lecsakére.

Dicsőség a szent keresztnek!
 Nézz bűnös e jelre fel,
 A mi törvénykönyvünk ez lett,
 Ezzel ment ő mennybe fel.
 Áldott Jézus szent keresztje,
 Minden sziv ezt rebegje!

Hiszkegyre.

Dicsőség a szent keresztnek!
 Szószéke ez lőn neki,
 Hol tanát a szeretetnek
 Néma ajkkal hirdeti.
 Áldott Jézus szent keresztje,
 Minden sziv ezt rebegje!

Felajánlásra.

Dicsőség a szent keresztnek!
 Ez az áldás kútfeje;
 Eltörlője a vétkeknek,
 Rajt függ az ég Istene.
 Áldott Jézus szent keresztje,
 Minden sziv ezt rebegje!

Dicsőség a szent keresztnek¹:
 Nincs fa ehhez fogható;
 Záloga a szeretetnek,
 Rajt függ a nagy alkotó,
 Áldott Jézus szent keresztje,
 Minden szív ezt rebegje!

Szent-szent-szentre.

Szeresd Jézust s szent keresztjét!
 Drága kincséd ez legyen;
 Ha ez fedez és ha ez véd,
 Örököd a menny leszen.
 Áldott Jézus szent keresztje,
 Minden szív ezt rebegje!

4.

Kezdetre.

Dal. „Drágalátos Isten anyja“ stb szerint

Szánakozzunk siró szemmel
 Krisztus halál kínjain;
 Lépdeljünk szent érzelemmel
 A szent kereszt utjain,
 Jézus, a legszentebb
 Mi érettünk szenved,
 Értünk hal meg, ki bűnt nem tett.

Szent leczkére.

Az üdvige hirdetője
 Vért izzad a kintusán;
 Szivtelen az, kinek könnye
 Ki nem csordul Jézusán.
 Kertben vétett Ádám,
 Ott győzött a sátán,
 Ott izzadt vért a bűn átkán

Hiszekegyre.

Hiszszük Jézus, hogy Isten vagy,
 Véreznek bár ostorok;
 Fájdalmaid mily végtelen nagy,
 Sebeidből vér csorog.
 Oh bűnös nemzetség!
 Nézd Urad szent testét,
 Te valál az, ki megsebzéd.

Felajánlásra

Lelkünk drága áldozatját
 Arczúl verik büntelen;
 A bakóknak általadjuk,
 Szenvedése végtelen.
 Töviskoronája,
 Szent fejét átjárja,
 Van-e ki őt meg ne szánja?

Keresztet visz sebes vállán
 Az ég és föld szent Ura;
 Elesik a véres pályán
 Az elestek gyámola,
 Bűnünk súlya nyomja,
 Nincs ki istápolja,
 Ki a földről felkarolja.

Szent-szent-szentre.

Akinek az égi lelkek
 Szent s hozanát zengenek,
 Kereszten függ a Legszentebb,
 Az ég és föld sir s remeg,
 Gyilkosa a bűn lett,
 Oh halj meg a bűnnek,
 Megvál tódon könyörülj meg!

5.

Mise kezdetére.

Dal. „Oh szerencsés bűnös ember“ stb. szerint.

Buzgó szívvel ünnepeljük, Krisztus szenvedéseit,
Miket értünk a keresztnék szent oltárán végbe vitt
Oh Megváltónk nagy kegyelme, mely ránk bűnös
emberekre szent vérével áradott.

Angyali énekre.

Oh nagy Isten! az ég és föld felmagasztal tégedet,
S minden a mi él azokban, áldja nagy fölségedet;
Te váltságunk keresztfája legfényesebb bizonyosága
Irgalmas fölségednek.

Evangeliumra.

A szent evangéliumból tudjuk a törvényeket,
Miket Jézus a világnak élő szóval hirdetett,
Élő szóval és példával, szent vérével s halálával
A keresztfán hirdetett.

Hiszekegyre.

Oh irgalmas Üdvözítőnk! hiszszük tanításodat,
Melynek megtartása nekünk örök boldogságot ad,
Hiszszük, mert a sz. keresztfá s drága véred bizonyítja;
Hogy Isten, s igazság vagy.

Felajánlásra.

Megujitjuk az oltáron most a nagy áldozatot,
Melyet Jézus a keresztfán Atyjának bemutatott,
Hogy vérenek szent harmatja lelkeinknek visszaadja
Az elvesztett kegyelmet.

Üdvözítőnk szenvedése fájdalminknak enyhe lett,
S keserves halála által nyert ő nekünk életet.
Oh Jézus! te vagy reménységünk, vigasztalónk s
üdvösségünk, te vagy édes mindenünk.

Az első csendítésre.

Zengje szívünk, zengje nyelvünk: sz. vagy édes Jézusunk
 Mert te lettél a keresztfán a mi lelki orvosunk.
 Adj kegyelmet, hogy megtérjünk, kik szent véred által
 élünk testben lelki életet.

6.

Mise kezdetére.

Kesergve jőnek, oh Atyánk! elődbe híveid,
 Hogy ünnepeljék szent Fiad kínszenvedéseit;
 Ki bennünket megváltván, meghalt a keresztfán.
 Tekints kegyesen, bánkódó szívünk keserveit.

Hiszekegyre.

Te véreddel pecsételd meg azon szent ígét,
 Melylyel, oh Jézus! az örök életet hirdeted,
 Igazságnak oszlopa lett a szent keresztfá,
 Mely a kétség örvényétől minket megmentve, véd.

Förlajánlásra.

A kálvárián végbe vitt véres nagy áldozat,
 Oltárunkon megujul most kenyér s borszin alatt.
 Jézus drága szent vére lelkünknek üdvére
 Ez áldozatban áradoz, mit szolgálád bemutat.

Szentre.

Örülve zeng az égi kar: szent, szent, szent vagy Uram!
 Bűnbánva zengje a bűnös: szent, szent, sz. vagy Uram!
 Szavunkat lelkesítse Jézus szenvedése.
 Imádva zengjük örökön, szent, szent, szent vagy
 Uram!

7.

A mise kezdetére.

Dal. „Oh szerencsés bűnös ember“ stb. szerint.

A bánatban elmerülve összesereglett néped!
Szive gyászszal be van fedve, siránkozik előtted;
Oh felséges Mindenható! ki vagy egyedül legfőbb jó,
Imád minden halandó.

E negyvennapj szent bójtben szent Fiad kínjairól,
Megemlékezünk szivünkben, s keserves fájdalmiról,
Melyet értünk bűnösökért, ugy mint érdemetlenekért,
Szenvedett váltságunkért.

Üdviratra.

Szent evangeliumodra keresztények felállunk,
Téged mennyei szent Atya, egy Istenünknek vallunk,
Táplálj minket szent igéddel, véghetetlen nagy erőddel,
Isteni kegyelmeddel.

Hiszkegyre.

Hiszünk benned örök Atya! aki minket alkottál,
Hiszünk Atyának szent Fia! ki minket megváltottál,
Ki az Atya igéjéből és Szentlélek erejéből,
Születté egy szent szüztől.

Felajánlásra.

Oh Isten! ki a törődött sziveket nem utálod,
És a bánatból ejtődött könnyeket megszámlálad;
Kedveljed áldozatunkat, buzgó óhajtásainkat,
Szivbeli bánatunkat.

Oh érettünk kiszenvedett Megváltónk a keresztfán,
Téged az egész természet buslakodva sirat s szán,
Reng a földnek alkotmánya és a holtakat kihányja,
Ki-ki hát bűnét bánja.

Él, hal, s megáll bennünk a vér ama meggondolásra
Mint ömlött a szentséges vér lelkünk megmosására.

Sirassuk hát bűneinket, kérjünk Istentől kegyelmet,
S jobbítsuk meg éltünket.

Szent-szent-szentre.

Félve s retteggve mondhatjuk: szent, sz. sz. vagy Ur Isten!
Akit bűneinkkel tudjuk sértegettünk szüntelen!
Mégis oh te véghetetlen nagy jóságú kegyes Isten!
Tartasz szent kegyelmedben.

Urfelmutatásra.

Bűnös ember félelemmel nézz az Ur szolgájára,
Mutatta mint emelted fel, Krisztust a keresztfára,
Verjed hát bűnös melledet, sirassad sok bűneidet,
Engeszteld Istenedet.

Aldozásra.

Az áldozó pap most vezet Krisztus koporsójához,
Amidőn a szent kenyeret által veszi magához,
A Krisztusnak testét s vérét s váltságunk drága bérét.

Nálunk is kész beszállani Jézus a koporsóba,
Csak igaz bánatot tenni, tökéljünk el magunkba',
Beszáll ami hajlékunkba, bűnös lelkünk házába.

8.

Dal. „A keresztfához megyek“ stb. szerint.

Bú s fájdalom szivemet, szorongatja lelkemet,
Érted édes Istenem!

Szemeim könnyhullatási áradnak az ő folyási
Jaj nekem! mert vétettem.

Nem titkolom vétkeimet megvallom esetemet,
Szined előtt Istenem!

Hogy haragot indítottam, Istenséged megbántottam.
Jaj én sok bűneimnek!

Kálvária hegyére vittelek keresztre,
Oh kegyes Üdvözítőm!

A hol felfeszítettelek, keresztfához szegeztelek,
Jaj bűnöm gonoszsága.

Bűnöm volt te gyilkosod, rossz életem okozott,
Én megváltó Krisztusom!

Mikor hivságokon kaptam, akkor Jézust elárultam
Jaj nekem nagy bűnösnek!

Szent véredet ontottam, szent tested ostoroztam,
Vétkem által Jézusom!

Arczul vert feslett életem, csúfolt rágalmazó nyelvem
Jaj mikép üdvözüljek?

Emlékezz meg szolgálódról, eltévedt juhocskádról
Én megváltó Krisztusom!

A kiért sok vért vállaltál, a keresztfán is meghaltál,
Jaj bocsásd meg bűnömet.

Eltökélt szándékkal, bús szívem fájdalmával
Szánom-bánom vétkemet,

Hogy téged nem követtelek, s hálátlanul sértettelek,
Jaj siratom bűnömet!

Jézus! add kegyelmedet, hogy gonosz életemet,
Szivből megsirathassam;

Soha többé meg nem bántlak, híve leszek keresztfádnak,
Örökké tied leszek.

9.

Dal. „Jézus szenvedéséről“ stb. szerint.

Keresztfá mellett álló keseredett szűz anya!
Nézesz a sok kint valló rajta függő fiadra.
Szent szivedet, szűz kebledet hét fájdalom
Hegyes tőrként szaggatja.

A legelső fájdalmad volt, hogy körülmetélteték
Ártatlan szent fiadat s piros vérét öntötték,

Fájt a szived, hogy gyermeked már is szenved,
Bár törvény szerint tették.

Második fájdalmad volt az, a midőn álmodba
Hozzád az angyal így szólt: „kelj fel fuss Egyiptomba
Vedd fiadat, magzatodat, mert Heródes
Van gyilkoló szándékba.“

A harmadik fájdalmad, midőn őt elvesztetted,
Ah miként tudakoztak; s a templomba fellelted,
Igy szólítád: „én és atyád szivbánkódva
Miként kerestünk téged.“

Negyedik fájdalmadra szived majd le szakadott,
Midőn fiad szent szádra búcsúzó csókot adott;
Mert tudtadra, fájdalmadra szenvedése
E csók által adatott.

Fiad ostorozása volt ötödik fájdalmad,
Két lator közt, midőn a keresztfát vinni láttad,
Mint könnyeztél, keseregtél, hogy vele a
Terhet meg nem oszthattad.

Hatodszor a keresztfá alatt, midőn állottál,
Nézvén függő fiadra s mellette megmaradtál
Szent kezeit és lábait megszegezve
Látván, ah! miként sirtál.

A hetedik fájdalmad volt, midőn levétegett
A keresztről szent fiad és öledbe tétetett,
Ki mondhatja? nem foghatja azt meg senki,
Szent szived mit érezett.

Drágalátos szűz anya; a te hét fájdalmidért
Kérünk! Jézus dajkája! nyerj fiadtól örök bért.
Add, sirhassunk, jajgathassunk, elkövetett
Számptalan bűneinkért.

10.

Eal. „Bu s fájdalom szívemet“ stb. szerint.

A keresztfához megyek. mert máshol nem lelhettek
Nyugodalmat lelkenek!
S ott talállak oh szűz anya! fájdalom közt bágyadozva
Tőr veré át lelkedet.

Mely gyötrelem volt neked, isteni szülöttedet
Látni szegény jászolyban.
S midőn annyi ellenségek romlására esküvének,
Tőr veré át lelkedet.

De midőn ezek felett láttad mennyit szenvedett,
Szenvedett az ártatlan!
Láttad őt a kálvárián, két lator közt a keresztfán,
Kínodat ki mérje meg?

A nap elsötétedett, ennyi kint nem nézhetett,
S borzadván, rengett a föld.
Sirt, kesergett, gyászolt minden, az egész nagy termé-
De gyötrelmed nagyobb volt. [szetben

S ezt oh fájdalmas anya! mind értem túrted vala,
Értem, háladatlanért,
Ki fiadat megvetettem, és keresztre feszítettem,
Oh! én kárhozat fia.

Most a lelkiismeret, életemnek átka lett,
Istenem hová legyek?
Nincs lelkenek csendessége, rettent a bűn szörnyűsége
Jaj! kétségbe kell esnem.

Ah! de fülembé hata, szent fiad e szózata:
„Im anyád, oh tanítvány!“
Én is tanítványa voltam, mig a bűnre nem hajoltam
Ő engem is rád bízott.

Ne nézd bűnös léteemet, hanem a szeretetet,
Mely értem a fán vérzett.
Fájdalmaid, oh szűz anya! vezessenek bűnbánatra,
Hogy kegyelmet nyerhessek.

11.

Ah Jézusom! megismerem, élni méltatlan vagyok,
 Irgalmad esengve kérem, mert gonoszságim nagyok,
 Én faragtam keresztedet s köték tövis koronát,
 Én verdestem szent testedet s lándzsával én szúrtam át.

Kínzásodat én okoztam, a népet vezettem,
 A sok verést rád én hoztam, szent véred én öntöttem,
 Én Judás és Pilátusnál s Heródnál szivtelenebb,
 És Annás és Kaifásnál s pokolnál kegyetlenebb.

S most Jézusom! kérlek téged, sebeidre kérlek én,
 Könyörüljön Istenséged rajtam s bűnöm tengerén,
 Test s világnak nem hódolok, ezentúl nem vétkezem,
 Már csak néked élek s halok, tán még jókor érkezem!

12.

Keresztények sirjatok, mélyen szomorkodjatok,
 Keseregjen minden szív, aki Jézusához hív.

Nincsen abban irgalom, hozzád buzgó fájdalom,
 A ki téged meg nem szán, oh Jézus a keresztfán.

Szent testednek sebeit, vérrel folyó kékeit,
 A ki látja és nem sir, élő hittel az nem bír.

A kősziklák repednek, nap és hold sötétednek,
 Minden állat megindul, csak a bűnös nem búsul.

Szállj szivedbe, sirasd meg, vétkeidet fontold meg,
 Hogy az Isten fia volt, a ki érted így megholt.

Jézus! ne nézd vétkeimet, hanem a szeretetet,
 Hogy szenvedtél érttem, ki ellened vétettem.

Ne engedd, hogy káromra, örök kárhozatomra,
 Legyen kínszenvedésed, értem ontott szent véred.

Végzetetlen érdemed, erősítse hitemet,
 Hogy remélvén kegyelmet, nyerjek örök életet.

13.

Krisztus Anyja szivzúzottan,
 Áll keresztnél rajta holtan
 Függni látván magzatát.
 Ki hogy a bűn annyi rabja
 Váltva legyen, által adja
 Kínhalálra önmagát.

Oh mi nagy szomorúságot
 Kelle akkor ezen áldott
 Szűz anyának érzeni;
 Mint szoritá gyenge keblét,
 Látni édes szent szerelmét,
 Mély sebekben vérzeni.

Látta Jézust megkötözve,
 Látta, hogy mint gyötri össze
 Népe melyért szenvedett:
 Látta őt, hogy élte fogytán
 Mindenektől elhagyatván,
 Embereknek csufja lett.

Hol van ember, ki ne szánná,
 Jézusával, hogy ha látná
 Így törödni Máriát?
 Ki ne nézné borzadással,
 Mint kesergi néma gyászszal
 A szűz Anya holt fiát?

Jézusom légy menedékem,
 Drága véred mossa vétkem,
 S holtod adjon életet;
 Majd ha lelkem e világot
 Elhagyandja,
 Isten áldott anyja védelembe vedd.

14.

Bágyad sérelmétől mártYROK asszonya,
 Olvad szerelmétől szűzek királynéja,
 *Oh jaj, ha látnátok hívek megszánnátok
 Szűz szent anyátokat.

Szelid galamb formán zokog édes fián,
 Hogy kereszt oltárán látja végső órán.*

Oh kesergő anya! szűzesség virága!
 Általveré szived fiad nehéz kínja.*

Sok kínban elmerült fájdalmas Jézusom!
 Ne hagyd szent anyádat szenvedő Krisztusom!*

Ah keresztény lélek! a te váltságodért
 Anya szent fiával tűr s szenved étedért.*

A vak zsidóságnál keményebb szívűnek
 Mondalak, ha nem sirsz fájdalmin e Szűznek.*

Sirjunk hát mindnyájan és kövessük, sirván,
 Ugy lesz ő védanyánk most és holtunk után.*

15.

„Orgona Virág”

Csorduljatok ki könnyeim Mária siralmára,
 Tekintsetek fel szemeim a magas keresztfára,
 A melyen Jézus haldoklik és szent atyjának áldozik,
 Tudja, hogy szent halálával világ bűne elmulik.

Máriának nagy siralmát, nincsen aki leírja,
 Jézusért való fájdalmát kivüle nincs ki bírja,
 Fájt a szive, mert jól tudta, hogy bűn nélkül szenved fia,
 Tudta, hogy egyedül a nép vétkének áldozata.

Oh! jó Anyák képzeljétek magzatotok halálát,
 Mily keserveket érezték, ha látjátok vállását,
 Bár, Ádám vétke hozta ránk, ah! de mégis megváltatánk,
 Ha lehetne és érettök mindenünk odaadnánk.

Az ártatlan Szűz jól tudta, bűn nélkül fogadását,
Nem volt ő benne makula, szenny sem midőn Jézusát
Szűz méhébe befogadta, így az Ádám vétke s átka
Ő reája nem háramlott, sem az ő szent Fiára.

Méltán kesereg hát szived a te egyetlenedért,
Méltán hullnak zápor könnyid szerelmes szent Fiadért,
Midőn szelid bárányodat, legdrágább áldozatodat
Látod a bűnért szenvedni, ártatlan magzatodat.

Mégis szüntesd könnyhullásod drágalátos Szűz anya,
Majd örömedet találod, ha szentséges fiadra
Feltámadván szemed veted s az egekbe menni nézed,
Fájdalmad öröm váltja fel s elmúl minden keserved.

Kik most itt veled érezzük szentséges fájdalmidat,
Elmélkedünk és szemléljük a te nagy siralmidat,
Kérd érettünk szülőttedet, mutasd neki kegyelmedet,
Ezekért majd végóránkon meghallgat ő tégedet.

16.

Ah! félek, rettegek Jézusom! mit tegyek?
Midőn a fán függni, és értem meghalni
Látlak tégedet.

Lelkemben bűnömért tusakodom,
Vétettem ellened nem tagadom,
De midőn így függve, látlak kifeszítve,
És vérbe keverve már,
Szégyenlen és bánom vétkem immár

Mert elárultalak, zsidóknak adtalak,
Annyit rosszalkodván, annyiszor kívánván,
Sok tilalmast.

Mezítelenséggel ruháztalak,
Eczettel, epével itattalak,
Feszítsd meg! — mondottam, hogy bűnre indultam,
S nagy képmutató valék,
Ellened vétettem, jóságos ég.

Tövises koronád, bűnöm volt csúf ruhád,
 Bűnnel ostoroztam, kötöztem, kínoztam
 Tagjaidat.

Barabásnál alább becsültelek,
 Hívságokon kapván, üldöztelek,
 Keresztre vittelek, ott általvertelek,
 Én feszítettelek fel,
 De mint Dismás latort ne felejts el.

Kiontott vérednek, öt mély sebeidnek
 Nem egyéb az oka, hanem bűnöm soka,
 Tapasztalom;
 Nem vétek ezután megmutatom,
 Életemet jobbra változtatom,
 Orczámat áztatom, vétkemet jajgatom
 S holtomig siratom meg,
 Istenem! mindenem, oh! hallgass meg.

Szenvedő Jézusom! megváltó Krisztusom!
 Ki értem meghaltál s elveszni nem hagytál
 Vétkeimben;
 Mikép háláljam meg szerelmedet?
 Mikép köszönjem meg kegyelmedet?
 Ezután megszánlak, csak téged szolgállok,
 Soha meg nem sértelek
 A test s világ bármint kísértsenek.

Oh édes Istenem! kezdetem és végem!
 Benned mozgok élek, hozzád szivből égek,
 Mig csak élek;
 Szivemet te néked feláldozom,
 Azt máshoz kívüléd nem kapcsolom:
 Rejts el sebeidbe, végy szent kegyelmedbe,
 Az élők könyvébe tégy
 S az ítélet napján jobboldra végy.

17.

Bűnös lélek! sirj, oh kérlek! Uradnak nagy kinján,
Mert, ártatlan, mint egy bárány s szenved a keresztfán.

Tekints kérlek, szent sebére az Isten-embernek,
Melyet szenved, hogy lelkedet adja teremődnek.

Siránkozik bűneinkért és ugy mosogatja,
Vétkeinknek undokságát vérrel tisztogatja.

Bűneinkért ostorozzák az ártatlan bárányt,
Tövisekkel koronázzák s kínozzák egyaránt.

Arczul verik bűneinkért, pökdösik orcáját,
Irgalmatlanul csúfolják, szaggatják szent haját.

Kegyes Jézust, mint egy bárányt utczákon hurczolják,
Kaifástól Pilátushoz kötözve hordozzák.

Te szent atya! szent fiadat vérébe keverve,
Tekintsd kínos keresztfán latrok közt feszítve.

Indulj meg oh bűnös lelkem! szánjad szent Uradat,
Bűneidért keservesen sirassad magadat.

Oh! te egek erőssége, szivünk reménysége,
Oh! csillagok fényessége, hogy el vagy felejtve!

Oh! te világ nagy öröme, lelkünk csendessége,
Angyaloknak ékessége, mint vonnak keresztre.

Föld, tenger, egek sirjatok, szenved most uratok,
Ti csillagok zokogjatok, kínait szánjátok.

Latrok között, mint kínlódik, világ szabadsága,
Iszonyún ostromoztatik az egek királya.

Ki a földet gyümölcsökkel, ékes termőfákkal
Befödi szép virágokkal s zöldelő ágakkal.

Most anya-szült mezítelen oszlophoz kötözve
Vesszőztetik kegyetlenül, bűnünk miatt nyögve

Ki a napot fényességgel, eget csillagokkal,
A holdat tartva világgal, bűnünk miatt meghal.

Bűnös lélek! térj meg kérlek, sirasd bűneidet,
Nézd Uradnak szenvedését, mint keres tégedet.

Oh én lelkem csöndessége, el vagy most hagyatva
Zsidóktól így kínoztatva lettél bűnünk zsoldja.

Oh én kesergő szemeim, vérkönyet sirjatok,
Mert keresztfán felfüggesztve haldoklik Uratok.

Kegyes Jézus! légy irgalmas nekem bűneimért,
Ki a magas szent keresztfán ontottál értem vért.

Bűneimért úgy ne fizess, mint érdemlettem,
Gonosz cselekedetimet bocsásd meg énnekem.

Adj kegyelmet, hogy kínodon kesergve megtérjek,
Hogy egykor veled lehessen a bűnbánó lélek.

18.

Az Atyának egy Fia, Isten-ember értünk
Éjjel elfogattaték édes Üdvözítőnk.

Kedves tanítványai elhagyák s azonnal
Rárohantak a zsidók karddal és botokkal.

Hurczolák Pilátushoz öt, hat óra tájban
S vádolák hamis tanúk, mint gonoszt szavában.

Megkötözve álla ott, csapdosák orcáját;
Rútul össze köpdösék az egek világát.

Kilenczkor kiált a nép: „Fel! feszítsd fel őtet!”
S gúnyolódva rá bibor palástot terített.

Szörnyű tövis-koronát tettek szent fejére,
S vállán keresztjét vivé büntetés helyére.

És tizenkét óra volt, hogy magas keresztfán
Függe két lator között az ártatlan bárány.

Kínja közt megszomjazott: s ők epét adának,
Annak a ki elvevé bűnét e világnak.

Délután halálra vált három óra tájban,
 „Lelkemet fogadd atyám!“ mondta vég szavában
 Oldalát pogány vitéz lándzsával veré át,
 Megrendült a föld s a nap elveszté világát.

A keresztről levevék még az nap délestén,
 Mindenható erejét istensége rejtvé.

Im így hal meg, a kiben új életünk támad,
 Sirjunk hát s térítse meg szivünket a bánat.

Alkonyatkor téteték szikla-sír ölébe
 A dicső szent test, jövő életünk reménye.

A jövendölések így megvalósodának,
 Megváltónkban hirdetőik üdvöt a világnak!

19.

Szöv. 1674. évből. *Bogisich* „Őseink buzgósága“ stb. szerint

Oh Jézus, Jézus! oh édes Jézus!
 Oh Istennek szent Fia, türés példája,
 Szentség formája, oh lelkünk drága dija.

Oh Jézus, Jézus! oh édes Jézus!
 Egek gyönyörúsége, mint meghervadtál,
 Jaj meg is haltál oh lelkek üdvössége.

Oh Jézus, oh Jézus! oh édes Jézus!
 Oh hívek dicsősége, ártatlan türtél
 S minket megnyertél, oh szivünk édessége.

Oh Jézus, Jézus! oh édes Jézus!
 Oh lelkünk ékesége, vadak megtéptek,
 Zsidók megpöktek, oh angyalok szépsége.

Oh Jézus, Jézus! oh édes Jézus!
 Mellőled el nem állunk, holt tagjaidnál,
 Szűz szent anyáddal, nagy szívesen szolgálunk

Oh Jézus, Jézus! oh édes Jézus!
 Szent fejedet én szurtam éles lándzsával,
 Szent oldaladat, nagy haraggal megfurtam.

Oh Jézus, Jézus! oh édes Jézus!
 Szent tested én kötöztem, rut életemmel,
 Rossz beszédemmel, s irigységgel én döftem.

Oh Jézus, Jézus! oh édes Jézus!
 Veled türünk mi méltán hitünket valljuk,
 A bűnt utáljuk, kereszt után indulván.

20.

Jaj! ha kínját tekintem a fán függőnek,
 Vérrel folyó patakit öt mély sebének:
 Meghasad érte én szívem,
 Siránkozik bűnös lelkem
 Édes Jézusom!
 Mert legfőbb oka kínodnak
 Én vagyok szent halálodnak
 Kegyes Megváltóm!

Piros véreddel festéd gyász keresztedet,
 Hogy pokoltól megmentsed bűnös lelkemet,
 Ertem szenvedtél kint s halált,
 Viseltél tövis-koronát
 Édes Jézusom!
 Szent oldaladat megnyitád,
 Véreddel bűnöm elmosád,
 Én szabadítóm.

Bűneimet megvallom, neked Jézusom!
 Halálod által lettél lelki orvosom;
 Azért buzgón verem mellem,
 Siránkozik bűnös lelkem
 Annyi vétkeken!
 Tekintsd szűz anyád érdemét
 Értünk tett könyörgéseit,
 S irgalmazz nekem.

Imádom keresztfádon holt szent testedet
 És százezerszer áldom drága véredet,
 Szent testednek öt mély sebe
 Szűz anyád hét hegyes töre
 Engem segéljen,
 Életemnek végóráján,
 És a nagy ítélet napján
 Mennybe vezessen.

21.

Indulj meg már szemem hulló könnyeiddel,
 Áradj meg én szivem, bánat tengerével.
 Siránkozzál lelkem nagy keserűséggel,
 Az élet halálán könnyezz vércseppekkel.
 Az egek királya meghal szegénységben,
 A szivek öröme eleped inségben.
 Telve gyötrellemmel az öröm kutfeje,
 Nagy keserűséggel édesség szerzője.
 A halhatatlanság im halál áldozat,
 És az örök Ige megnémulva hallgat.
 Nagy kínokat szenved az igaz boldogság,
 Kegyetlen rabságot az égi szabadság.
 Ki szerafimoktól örökké áldatik;
 Az a latrok között itt meggyaláztatik.
 Kit angyalok mennyben borúlva imádnak,
 Arra itt hóhérok káromlást kiáltnak.
 Kit királynak mondnak az égi seregek,
 Itt fejébe tövis-koronát vertenek.
 A melyek kezek az ég- és földet alkották,
 Azokat a kemény keresztben átfurták.
 Tenger felett járó lábát meglyuggatták,
 Dicsőséggel teljes oldalát megnyiták.

Oh örök szeretet! oh Istennek Fia!
Drága sebeidből foly lelkünknek dija.

Mely által a bűntől minket megváltottál
És eleget tettél értünk szent Atyádnál.

Sebeidben legyen szivemnek lakása,
Háborgó lelkemnek édes megnyugvása.

Oszd meg Uram velem a szenvedéseket,
Melyekkel a kínos keresztfát viselted.

Add, epés eczedet méz helyett ihassam,
Roncsolt tagjaidat hévvel csókolhassam.

Kínok ostorait én is érezhessem,
Halálod poharát veled ízlelhessem.

Add szent kegyelmedet és véred hullása,
Legyen az én bűnös lelkem újulása.

S akkor megláthatom dicső országodat,
Melybe szent kereszted nyitott nekünk utat.

22.

„Szerelmes édes Jézusom“ stb. szerint.

Kegyes Jézus! a keresztfán hét szókat mondottál,
S hogy igéidet kövessem, arra tanítottál;
Most azért megemlékezem oh megváltóm a keresztfán
Mondott igéidről.

Először kérted Atyádat; hogy ellenségidnek
Bűneiket megbocsássa, kik felfeszítettek.
Segíts, hogy én is mindennek tiszta szivből megengedjek,
Ki ellenem vétett.

Másodszor mondád latornak, hogy teveled leszen
Az égi paradicsomban s nagy jutalmat veszen.
Tekints rám is, oh Jézusom! hogy az égi paradicsom
Legyen egykor részem.

Harmadszor szóltál, mint Fiu szeretett anyádhoz,
Mondván: „Ime a te fiad! Jánost vedd magadhoz!“

Ajánlj minket is szülődnek, ő legyen a te népednek
Hív oltalmazója.

Negyedszer szólván Atyádhoz: „Istenem! Istenem!”
Kínjaidban így sóhajtl: „Mért hagytál el engem?”
Add, hogy e kínos életben, mindennemű szükségemben
Istenhez sóhajtsak.

Ötödször a nagy kínok közt Uram szomjuhoztál,
A mikor üdvösségemért keresztfán áldoztál:
Add, hogy téged óhajtsalak, és epedve szomjazzalak,
Boldogság kútfeje!

Hatodszor ez volt szózatod, haldokló Jézusom!
„Oh Atyám! te szent kezedbe lelkemet ajánlom!”
„Én is rád bízom életemet, neked ajánlom lelkemet,
Oh Istenem! s Atyám!

Hetedszer ezt kiáltottad: „Már beteljesedett!”
Az emberek megváltása már véghez vitetett.
Add, hogy végzésedet, híven teljesítve mindenekben
Üdvözüljek. Amen.

23.

Ala a keserves anya,
Keresztfánál siránkozva,
Midőn függne szent fia.

Kit lelkének bánatában
És siralmas fájalmában
Hegyes tőr általjára.

Oh mely nagy volt rettegése,
Aggodalma s epedése,
Mely gyötrelmet szenvedo.

Sirt és szive vérzett, látván,
Hogy nagy kínban a keresztfán
Függ isteni gyermeke.

Ki az, aki meg nem indul
Krisztus Anyján s könnye nem hull,
Látván őt keseregni?

Ki az, a kit bu ne érne,
Egy anyát, ha így szemlélné,
Magzatával vérzeni?

Nemzetének bűne végett
Látta magát a szentséget,
Ostorral mint szaggatták.

Fiát látta elhagyatva,
S midőn már lelkét kiadta,
Hogy oldalát megnyiták.

Szeretetnek szent forrása,
Oh Szűz! lelked bánkódása,
Add, lelkemé is legyen.

Add, hogy szívem érte égjen,
Szent fiadnak gyötremében
Lelkem mindig részt vegyen.

Szűz anyám! kérlek esengve,
Hathatósan véd szivembe
Szent fiadnak sebeit.

Közöld velem sebesített,
S az érettem megfeszített
Jézusnak gyötrelmeit.

Add, hogy veled együtt sírjak
S töredelmes szívvél birjak
Mig elérem végemet.

A keresztnél veled álljak,
Siralmidtől el ne váljak
S ebben leljem kedvemet.

Szűzességnek szép virága!
Taníts engem veled drága
Szent Fiadon könnyezni.

Oh taníts meg sok kínjáról
És halálos fájdalmárói
Gyakran megemlékezni.

Hogy sebében részesüljék,
Szerelmétől felhevüljek
E mulandó életen.

Es ezektől gerjedezve,
Legyek oh Szűz! védelmezve
Tőled az ítéleten.

Oh szenvedő Jézus! engedd
Szűzanyád oltalma mellett
Életemet tölteni.

S midőn a test sirba mégyen,
Engedj veled majd az égben
Vég nélkül örvendeni.

24.

Mely keservesen siratja Mária Fiát,
A midőn halálra menni látja magzatát.
Csordog. könyve Máriának,
Tiasad szive Szűzanyának
Nagy bánatjában;
Nincsen enyhe bús szivének
Nyugodalma nincs lelkének
Nagy fájdalmában.

Látván összeroncsolt testeit hegy felé menni,
Terhes keresztjét hordozva térdére esni;
E szent Barányt ütik-verik,
Isten Fiát, mint megvetik
Anyja elájul.
Jézus száját ki nem nyitja
Csak áldott fejét fordítja,
Midőn földre hull.

Szent sebeibe ragadott véres öltönye
Kegyetlenül levonatván újul sérelme,

S ily kínok közt már a hegyre,
Fölért a halálos helyre,
S fára fektetett.
Itt durva szegek hozattak
Keze, lába kivonattak
S megfeszítettetett.

Kiterjesztéd oh Jézusom! értem karjaid,
Elkékültek mézzel folyó kegyes ajkaid,
Bűnös lelkemet ölelni
Ajkaid hév csókra nyilni
Miként sietnek!
Oh szeretetnek Istene!
Kitől van élted mindene,
Jaj hová legyek!

Segíts, hogy e nagy szerelmet viszonzhassam
És megrögzött szokásimat mind elhagyhassam.
Egyedül hozzád siessek,
S mindig csak nálad keressek
Bő vigasztalást.
Bűnös lelkem sok sebére
Szent sebeid drága vére
Nyerjen gyógyulást.

25.

Keresztények sirjatok.

Molnár J.-tól.

Magas ormán Golgothának keresztfára szegezve,
Kínlódik az Isten-ember, nekem üdvöt szerezve.
Ah, de én a háladatlan, bűnre csak bünt halmozok:
Sirjatok hát felettem is, „keresztények sirjatok!”

Oldaladat én döftem át, melyből annyi vér folya;
Kezed, lábad én szegeztem a kereszthez ugy oda;
S habár láttam nagy kínodat, ajkam csak felkaczagott:
Sirjatok hát felettem is. „keresztények sirjatok!”

Láttam őket, velük voltam, akik téged gúnyoltak;
 Káromlással súlyosbítám, nagy szenvedő kínodat
 Hallottam a végső sóhajt, mely az éig felhatott:
 Sirjatok hát felettem is, „keresztények sirjatok!”

Nap sötétül, szikla hasad, az olajfák zokognak;
 Az angyalok szánva nézik, vérbe borult arcodat.
 Keményszivemmég sem lágyult a gonoszság nem hagyott
 Sirjatok hát felettem is, „keresztények sirjatok!”

Árván láttam szűz Anyádat, szivzúzottan ott vala;
 Megölelte vérző tested, keresztedhez roskada.
 Most kezdtem, a bűnt siratni most láttam, hogy mily nagyok
 Sirjatok hát felettem is, „keresztények sirjatok!”

Rút bűnök! ti gyilkosaim! távozzatok messze el,
 Jézusomtól ne szakítson, soha többé semmi el.
 Vérző szent Szív egyesülni, már te veled akarok:
 Ne felettem! Jézus kínján, „keresztények sirjatok!”

26.

A keresztfához megyek.

Hova menjek, merre menjek?

Bűnnel terhelt ember én?

Ki az Ur, az Isten ellen

Oh, de sokszor vétkezém?

Békét, nyugtot hol találok,

Szóljatok! ki mondja meg?

Rád tekintek édes Jézus,

„A keresztfához megyek!”

Ki lehelted drága lelked

Ertem bűnös emberért,

Ki nyitád az örök élet

Boldogító édenét.

S mégis ocsmány bűnök voltak,

Miket szivem szeretett! . . .

Könyörülj csak édes Jézus!

„A keresztfához megyek!”

Amig mások hön imádnak,
 És szeretnek tégedet:
 Én a bűnök mocsarában
 Káromoltam szent neved.
 Ah hiába szólt a szózat:
 Fiaim szerésetek!
 Könyörülj csak édes Jézus!
 „A keresztfához megyek!”

Irgalommal bűnbánóra
 Oh tekints rám Jézusom!
 Ajkaidnak szent igéit
 Most már hittel hallgatom.
 Oh mutasd meg, árva lelkem
 Üdvét hol keresse meg? ..
 Megmutattad, látom érzem . . .
 „A keresztfához megyek!”

Bűnös lelkek, kérlek jertek
 Golgothára fel velem.
 A keresztnek szent tövében
 Az irgalom végtelen.
 Sirassátok a sok rosszat.
 Melyet elkövettetek.
 A jó Jézus megbocsátja,
 „A keresztfához jőjjetek!”

27.

Dal. „Oh szerencsés bűnös ember“ stb. szerint.

Oh bűnös, mi nagy szerencsés! élted újra létesül.
 Mennynek egy szerette kincse, Isten érted testesül,
 Utaidban ő vezérlőd, kárhozatban üdvözítőd,
 Érted hal meg Istened.

Mint eped s mind durva túske vérzi drága sz. tejét,
 Mennyi fájdalom gyötörte egyről-egyre ízeit,
 Vérpatak foly két kezéből, szeggel átvert lábfejből
 Kínban elmerítettett.

Bűnös! Őt viszont szeressed, ő tövis közt rózsaszál,
 Oh javulj meg s őt kövessed, mást te tőled úgy sem vár,
 Utaidban, ő vezérlőd kárhozatban üdvözítőd,
 Érted hal meg Istened.

Mind a mik csak kint okoznak, teste megnyilt sebei,
 Mind a mik szivében dűlnak, mind az ember vétkei.
 Szenvedése a keresztfán és halála kínok útján
 Volt, hogy üdvözítene.

Hát bűnös csak ezt szeressed s mindenek felett becsüld
 Bő kegyét imádva kérjed térden-állva s légy derült;
 Utaidban, ő vezérlőd, kárhozatban üdvözítőd,
 Érted hal meg Istened.

28.

Szerettél engemet,
 Szeretlek tégedet,
 Én Jézusom!
 Te megváltál, értem haltál,
 Kínokat szenvedtél
 Keresztfán függöttél
 Én Jézusom!

Ha pokol nem volna,
 S mennyország elmulna,
 Én Jézusom!
 Szeretnélek, kedvelnélek.
 Mert te csak egyedül
 Jó vagy mindenestűl,
 Én Jézusom!

Oh mely igen bánom
 És szivemből szánom,
 Én Jézusom!
 Hogy teneked, te ellened
 Oly sokszor vétettem
 Gonoşzt cselekedtem.
 Én Jézusom!

Ah kérlek, engedj meg
 Vétkeim bocsásd meg
 Én Jézusom!
 Eltökéltem és felteszem,
 Hogy soha nem véték,
 Téged meg nem sértlek,
 Én Jézusom!

Tarts meg kegyelmedben,
 Az egy igaz hitben,
 Én Jézusom!
 Reménységben. szeretetben
 Erősíts engemet,
 Oltalmazd lelkemet,
 Én Jézusom!

Adj csöndes kimulást,
 Lelkünk boldogulást
 Én Jézusom!
 Angyalokkal, szent karokkal
 Legyen vig lahásom,
 Örök nyugovásom,
 Én Jézusom!

29.

A szent keresztről.

Dai. „Üdvözlégy édes Jézusunk“ stb. szerint.

Meghalt Jézus a keresztfán
 Szent kereszt az én kedves fám;
 Rajta függök átkarolva,
 Mint bűnbánó bús Magdolna.

Szent fa, melyen a vérbimbók
 Tündököltek mint rubintok;
 Ágaidon sirt a gerle
 Az anyai szív szerelme.

Rajtad termett fák szép gyöngye!
 Üdvösségünk szent gyümölcse;
 Rajtad függ az arany alma!
 A Megváltó nagy irgalma.

Szent fa, melynek árnyékában
 Nyugalom, szent boldogság van;
 Isten-ember halálágya,
 Szenvedő sziv vidámsága.

Szent keresztfa menny küszöbje,
 Rózsafáknak a legszebbje;
 Tövised az éles vasszeg
 Rózsáid a sok piros seb.

Mint a látnok mondá régen
 Szent ihlettel énekében
 E fát Jézus kenyerébe
 A gonoszság keveré be.

Szentséges fa! lombos ágod
 Átöleli a világot;
 Koronád az égig ér fel,
 Beragyogja azt fényével.

Jézus bűnünk zsoldját vedd el,
 Jelölj meg szent kereszteddel
 Oh szánd meg azt aki megtért
 S aki tőled kegyelmet kér.

Jézus kérünk keresztedre
 Öt mélységes szent sebedre
 Részesíts sok érdemidbe,
 S lelkünket az égbe vidd be! Amen.

30.

Dal. „Királyi zászlók“ stb. szerint.

Nézz keresztény! a keresztre,
 Ölts sötét gyászt bús lelkedre;

Nézd, mit szenvedt a Legszentebb
S hogy halt meg az, ki bűnt nem tett.

Kálvária hegynek orma
A halálnak lőn sirhalma;
Ez alá van eltemetve
A bűn átka, lelkünk terhe.

A keresztfa árnyékában
Térdre hüllva egy világ van;
Nyitva áll a menny fölötte,
Angyalsereg leng körötte.

A reménység fája zöldel,
Kibékült az ég a földdel;
Mit elrontott a tiltott fa:
Jóvá tevő ez áldott fa.

Szégyenfa volt ez hajdanta,
Véritélet függött rajta;
Most e szent fa dicsőségünk,
Erősségünk s üdvösségünk.

Szent keresztfa átölellek,
Légy itt mindig szívem mellett;
Te vagy kincsem, arany ágom,
Örömem és boldogságom.

Nézz keresztény a keresztre,
Ölts sötét gyászt bús lelkedre,
A haláltól ki megmentett:
Rajta halt meg a Legszentebb.

Jézus keresztfa gyümölcse!
Szívünket mély búval töltsd be;
Hogy téged megsirathassunk,
S hozzád mennybe feljuthassunk!

31.

Drágalátos Isten anyja!
 Eljött a bánat árja
 Szenved élted szép aranya
 Tőr szivedet átjárja
 Alkonyulsz oh szépség
 Szép napod sötétség
 Mert függ már Fiad, a szentség.

Igy tellik be prófétádnak
 Nagy jövődő mondása:
 Hallatszik már árva szádnak
 Egekig jajgatása.
 Gerlicze nyögsz immár
 Szivered alig jár.
 Mert nincsen, kit szerelmed vár.

Az emberek váltságának
 Vagy te is áldozatja
 Hogy beteljék az atyának
 Szent s örök akaratja.
 Bár te bűnt nem tettél
 Mérgéből részt vettél,
 Vétünkért, fájdalmat leltél.

Könnyed ontod, mert megölte
 Vétünk méhed gyűmölcsét;
 Poharadba mérget tölte
 Hogy sirasd ég s föld kincsét
 Jézusod már hallgat
 De szűz ajkad jajgat
 Jaj szókat, jaj szókra raggat.

Oh te gyötrelmekkel teljes
 Gyászba borult szűzanya
 Kiált hozzád e keserves
 Éva gyarló rokona:

Zápora könnyednek
 Jajja szent szivednek
 Add legyen élte népednek.

Nyerj vizet a szent keresztől
 Hogy meg ne szünjünk sirni
 Mig te veled mindenestől
 Nem lehet Istent birni
 Jézus vérontása
 Könnyed áradása,
 Oh, legyen üdvünk forrása! Amen.

32.

Dal. „Előtted Jézusom leborulok“ szerint.

Tehozzád menekszem oh Jézusom,
 Én ki a bűnörvény szélén uszom;
 Ki értem meghaltál kereszteden,
 Reményem csak benned helyeztetem.

Ez oltár irgalmad fénytrónja lett,
 Kincstárát szerelmed itt nyitja meg;
 Tested e szentségben étkül adod,
 Véreddel lelkünket megitatod.

Rabbá lett Megváltóm szánd a bűnöst,
 Akit a bűnbánat könnye füröszt;
 Oldozd le rólam a bűn kötelét,
 Rab lelkem fohászit nyújtja feléd.

Oszlophoz kötözött szabadítóm,
 Keblemet teneked most megnyitom;
 Én szegény fejemen oh könyörülj,
 Hatalmad védőfala vegyen körül.

Sebekkel tetézett élet Ura!
 Nézd a bűn éjjele rám borula;
 Sok az én lelkemnek vétek sebe,
 A te öt mély sebed hegeszsze be.

Tehozzád sietek szent orvosom,
 Lelkemet véredben im megmosom;
 Üdvünkért epedő el ne feledd,
 Hogy véred lelkünknek gyógyszerre lett.

Golgotán meghervadt szent szeretet,
 Állítsd fel szívembe szerelmedet;
 Hadd legyen kebelem kálvária,
 S haljon meg a bűnnek a bűn fia.

33.

Dall.: „Hol vagy én szerelmes“ stb.

Akárhol kereslek én Üdvözítőm,
 Kínpályán talállak e gyászos időn;
 Sok s nagy szenvedésed bús emléke,
 Behat bűnös lelkem legmélyébe.

Látom fájdalomba borúlt arcodat,
 Foly rajta a véres verejték patak;
 Geczemáni kertben a zöld pázsit,
 Vérverejtékedtől kivirágzik.

Látom marczangolnak a kínostorok,
 Drága piros véred száz sebből csorog;
 Véred biborába vagy öltözve,
 Érdemid rakásra gyűjtöd össze.

Homlokodat sebzi bűnünk tövise,
 Össze van kuszálva szent fejed díszö;
 Oh örök dicsőség fénykirálya,
 Töviseből van fejed koronája.

Oh mint szenvedsz értem édes Alkotóm,
 Mily sulyos kereszt van sebes válladon;
 Én vetettem rád a nagy keresztet,
 Engedd hát, hogy veled örvendhessek.

Majd látlak a kinfán magasságbeli,
 Az ég és föld között vérben függeni:

Tövessekké vállott bűnünk jajja,
S lén a halálágyon fejed alja.

Csóköljük szentséges véres nyomodat,
Melyből örök éltünk s üdvünk felfakad;
Oh bocsáss meg letört szép virágszál,
Minő a jobb latornak megbocsáttál.

Sebezzen meg engem öt mély szent sebed,
Verjék át keblemet a kínos szegek;
Én édes Megváltóm oh engedd meg,
Tövében meghalnom keresztednek.

34.

Dal. „Sszerettél engemet“ stb. szerint.

Göigötha Királya angyalak mannája,
Én Jézusom!

Te vagy nekünk lelki étünk,
E drága szentségben, kenyér s borszinében,
Én Jézusom!

Titkosan foly itten, szent véred nagy Isten,
Én Jézusom!

Porba hullva, leborulva
Tégedet imádunk mennyei barátunk,
Én Jézusom!

Angyalok szolgálnak, itt a mennykirálynak,
Én Jézusom!

Oh vagy szentség, égi felség;
Kik téged élveznek, mindinkább éheznek,
Én Jézusom!

Lelkem nagy váltsága ne legyen hiába,
Én Jézusom!

Véromlásod, kínvallásod,
Legyen a bűn ellen oltalmam, védelmem,
Én Jézusom!

Kinszenvedt emberség, dicsőült Istenség,
 Én Jézusom!
 E szentségben legyen nekem,
 Szent véred folyása, bűnöm lemosása,
 Én Jézusom!

35.

A fájdalom angyala.

Molnár és Blum.

Magasan áll a Golgota ormán,
 A szent kereszt elhagyottan árván;
 Csak egy angyal zokog ott magában,
 Elmerülve néma fájdalmában.

*Oh ha vele ott lehettem volna,
 Mint a zápor a könnyem úgy folyna,
 Minden csepp vért százszor megcsókolnék,
 S nem mennék el soha többé onnét.

Oh ha vele ott lehettem volna,
 Folyna könnyem, de nem soká folyna;
 Meghasadna, megrepedne szivem
 Ott zokogván [a kereszt tövében.]

Vértől ázott keresztfa ágára,
 Az angyalnak könnye csorog rája;
 Szánva néz a tövis koszorúra,
 Melytől elhalt az angyalok Ura.

Oh ha vele ott lehettem volna stb. Ismételtetik

*tól a második versig.

36.

Molnár J. „Oh én gyászba borult“ stb. szerint

Gyászba borul az ég, sirnak az angyalok,
 Mert halálra készül az ő kegyes Urok;
 Jertek keresztények a kereszt tövére,
 Hadd mosson tisztára Jézus drága vére.

Ott lel vigasztalást az elhagyott árva,
 Jézus áldott jobbát feléje kitárja;
 Ott sird ki könnyedet elhagyott bús özvegy,
 Jézus véres karja letörli majd könnyed.

Jertek a kereszhez ti Istentagadók,
 Jertek eretnekek s bűnös rágalmazók;
 Jézus szive remeg úgy eped értetek,
 Jertek haragosok, hogy megbékéljeteK.

Nincs sziv a kebelben, amely meg nem indul,
 A kereszt tövére, kinék könnye nem hull;
 A szentség Istene haldoklik már rajta,
 Mégis bocsánatot susog felénk ajka.

37.

Kovács M. II. k. 38. l. Dal. „A keresztfához megyek“ stb szerint

Jézus, én szerelmesem! mire jutál kedvesem!
 Mindeneknek mindene? angyaloknak ékessége,
 Csillagoknak fényessége, földnek, égnek Istene!

Oh véghetetlen szépség! nincsen arczádon épség,
 Gyászba rejtezik szined hull, a zsidók bűsz haragja
 Rád, angyalok szent irgalma! vért foly édes mindened.

Kiterjesztve karjaid, hogy bizzanak árváid
 S térjenek üdvös utra szent szivedet felénk tárod,
 A gyarló embert így várod, hogy vezesd élő kútra.

Hogy nekem szerezz kincset, viseled a bilincset,
 Áldozat vagy lelkemért homlokodnak méltósága,
 Két szemednek szép világa, alkonyodik vétkemért.

Nézz, le, Kegyes! a fáról, s drága véred áráról,
 Szent szemedet le ne vedd, kínaidért oh Szerelmes!
 Bűnösöknek légy kegyelmes és a balról jobbra tedd.

Én vagyok az ki feszít. neked ily végett készít
 Számtalan sötét vétkeid, de lám keserg szivem rajtad
 A véres földet alattad önti forró könnyivel.

Értem eped áldott szád, estemen áll keresztfád,
De gyászát is hordozom, könnyeimet bőven öntve,
Drága véreddel keverve, vétkemért feláldozom.

Még testemben foly létem, mig kínaidat nézem:
Áldom Atyám tetteit, híve leszek keresztednek,
Értem öntött szent vérednek élem édes cseppjeit.

38.

Viz Z.-tól. Dal. Oh szerelmes Istenem!" stb.

Sok bűnömnek terhe nyom,
Oh megváltó Jézusom!
Itt keresek menhelyet,
Hol a világ üdve lett.

Szent keresztedhez megyek,
Ott találok csak kegyet,
Hol győzött a szenvedés,
Üdvöt keltve szerte-szét.

Csókolom szent sebed itt,
Mely szenvedni megtanít,
Türni mindent Istenért
S nem keresni itt babért.

Bánom minden bűnömet,
Mely rajtad vert sok sebet,
Bár minden csepp, mely kifolyt,
Irgalmad forrása volt.

Átölelem ezt a fát,
Mely szívemnek üdvöt ad,
Mely egyetlen vigaszom,
Ha az élet buba von.

Vállaimra felveszem,
Hogy kín-utad megtegyem,
S járom a kálváriát,
Mint vércseppid nyomdokát.

Hadd tisztuljon meg szívem
 A fájdalma ezriben
 S mint Te mennybe fölmenél,
 Várjon rám is égi bér.

39.

Ah, peccator detestare.

Kapossy É. T.

Bűnös ember sirj zokogva, utáld meg a vétkeidet,
 Ki uradat régtől fogva sebekkel tetézted.
 Át van verve már szent keble a kíneszközt kérlek tedd le
 Teremtődöt, jótevődöt, bűnnel ne sértsd többet.

Gondold fel, oh bűnös ember! hogy kinek foly vére?
 Hogy maga az Isten-ember lőn lelkednek bére.
 Érted viselt ő keresztet a kínfára te szegezted,
 Te kinoztad, ostoroztad, rutul szidalmaztad.

Oh nézd kínját, bűnös lélek az egek urának;
 A mi vétküink keresztjének sulyától, mint fárad!
 Éles töviskoronája, szent homlokát általjárja;
 Jobbítsd élted, oh ne sértsed, nézd mit szenved érted.

Oh szivleld meg, hogy vétkezve, a fölségest bántod;
 Azt feszíted fel keresztre, ki oly jó irántad,
 Mindezek felgondolása, éltednek lesz jobbulása;
 Kérlek vedd be ezt szivedbe, úgy jutsz az egekbe.

Nézz bűnös a keresztfára s folyjon bánatkönnyed;
 Hints csókokat szent lábára a nagy szenvedőnek!
 Mond: Jézusom! légy irgalmas, im megtérek, oh irgalmas
 Már szeretlek, meg nem vetlek! kérlek te se vess meg.

40.

Kapossy É. T.

Oh zokogd el fájos kebelem Megváltónknak kínait,
 Oh könyezd el siró két szemem Mária könyárjait,

Oh kíséri szent magzatját, vele teszi meg gyászútját,
Midőn értünk kínhalálra meg, hogy lelkünket váltsa meg.

Bűnös lelkünk szabadságaért az ártatlant kötözik;
Sok rút vétkünk undokságaért a mennytükért pökdösik.
Meggyalázást én érdemlek, arczul Jézus téged vernek
Máriával sirj keservesen, sirj lelkem kegyesen.

Elesik a keresztsúly alatt bűnömből föl ugy emel;
Vércseppjei földre hullanak, mennybe utat így jelel.
Sebeivel gyógyít minket, vére mossa bűneinket,
Ilyet csak a nagy Isten tehet: a végtelen szeretetet!

Nézd! mennybeli szerelmes Atya, egy szülött sz. fiadat;
Ő a világ véráldozata, sebeiből üdv fakad,
Kínhalála szenvedése legyen bűnünk eltörlése,
Nézd az értünk ontott drága vért, légy irgalmas Fiadért.

Édes Jézus! térdre roskadunk imádva szent véredet,
Megtört szívvel hálákat adunk, hogy megváltád népedet,
Magsiratunk szent anyáddal, kérünk forró buzgósággal;
Lelkeinket üdvözítse meg, végtelen nagy érdemed!

Oh fájdalmas szép szűz Mária! hadd sirjunk mi is veled;
Meghalt drága szerelmed szép fia, szived azért kesereg,
Sz. pátrónánk, igaz gyöngyünk, tehozzád is felkönyörgünk
Halálunkor mellettünk te légy, szűz öledbe majd te végy!

Az atyával és a fiával áldjuk a Szentlelket is,
Ki lelkünkbe malasztot fuval s az egekbe fölsegít!
Áldott Jézus szent keresztje, melyen üdvünk megszerezte
S váltságunknak drága gyöngyei áldottak vércseppjei.

41.

D. Schöberttől.

Kiterjeszté az éj szárnyát az olajfahegy felett;
A mély csenden fohász száll át, az ég és föld megremeget,
„Atyám! hogyha lehetséges, muljék el e kínpohár,
Legyen, kérlek elégséges e verejték árja már.“

E bús fohász Krisztus ajka szívzaggató hangja volt;
Megindulna a kő rajta, arcza halvány, mint a hold
„Atyám! fiad halni készül, bár félelem borzogat;
Az ellenség vad kezéből, kiváltom képmásodat.“

„Anyám, anyám, ha te tudnád, hogy halálra megy fiad:
Mély gyászomat megsiratnád, elalélnál kín miatt.
Anyám! legyen telt vigasszal szived e zord éjjelen;
Nincs engem ki megvigasztal, nincsen senki itt velem.“

„Látja lelkem a keresztet, melyre a bűn átka von;
Szivem, lelkem remeg s reszket, gyötör a nagy fájdalom.
Lelkem előtt itt lebegnek vasszög, dárda s ostorok,
Láttára e kínszereknek verejtékem már csorog.“

Az olajfák hogy ezt hallják, siratják az alkotót;
Lehajolnak meggyászolják a fényes hold s csillagok.
Elhagyták őt, mint egy árvát, oh hol vagytok emberek?
Csak a vadak s sziklák szánják azt, ki értünk kesereg!

Szent atyádnál szól mellettünk nagy kint látott szenvedő
Ha te kéred mi helyettünk, téged meg nem vethet O.
Ajáld neki értünk ontott verejtéked gyöngyeit;
Oh gyógyítsd be bűnbe botlott lelkünk mély sok sábeit!

Oh fájdalmas Isten anyja! nyujtsd le hozzá védkarod;
Szűz szivednek hét fájdalma, védjen, majd ha meghalok.
A nagy világ ítéletben oh irgalmas, oh kegyes!
Szent Fiaddal állj mellettem s az egekbe fölvezess.

42.

Kapossy É. T.

Jaj mit hallok, mi zajongás hangzik ott a Golgotán?
Jaj mit látok, mi vérontás piroslik a hegyfokán?
Lelkünk kegyes megmentője, adósságunk fizetője:
A legszentebb kínhalált szenved.

Hajolj le oh magas égbolt, szent angyalok sirjatok;
Borulj vérbe szép nap és hold, gyászoljatok csillagok.

Most haldoklik a halhatatlan, most bűneért az ártatlan
A legszentebb, kínhalált szenved.

Ki emlékszik ily csodára, mióta áll a világ?
Bűnös ember váltságára, Isten adja szent Fiát.
Az Ur vala bűnnel sértve s amott eleget ő tesz érte
A legszentebb kínhalált szenved.

Ki elveszed vétünk zsoldját, ontva értünk drága vért
Mit adjunk mi, bűnös szolgálak, halálodért hálabért?
Szívünk édes kivánsága, mézzel folyó boldogsága...
A legszentebb kínhalált szenved.

Bánatomban bárcsak tudnék hullatni vérkönyeket;
Érdemidből egykor úgy még nyerhetnék új életet.
Bár szívemet e kősziklát, indítná meg az a mit itt lát
A legszentebb kínhalált szenved.

Minthogy minket úgy kegyeltél, könyörülő Istenünk!
Hogy érettünk kínra mentél, bár nem volt rá érdemünk
Szent vérednek kifolyása legyen bűnünk lemosása
A legszentebb kínhalált szenved.

43.

Dal. „Kérésünk hallgasd meg“ stb. szerint.

Nézz le, lelkünk ára! a magas keresztről,
Szemed tört sugára hadd verjen keresztül.
Élted adod miérettünk, tieiddé mi így leszünk:
Oh szenvedő Jézus!

Hozzon szent vigszágot bús keserved nékem;
Nagy átszakadtságod legyen erősségem,
Borús gyászod föld reménye, lelkem derűs verőfénye.
Oh szenvedő Jézus!

Nagy kimerültséged legyen osztályrészem;
Kínos elesésed bűnből fölkelésem.
Legyen véred igaz gyöngyöm, mely ott foly a föld-
Oh szenvedő Jézus! [göröngyön.

Legyen halálharczod nyugalma szívemnek ;
 Vérbe kevert arczod tükre bús lelkemnek.
 Roncsolt tested vérkéksége legyen lelkem ékessége:
 Oh szenvedő Jézus !

Tedd bűnöm vállamra nehéz keresztfádat,
 Ónsúlya hadd nyomja bennem a bűnvágyat.
 Fejed töviskoronája legyen lelkem fénysugára :
 Oh szenvedő Jézus !

Fájdalmas anyádat add nekem anyának,
 Ki halálra bágyadt kínján szent Fiának.
 Legyen enyém sok fájdalma, így szán meg az ég irgalma:
 Oh szenvedő Jézus !

44.

Dal. „Nyisd fel bűnös szemeidet“ stb. szerint.

Oh mit szenvedsz én életem,
 Függsve magas kereszteden ;
 Virág díszed elhervadott,
 Bűnünk átka rád gyászt hozott.
 *Jaj mennyei Királyom !
 Nincs ki téged megszánjon.

Szentek fénye égi kegyes !
 Egész tested oh mily sebes !
 Kinyilt rózsa minden sebed,
 Melyekről én rózsát szedek.*

Oh Jézusom szent oldala !
 Melyből vér és viz csordula,
 Szivedből e vér s viz folyás,
 Legyen lelki szent áldomás.*

Oh lelkünk szent orvosa !
 Tövis fejed kínvánkosa,
 Oh átvert szent lábak, kezek,
 Oh vasszögek, oh mólý sebek.*

Ki látott haj, ily rémhalált
 Ily zord kemény szörnyű halált?
 Mely feldulta a szívlakot,
 Melyben lelkünk étke lakott.
 *Jaj mennyei Királyom!
 Nincs ki téged megsánjon.

Szívsebedet ápolgatom,
 Kezeidet csókolgatom;
 Lábaidat ölelgetem,
 Reményemet benned vetem.*

Oh Jézusom vérző szive!
 Te légy az én szívem híve;
 Lelkem már csak téged szeret,
 Szeretne meghalni veled.*

45.

Dal. „Jézusom hol mulatozol“ szerint.

Édes Jézusom! kegyes mindenem, üdvösség adóm,
 Szent keresztedet által ölelem, úgy csókolgatom.
 Értem függsz rajt meztelen, oh végtelen szerelem
 Hogy volt erre érdmem.

Édes Jézusom! tied mindenem, tied életem,
 Megváltál engem, oh nagy kegyelem! drága véreden;
 Kínod árja eltemet, merő seb szent tetemed,
 Ugy szerettél engemet.

Édes Jézusom! tövis koronád sebzi fejedet,
 Pirosló rózsa, kéklő ibolya minden szent sebed;
 Könnyed váltság aranya, véred üdvünk hajnala,
 Sebed a mennyajtaja.

Édes Jézusom! sokat szenvedett kegyes Istenem!
 Engedd lábadat véres kezedet csókkal hintenem;
 Legyen ég s föld szent ura, mély sebeid balzsama
 Szívemnek mély bánata.

Édes Jézusom! mi a legnagyobb azt adnám neked
Te ki én értem bűnösért adod véred s életed:
Én Megváltóm ime vedd lelkemet és szívemet,
Életedért éltemet.

46.

Molnár J.

Oh nézd, hogy ki néz le magas keresztfáról?
Mint foly a vérpatak sebes oldalából;
Sűrű könnyhullatás csorog orczájáról,
Keserves sóhajtás jön ki szent szájából.

Ki vannak terjesztve áldott szent karjai,
Általverettetve oldala, lábai;
Lehajtván szent fejét, jobbra eresztette,
Két felől két lator kínlódik mellette.

Áll a kereszt alatt a fájdalmas Anya,
Könnyező szemekkel, árván elhagyatva;
Anyai szűz szive majd meghasad érte,
Magzatát hogy látja keresztre feszítve.

Ne sirj, oh ne zokogj! fájdalmas szűz Anya,
Lehajlik még hozzád a keresztfá ága;
Szent fiad meglátod, élni dicsőségben,
Kérd értünk: állítson jobbjára az égben.

47.

Dal. „Előtted Jézusom leborulok“ stb. szerint.

Leszállott az Ige e gyász földre,
Hogy minket megváltson, testet ölte;
Es hogy meghalhasson értünk, végre,
Czélját a dárda s szeg hajtják végre.

Mennyfénnyel övedzett véres dárda!
A pokol ijesztő rémes tárgya;
Általad nyitattott a mennyég föl,
Krisztus kínhalála érdeméből.

A szegek helyéből, a sebekből
Sebeink balzsama serkedett föl,
A melynek mennyei jó illatja
Föld minden illatját meghaladja.

Hogy Jézus kebelét megszakgatta
Oroszlán dühével a vasszablya:
Támadt szent sebébe szinméz forrás,
Melyből nagy édesség ömlik folyvást.

Bár méltók mi valánk haragjára,
Kiontá azt az Ur önfáira;
Hogy bevigyen minket mennyországba,
Jézus lőn lelkünknek szent váltsága.

Oh édes Jézusunk, boldogságunk!
Nyilt szived forrása után vágyunk;
A tej s a méz, mely kifolyt belőle,
Legyen szivünk sebe enyhítője.

Világot teremtő nagy Ur Isten!
Vigaszunk, istápunk te légy itten;
A sátán hatalmát rólunk vedd el,
Védj a szent dárdával s vasszegekkel!

48.

Rudnyánszky Gy.-tól

A keresztnek szent tövében, megbámulva keservében,
Áll a gyötrött szűz anya, átkarolja a keresztet,
Szive vérzik, szive reszket, végtelen nagy bánata.

Drága Fiát elveszíték, meggyalázták felfeszíték,
A kegyetlen gonoszok föld megnyillott, szikla szédült,
A természet elsötétült, egész világ zokogott.

Tekints szegény, tekints árva, a szűz Anya fájdalmára
Nincsen ehhez fogható! nézd keservét, lásd gyötrelmét
S türje békén szived elméd, amit Isten rád ki ró.

Néma búban lelket enyhíts, terhet, gondot megkönnyebbíts
 Ömlenek bár könnyeid, te, kit ily nagy gyász tör össze,
 Oh Mária, te kötözd be a világnak sebeit.

49.

Jézus hét szaváról.

Dal. „Add nekem Jézus szivedet“ stb. szerint.
 Lásd 544. lapon. „Kegyos Jézus a keresztfán“ stb.

50.

Oh szerencsés bűnös ember! neked támad életed,
 Jézus Krisztus meghal érted, oh végtelen szeretet!
 Üvöztél ő néked, ez életben hű vezéred,
 Áldozat lón éretted.

Ime mely szörnyű koszorú áldott fejét szurdálja
 Szentséges testét iszonyú nagy fájdalom szakgatja,
 Keze, lába s minden ere gyötrellemmel s kínnal tele,
 Mindenét kinfakgatja.

Tövisközt e lilomot bűnös ember, szeressed,
 Az Atya-Isten fiáért változtasd meg éltedet.
 Oh ne bántsát őt vétkeiddel, erkölcstelen életeddel,
 Mert ő a te Istened.

51.

Oh szent kereszt áldott fája!

Drága a te gyümölcsöd;
 Isten-ember Ur Krisztus,
 Rajtad függ értünk Jézus.

Te vagy váltságunk zászlója,
 Üdvösségünk záloga,
 Rajtad a kín és halál,
 Örök éltünkre szolgál.

Fán kezdődött kárhozatunk,
 Fán végződött váltságunk:

Egyik halált okozott,
A másik éltet hozott.

Oh fölséges királyi szék!
Mit nem az arany ékesít,
De a szentek szentének
Árja drága vérének.

E vér mossa le vétkünet,
E vér Istent engesztel,
Gyógyít lelki sebeket,
S megnyitja az egeket.

Üdvözlégy hát, oh szent kereszt!
Téged áldva tisztelünk;
Te vagy a mi örömünk,
Dicsőségünk s gyönyörünk.

Te enyhited fájdalminkat,
Te könnyíted terhünket,
Te vagy erős oltalom,
Ha a kínok súlya nyom.

Alattad megindúl a sziv;
S bánja vétkes tetteit,
Te általad az ember,
Az üdvre érdemet nyer.

Azért kérünk, édes Jézus!
Add, hogy a te kereszted
Legyen itt hű vezérünk
Mig hozzád el nem érünk.

52.

Dal. „Jézus szenvedéséről bűnösök“ stb. szerint

Vége van már mindennek,
Ur Jézus életének,
Sok keserűségének,
Vége szenvedésének;
Már itt fekszik gyászos sirban, itten nyugszik
Szent teste koporsóban.

Nyugodjál már Ur Jézus
 Kintől megmenekedtél,
 Ki nagy szeretetedből
 Értünk emberré lettél;
 Oh kegyesség, nagy szelidség, halált szenved,
 A mennybeli Istenség.

Oh teborulok tehát
 Előtted én Jézusom!
 Ki a magas keresztfán
 Lettél értem váltságom,
 Oh meggyelmezz, oh emlékezz, füleiddel
 Kérésemre figyelmezz.

Add, hogy bűnnel ezután
 Soha meg ne bántsalak,
 Kínod és halálodért
 Szivemben fönn tartsalak;
 Oh Jézusom, szent orvosom, engedd kérlek
 Tőled soha nem válnom.

Ki engem megváltottál
 Keresztfán vért ontottál,
 Értem szegény bűnösért
 Kín és halált kóstoltál;
 Oh el ne hagy! mert kegyes vagy, holtom után
 Ah! örök életet adj.

53.

Dal. „Alla a keserves anya“ stb. szerint.

Keseregjünk az egekkel,
 Zokogjunk könnyes szemekkel,
 Egy szívvvel és lélekkel.

Meghalt az élet adója,
 A bűnösök megváltója,
 Világszabadítója.

Oh! mit mívelt a szeretet!
 Hogy nekünk nyerjen életet!
 Keresztre feszítettett.

A nap fénye elborúla,
 A föld félvén, megmozdula,
 Midőn meghalt szent Ura.

Sir, kesereg, gyászol minden,
 Az egész nagy természetben,
 Ennyi szenvedéseken.

De leginkább keseregjünk,
 Mi, akik sok bűnbe estünk,
 S neki halált szereztünk.

Boruljunk szent keresztjéhez,
 A kegyelem kútfejéhez,
 Mely üdvösséget szerezz.

Oh szenvedő Jézus engedd,
 Keresztfád oltalma mellett,
 Kezdenünk új életet.

Add, hogy a kik itt kesergünk,
 Igaz megtérők lehessünk!
 Kegyes Jézus! légy velünk.

S midőn eljősz ítéletre
 Szervedesed szent keresztje
 Legyen örömünk jele.

54.

Én nemzetem, zsidó népem!
 Te ellened mit vétettem?
 Hogy tőled halált szenvedtem,
 Felelj meg immár én nekem.

Én tégedet Egyiptomból,
 Kihoztalak nagy rabságból:
 Te engem kedves hazámból
 Kivetél a szent városból.

Egyiptomból kimentedben,
Nyilást tettem a tengerben :
Te mellemet megnyitottad,
Lándzsáddal vérem ontottad.

A pusztában itattalak
És mannával tápláltalak ;
Engem epével itattál,
Mérges eczettel kínáltál.

Veled szép fényes oszlopban
Jártam és hűvös homályban :
Te is én előttem jártál,
De megkötözve hurczoltál.

Ellenségedet megvertem,
Fáraó népét elűztem ;
Te engem ostorral vertél,
És talpig vérbe kevertél.

Kanaán urát megfosztottam
Országát kezedbe adtam ;
Te pedig náddal tiszteltél,
Heródessel megvetettél,

Én téged nagy méltóságra :
Emeltelek királyságra !
Te tövissel koronáztál
Csúfos bársonnyal ruháztál.

Téged Kánaán földére
Vittelek minden bőségre :
Te Kálvária hegyére
Vittél minden szenvedésre.

Én szőlőmbe ültettelek,
Szép esővel öntöztelek :
Te rossz gyümölcsöt termettél,
Latrok közé feszítettél.

Égig felmagasztaltalak,
Téged becsben tartottalak ;

Te a földig megaláztál
És gyalázva rágalmaztál.

Én nemzetem! zsidó népem!
Többet mit cselekedhettem?
Te ellened mit vétettem?
Felelj meg mostan én nekem.

Ne essél mégis kétségbe
Csak légy buzgó megtérésbe,
Könnyez és térj Istenedhez,
Hozzám te Üdvözítődhez.

Akarlak üdvözíteni,
Bűnödöt megbocsátani
Fiannak is befogadni,
Csak ne késsél hozzám térni.

55.

Királyi zászlók lobognak,
Fénylik titka keresztfának,
Min az élet megöletett,
S halálával nyert életet.

Vérrel s vizzel foly oldala,
Mit megsebesített vala,
Bűneink éles dárdája,
S úgy mosogat annak árja.

Im betelt, a mit hirdete
Dávid királynak éneke,
Melyben jövendölt így szólván:
Uralkodik Isten a fán!

Áldott fa, mely e nagy király
Szent vérében ragyoghatál!
Jeles gyökér! hogy törzsöke
Ily szent tagokhoz érhető.

Boldog fa! lelkünk zálogát
Mely karjaidra felfogád,

S minket kimentve, megtöréd,
Lelkünk halálos ellenét.

Oh szent kereszt: reménységünk;
Üdvözlégy mi békességünk!

Nyerj a híveknek malasztot,
Bűnösöknek bocsánatot.

Téged áldunk, legfőbb Jóság!

Élő kutfő, Szentháromság!

Add meg a kereszt jutalmát,
Ki megadtad diadalmát.

56.

Krisztus temetésére.

Dal.: „Jézus szenvedéséről“ stb. szerint.

Jer már édes reményünk! a gyászos koporsóba,
Nyugatra ért napfényünk, nézz ezt átkos naplóba.
Itt fejezd be, ezzel töltsd be,
Rangod ékét láng szerelmed mértékét.

Szent testedet kísérjük angyaloknak szépsége!
Irgalmad itt ismerjük, oh halottak mentsége!
Holttá lettél, mert kedveltél,
Sirba szállasz, hogy halottakat támaszsz.

Tedd le hát harmad napig éltető holt testedet,
Töltsd be mind a véglapig szent s örök végzésedet.
Szent szivednek, szerelmednek
Szép forrását, öntsd ki ránk itt áldását.

57.

Dal.: „Ki az egek fölségében“ stb. szerint.

Gyászba borult Isten csillag-vára,
Függönyt vonnak mennynek ablakára;
Mehalt, meghalt a szeplőtlen bárány
Vértől ázott szent kereszt oltárán.

Temetésre lejő a mennyország, könyben áznak az angyal orcák
 Sir, zokog a fia-vesztett gerle, égig ér a Szűz anya keserve.

Édesfiam, édes nevelésem, bucsuzásom most tetőled vészem
 Jaj mikor két szívnek meg kell válni, keserűvé szok a méz is válni
 Oh keresztfa szép piros almája, hű szerelmem drága oltoványa,
 Nagy kint látott meghalt boldogságom szűz tejemmel öntözött
 virágom.

Gyöngé tested talpadiglan véres az én lelkem nagy gyötrelmet érez
 Mint tégedet a kegyetlen dárda, az én lelkem mélyét is átjárta,
 Bánat árja bekerített engem, feneketlen tenger nagy keservem...
 Meghajolva, mint a szomorú fűz, sóhajtozik, óhajtozik a Szűz.

Bús fejemet oh jaj! kire hajtsam, Jézusom ki könyörül meg rajtam
 Honfitársid hóhérok levének, bár keblemben eltemethetnélek.

Öltözzön ma az öröm is gyászba, jaj kínok közt nézek fel
 rád gyászfa!

Oh hajolj le szentséges terheddel, magzatomat éntőlem ne vedd el
 Leszakítják a vérfa gyümölcsét s édesanyja karjára helyezték.
 Oly panaszba olvad fel fájdalma, a kőszikla megrepedne rajta.
 Nyilj meg, nyilj meg ajkak szép rózsája, csókjainnak édes har-
 matára;

Oh ölelj meg átlykkasztott szent kéz, mely segíteni volt engem
 mindig kész.

Majd a testet koporsóba zárják, ráfolyatva Mária könnyárját,
 Szól zokogva az egek harangja, mennyet, földet végig sirja hangja
 Sirba tették jaj közt a koporsót, Máriának szive sirt, szorongott
 Panaszával a szent város betölt, megindula sorsán az ég és föld.

Éles tőr dül a sz. Szűz kebelében, mind hét tőr megujul szívében.
 Gyötrelmében tán össze omolna, ha nem fogná sirva sz. Magdolna
 Élet Ura megháltál üdvünkre, a sátánnak országa most dőlt le ;
 Szűz Anyádnak fájdalmit tekintsed add meg nekünk szép
 mennyei kincséd.

58.

Nyugodjál már virágom, meghervadt aranyágom,
 Jézus, fényes csillagom!
 Árván maradt édes anyád, aki gondot viselt reád,

*Jaj, jaj édes magzatom! Jézus! fényes csillagom!
 Ki léssen már gyámolóm, ki lesz megvigasztalóm!
 Jézus, fényes csillagom!
 Benned bízott az én lelkem, te voltál egész örömem.*
 Oh mily véres a tested, mellyel a földet fested,
 Jézus, fényes csillagom!
 Jaj, hogy nézzem sz. fejedet, behunyott szép szemeidet? *
 Elhagytak tanítványid, minden kedves rokonid,
 Jézus, fényes csillagom!
 Jaj, de gyámoltalan lettem, mily árvaságra kerültem.*
 Oh te kegyetlen halál! mily szörnyűkép megfosztál,
 Jézus, szép csillagomtól.
 Kihez hajtsam már fejemet? bánat elnyomja szívemet.*
 Oh én szelid galambom, gyászba borult hajnalom,
 Jézus, fényes csillagom!
 Oh bár veled meghalhatnék, egy koporsóba szállhatnék.*

58a.

Dall. „Uram hiszlek“ stb. szerint.

Légy irgalmas, engem hallgass rajtam Isten könyörülj
 Uram a te jóságodért, véghetetlen irgalmadért,
 Mutasd nekem jóvoltodat, atyai kegyes arczodat,
 *Légy irgalmas, engem hallgass rajtam Isten könyörülj.
 Légy irgalmas, engem hallgass és töröld el bűnömet,
 Amely áthatja szívemet, mosd meg jobban a lelkemet,
 Tisztítsd ki azt bűneimből, mert ki nem menek elmémből*
 Sok vétkeimből és bűneimből, szabadítsd ki lelkemet,
 Mosd meg Uram izsopceddal, szívemet szent malasztoddal
 Hogy mindenkor tiszta legyek, a hónál fehérebb legyek*
 Légy irgalmas, engem hallgass, add sz. neved tisztelnem
 Nyisd meg azért ajakimat s minden egyéb tagjaimat
 Fordítsd Te dicséretedre, hogy lehessenek kedvedre.*

59.

A szüzanya bucsuvétele szent Fiától.

Mária. Oh egek sirjatók, kősziklák nyiljatók,
 Siralmim lássátok, kínjaim szánjatók,

Nekem Máriának szomorú anyának,
Mint szegény árvának.

Jézus. Mit sirsz, édes Anyám! oly sűrű könnyekkel?
Miért sóhajtozol fölemelt kezekkel?
Szivem megsértette mélyen által verte
S iralmidnak tőre,

M. Oh szeretett Fiam! nagy az, mért jajgatok,
Keserűségemtől szivemben ájulok,
Mivelhogy örömem te voltál mindenem
S most elszakadsz tőlem.

J. Ne sirj édes anyám! bárha elhagylak is,
De nagy gondom lesz rád mindenkoron ugyis,
Szivemben hordozlak, kedvemben tartalak
És megvigasztallak.

M. Ámbár fentartasz is Jézusom! szivedben,
De mégis mit tegyek keserűségemben?
Mivel nem láthatlak, velem nem tarhatlak,
Tőlem elszakasztnak.

J. Atyám akaratját be kell teljesítnem,
Amit reám bízott, azt végbe kell vinnem,
Ámbár sérelmesen, igen keservesen
Essék ez szivedben.

M. Mivel immár látom, hogy elválsz én tőlem,
Mint lesz dolgod tovább, oh édes szülöttem?
Mondd meg, hogy érthessem, szivembe vehessem
El ne titkold tőlem.

J. Mint latort megfogván utczákon hordoznak,
Iszonyú kínzásra hóhéroknak adnak,
Tövissel sértenek, igen megvesszőznek,
Keresztre feszítnek.

M. Most jut már eszembe Simeon mondása,
Be is telik rajtam ő prófétálása,
Hogy szivem kín éri, hegyes tör átveri,
Keményen megsérti.

J. Vigasztalódjál meg, mert én harmadnapra,
Éppen feltámadok szemeid láttára;

Azután ment leszek, semmit nem szenvedek,
Veled örvendezek.

- M.* Kérlek mindazáltal téged szülöttemet,
Ne vesd meg anyai szives kérésemet,
Tartsd meg te magadat, küld el angyalodat,
Vagy gondolj más módot.
- J.* Meglehetne ugyan ez sokféleképen,
Mert minden hatalom van Atyám kezében.
De mint a próféták rólam megjósolák.
Ezt meg nem másolják.
- M.* Oh mely nehéz léssen ártatlan szivednek,
Mely kínos gyötrellem a te szent testednek.
A hóhérok keze, kínzó sok eszköze,
És kegyetlensége.
- J.* Ámde a szeretet meggyőzi ezeket,
Édessé változtat minden keserveket,
Kínok közt örvendez, fájdalmat nem ércz,
Halált is meggyőz ez.
- M.* Tisztességes halált válassz hát magadnak,
Ne vedd keresztfáját a gonosz latornak.
Nem illik, hogy ontsák, száraz földnek adják
Szent véred s tapodják.
- J.* Mózes a pusztában keresztfát támasztott
És az ő népének rézkigyót mutatott;
Ez engem példázván a magas keresztfán,
Azt választom tehát.
- M.* Fájdalmas szívemért, mellyel úgy szeretlek,
Két szűz emlőimért, mikkel neveltelek;
Ne vesd meg kérésem, halld esedezésem.
Nézd sok könyvezésem.
- J.* Engedelmes voltam te akaratodnak,
Szavad megfogadtam, mint édesanyámnak,
Ah! de most nem lehet, fiad nem követhet,
Atyám mást végezett.
- M.* Tehát vedd el akkor érzékenységet,
Szeretetedben úgy meríts el engemet;
Mert megreped szívem, el nem viselhetem,
Mint szenved gyermekom.

- J.* Érzékenység nélkül, ha akkor hagynálak,
Hév szeretetemmel úgy elragadnálak;
Vajjon ki siratna, akkor ki szánhatna?
És vigasztalhatna?
- M.* Kedves tanítványid, kik mindig szerettek.
Végső órádon is hozzád hívek lesznek,
És akik ismernek, oh ártatlan lélek!
Mind szánóid lesznek.
- J.* Nem lesz akkor senki, csak magam maradok.
Tőled is immáron Szűzanyám! elválok:
Elvégezem tehát szenvedésem utját,
Atyám akaratját.
- M.* Legyen meg hát, amit szent Atyád végezett,
De adj erőt Fiam! add rám kegyelmedet;
Melletted maradok el sem is szakadok,
Bár veled meghalok.
- J.* Isten hozzád, anyám! bízlak szent Atyámra
És testamentomban hagylak szent Jánosra;
Már bűnös Ádámért, annak váltságáért
Megyek fizetni bért.
- Adám.* Én nyomorúlt bűnös, Ádám, mi szót hallék,
Hogy arra szívemben én úgy megindulék,
Kinek kell vétkemért, egy engedetlenért
Fizetni sulyos bért?
- Jézus.* Én nekem, Jézusnak, nem kénytelenségből,
Hanem hozzád való nagy kegyességemből,
Mert igen szeretlek, haláltól féltelek
S attól most megmentlek.
- Adám.* Oh, mely csodadolog! én bűnös vétettem,
Mégis Jézus kíván szenvedni helyettem;
Ezt egek lássátok, nap, hold, csodáljátok
S Jézust imádjátok.
- Mi* Ádámnak vétkében mindnyájan részt vettünk
bűnösök Akik testiképpen őtöle születünk;
Igy hát a keresztet értünk is viselted,
Oh égi szeretet!
Oh kegyes Megváltónk, szent véred hullása,
Legyen a mi bűnös lelkünk ujulása,

Add, hogy megtérjenek, kik szent keresztednek
Híveivé lettek.

Foglald el szívünket szent szeretetteddel,
Éleszd lelkeinket drága szent véreddel;
Rejtsd el sebeidben, tarts meg kegyelmedben
És üdvözíts. Amen.

60.

Molnár J.-től

Oh hol keresselek, hol találjalak fel?

Hol mondjam el neked, szűz Anyám ne hagy el?

Árva a szívem, ha nem vagy velem,
Szent Szűz! veled megyek a kereszthez:

Jézushoz, mint szívem jegyeséhez.

Ott zengem üdvözlégyszűz Mária!

Hol lel az árva szív nyugtot és menhelyet?

Csak ha te a kereszt árnyába vezeted.

Ott ha sir a szem, a szív esdekel,

Anyát lel benned a kereszt alatt!

Lenyujtja jobb karját édes Fiad,

Ott zengem üdvözlégyszűz Mária!

Szálljon a magasba szívbéli énekem,

Máriát dicsérni jertek hívek velem,

Édes szűz Anyám, sir zokog Fián,

Aki haldoklik a szent kereszten;

Vigy oda szenvedni szent szűz engem,

Ott zengem üdvözlégyszűz Mária!

61.

Molnár J.-től

Názárettől Golgotára... oh nagy Isten szent csodája,
Terhes volt az út nagyon szívébe mélysebet vágott,
Mégkövült rajt a nagy bánat és a gyötrő fájdalom.

Názáretnek szép virága, hogy jutott a Golgotára?

Istenem, én Istenem! egykor feshő gyenge rózsa

Le konyult a sirhalomra, bubánattól terhesen.

Im az Isten! — Édesanyja szűz ölében fekszik halva

Istenem, én Istenem! Názárettől egész eddig,

Vértől ázott fakeresztig, szörnyű volt a küzdelem.

Máriának fájó könye ráhullik a vérző sebre,

Szűz Anyám! mit érezel? oh meghaltszív, oh vérző seb
El nem válllok soha tőled, végy hozzád a mennybe fel.

62.

Molnár J.-től

Dall. „Oh mit szenvedsz“ stb.

Anyám, anyám, szűz Mária! mily nagy szived fájdalma,
Keresztfán függ édes Fiad, elhalón jajt kiált ajkad:
Jaj virágom csillagom! kín haláloed siratom.

Judás, Judás! hűtlen lettél, fiamon nem könyörültél;
Mért adtad el szent Fiámat? szűz szivem oh majd leszakad
Drága Fiam magzatom! engedj veled meghalnom.

Jeruzsálem, Jernzsálem! Oh mért nem szántál meg engem?
Igy sirdogál a szűz Anya, egeket nyit jaj panasza.

Szent angyalok sirjatok! mert haldoklik uratok.

Oh Mária, oh Mária! oh fájdalmas Isten Anyja!

Engedj kérünk, veled sirnunk, szent Fiadért élnünk, halnunk

Oh fájdalmas szűz Anyánk! könyeidet hintsd reánk.

63.

Molnár J.-től

Krisztus temetésére.

Dall. „Oh én gyászba borult“ stb.

Koporsónál állok megváltó Istenem!

Nincsen már fájdalmad, megszűnt a gyötrelem,

Könnyező szemekkel nézem holt testedet,

Bűnöm! temeted sirba Istenemet.

Nem fogta le senki kialudt két szemed,

Nem csókolta senki haldokló szivedet,

Nem volt vigasztalód halálos ágyadnál,

Midőn a keresztfán miértünk meghaltál.

Nem borítottak rád ékes szemfödület

Nem ölelgették meg vérző testedet.

Anyád borítá be arczával arczodat,

A nagy fájdalomtól szive majd meghasadt!

Kemény kőből vala koporsó nyoszolyád,

Nem hintettek reád rózsát és violát,

Csak a kék csapások vérző piros sebek,

Ezek ékesítették imádott testedet.

Mint egy szegény árvát temettek Alkotó,
 Nem szóltak harangok, nem volt bucsuztató.
 Csak édes jó Anyád csak ő bucsuztatott,
 S vele csak Magdolna könnyezett, zokogott.
 Ah, nem volt teneked halotti köntösöd,
 Megfosztva ruhádtól függél ég s föld között.
 Csak anyád gyászának borult rád fátyola,
 Csak a föld borzadt, csak a nap gyászola.
 Keresztfa ágyadon nem vala vánkosod,
 A kemény fa neked mily nagy kínt okozott.
 Tövis koronádra hajtottad fejedet,
 Amely vérrel festett oh örök szeretet.
 Mária szűz Anyánk, de elhagyott valál,
 Midőn szép fiadtól megfosztott a halál,
 Oh nem könnyörültek rajtad a gonoszok,
 Nagy fájdalmádon ajkuk nem zokogott.
 Oh jertek hát velem, imádjuk holt testét,
 Sirjánál bánja meg minden ember bűnét.
 A bűnös emberhez nem lesz ő mostoha,
 A megtérőt Jézus keblére fogadja.

I.

Virágvasárnapra. Dall. „Mariát dicsérni“ stb.

Ha a körmenet kiindul.

Megváltó Királyunk elébe menjünk,
 Méltó tiszteletet Urunknak tegyünk.
 Hozsánná kiáltson neki minden hív
 Dicsérettel áldást nyelv mondjon és szív.
 Így tisztelé Jézust a zsidó nemzet,
 A jeruzsálemi szent gyülekezet,
 Kimőne elébe pálmaágakkal,
 Zengő énekszóval és virágokkal.
 Hogy Jeruzsálemhez már közelgetett
 És fényes pompával bevezettetett,
 Ruháját a népség földre teríté
 S utját zöld galyakkal föllékesíté.

A sziv örömeivel így kiáltanak:
 Hozsánna! hozsánna Dávid fiának!
 Áldott, aki az Ur szent nevében jön,
 Áldják őt mindenek, most és örökön.

Gyermekek kezökben pálmaágakat
 Vivén, így dicsérik szent királyukat:
 Ez az ki népének jött váltságára.
 Minden embereknek boldogságára.

Oh anyaszentegyház! Sion leánya!
 Ime hozzád jön az Isten Báránya!
 Mint husvéti bárány úgy hozattatik,
 Ötöd nap érettünk feláldoztatik.

Köszöntünk tégedet Isten Báránya!
 Ki e világnak jösz megváltására,
 Dicsőség, dicséret, imádás legyen,
 Égen s földön neked örökön. Amen.

2.

*Midőn a menet a templomhoz ér, a pap a néppel együtt kinn
 marad, a kántor bemegy és betett ajtó mellett énekl:*

Dicsőség és dicséret megváltó szent királyunk neked,
 Kinek tisztelettel zengett a nép hozsánna énekekkel,
 *Dicsőség és dicséret stb.

Izraelnek szent királya, Dávidnak magzatja vagy,
 Ime most az Ur nevében jösz, dicsőséged mi nagy.*
 Tégedet dicsér egekben a számlálhatlan sereg;
 S itt teremtményiddel áldnak a halandó emberek.*
 A zsidó nép pálmafákkal ment elődbe egykoron:
 Mi hozzád imádvá jöttünk s hódolunk szivhangokon.*
 Ők téged, mint szenvedésre készültöt dicsértenek!
 Itt téged, mint győzedelmest, áldanak most mindenek.*
 Tőle ők tetszést nyerének, magasztalván tégedet!
 Oh jó, oh kegyes király! add nekünk is tetszésedet,*

3.

Ha a körmenet a templomba visszatér énekl:

Hozsánna! üdv neked, ég, föld királya!
 Utánnad siettünk. téged imádvá.

Részt óhajtunk venni győzedelmedben,
 Mint ama hív sereg Jeruzsálemben.
 Kereszted nyitá meg a mennyországot,
 Te vetted le rólunk a nagy bűnátkot;
 Te vagy az út, élet s örök igazság,
 Tégedet követni legfőbb boldogság.
 Pálmaágak helyett imádságinkkal
 Jöttünk most tehozzád s szent szándékinkkal,
 Adj áldást, hogy azok nevedekjenek,
 S jó cselekedettel gyümölcsözzenek.

4.

Oh dicsőség szent királya! hozsánával köszöntünk,
 S a buzgóság szép ágával jó elődbe örömrünk,
 Oh fogadj kegyesen minket, mint egykoron híveidet,
 Áldj meg Jézus! kik nevedben imádásodra jöttünk.

Hiszkegyre.

Hisszük, valljuk és imádjuk, benned a dicső királyt,
 Ki pokollal és halállal váltságunkért szembeszállt
 Áldjuk benned Megváltónkat, imádjuk szabadítónkat,
 Jézus Krisztus! oh ne hadd el, ki hittel hozzád kiált.

Felajánlásra.

Pálmaággal s szivhálával jött hozzád a hív sereg;
 Most hív néped imádással s áldozattal közeleg.
 A kenyér s bor áldozatja buzgó hálánkat mutatja,
 Kegyes Jézus! engedd, hogy az tetszésedet nyerje meg.
 Ők ruhákkal teríték be dicsőséges utadat;
 Mi levetjük bűneinket s ez legyen a hódolat,
 Mellyel szivünk hajlékába, mint sz. lelked templomába,
 Kiván téged befogadni e jóra kész akarat.

Szent-szent-szentre.

Zengjünk a sziv örömeivel: Hozsánna szent vagy Uram!
 Izrael hív seregével: Hozsánna! szent vagy Uram!
 Áldott ki az nevében jó és méltóképen
 Jézus Krisztus! így zeng neked: Hozánna sz. vagy Uram

5.

Virágzik már a pálmafa, ég s földnek nagy a bánata:
 Zokognak a szent asszonyok, s a mennyei angyalok.

A pálmafa ágaira függesztve az Isten fia:
 Hull az eső a véreső, pirosodik a vérmező.
 Megered szive ere s lett a malaszt bő kutfeje;
 E mennyviz és vérfolyás bus lelkünknek szent áldomás.
 A vért mely ott bőven csorog, felcsókolják az angyalok
 Szedik s viszik az ég felé, aranycsészék az Ur elé.
 Kegyes Jézus! hervadt virág! leszakított a rossz világ;
 Kik vártanak epedve rég, szent szivedet által verék.
 Az égen elborul a nap, sir a szűz a gyászfa alatt;
 Jaj, mint eped, szive reped, panaszszava hasít eget!
 Ami tengerbűnünk miatt, halt meg szűz édes fiad,
 Hóhérjai, jaj mi valánk ne neheztelj kegyes atyánk!
 Kérd szűz anyánk szent fiadat, a vérén megváltottakat
 Fogadja be kegyeibe: vigye a menny örömeibe!
 Készek már az aranyhidak, nyisd meg limbus kapuidat
 Kik rég várták e szent időt: hadd lássák az üdvözítőt.

Jeremiás próféta siralmai.

Nagycsütörtökre. (Mondatik Nagyszerdán.) I. Siralom.

1.

Kezdetik a Jeremiás próféta siralma.

- Aleph.* Mint ül a város magában Özvegyként néppel tele,
 Most adózó lett az Urnő s annyi nemzetek feje.
- Beth.* Sirva sir éjjel s könnyűi orcájára ömlenek,
 Kedvesi s vigasztalói ellenségek lettenek.
- Ghimel.* Juda a nagy szolgaságból pogányokhoz költözött,
 Nem talált nyugtot s fogoly lón, nagy szorongások között.
- Daleth.* Gyászolnak Szion ösvényi, mert nincs ünnepre jövő,
 Kapuja róm, papja, szüze, benne mind oly szenvedő.
- Hee.* Üldözői eltiporták, mert az ur szólt ellene,
 Vétkeért s az üldözőknek kised fogoly leve.

Jeruzsálem! Jeruzsálem! térj meg a te Uradhoz Istenedhez!

2.

Dallam: „Oh egeknek dicső“ stb.

Magas hegyén sötét olajfáknak Jézus így esd áldott sz. Atyjának
 A fájdalom mik előttem állnak, hogyha lehet tölem távoznának.
 Jól lehet kész lelkem a halálra, de testemnek nagy a gyarlósága,
 Mind azáltai mint Atyám óhajtod, akaratod előtt térdet hajtok.
 Tanítványaim tehát vigyázzatok, kísértetbe nehogy elbukjatok,
 Szálljon égbe hó fohászkodástok, mert ellenség tör reánk tudjátok.

3. II. Siralom.

- Vau.* Szion szüzének lehulltak minden ékességei,
S mint legelőt nem lelő kos lettek fjedelmei.
- Jaim.* Jeruzsálem régi kinja s vétkéről emlékezők
Midőn ellenségi közt volt s szombatit kineveték.
- Heth.* Jeruzsálem vétke nagy volt, bujdosóvá lett azért,
Dicsérői megvetették és ő elfordulva sirt.
- Teth.* Oly nagyon megvolt alázva... jövőt s mindent feledett,
Lásd Uram! inségem mily nagy s ellenem mily büszke lett.
Jeruzsálem! Jeruzsálem! térj meg a te Uradhoz Istenedhez!

4. Ének.

Lelkem teljes nagy szomorúsággal, míg megvívott a szörnyű halállal,
S ki békitem az embert Atyámmal, megváltván őt kínos keresztfával
Ime mindjárt, ti hű tanítványok a vérszomjas sereget meglátjátok.
Mely engemet megfog mint egy latrot, ti pedig mind félénken elhagytok
Én azután megyek a halálra s leszek népem áldozat báránya,
Vérem, mely hull kínos keresztfára a bezárult egeket kitarja.

5. III. Siralom.

- Jod.* Az ellen kezét mindenre tette, mit ő szeretett,
És pogány ment szent helyére nem nézvéen törvényeket.
- Caph.* Az egész nép sirt kenyérért, s kincsén élelmet veve
Nézd Uram s vedd fontolóra néped mily szegény leve.
- Lamed.* Oh ti mind, kik uton jártok, lássátok s figyeljete;
Van e kin, mint milyet az Ur kezétől én szenvedek?
- Mem.* Csontjaimba a magasból Ő tüzet lövelgetett,
S hálót vetve lábaimnak bánattal emésztetett.
- Nun.* Rajtam van bűnöm igája s azt kezével fonta meg;
Oly kezekbe tett az Isten, honnan fel nem kelhetek.
Jeruzsálem! Jeruzsálem! térj meg a te Uradhoz Istenedhez.

6. Ének.

Oh nézzük már nincsen rajta épség, bemocskolták bűneink sz. képét
Azt, kit imád hódolva a föld, ég, gonoszságink jaj vérbe keverték.
Bűneinket mind magára vette, ránehezült fájdalmaink terhe,
A kin, s halál bűneinknek bére, mi helyettünk szálla szent fejére,
Igy teljesült a látnok igéje gyógyulásunk lett az ő készsége,
Egészségünk az ő betegsége üdvösségünk pirosuló szent vére.

Nagypéntekre. (Mondatik Nagycsütörtökön.)

7. I. Siralom.

Kezdetik a Jeremiás próféta siralma.

- Heth.* Föltevé az Ur magában; rom legyen Szion fala;
Már kezét nyujtá s lehullván a fal, bástya slrt vala.

- Teth.* Kapuja rom, zára nincsen, pogányok közt van feje,
Nincs király s törvény az Urtól papja látást nem nyere.
- Jód.* Szótlan és hamvval behintve ültek Szion vénei,
És szörzsákban fölehajtva Jeruzsálem szüzei.
- Caph.* Elgyengült szemem s felindult belsöm ily romlás felett,
Midőn az utcán elhalni szemlélém a kisdedet.
- Jeruzsálem! Jeruzsálem! térj meg a te Uradhoz Istenedhez!

8. Ének.

Elhagyának mind a jó barátok, kinjaim közt im egyedül állok,
S kit mint testvért ápoltam, szeretem, álnok csókkal az árult el engem.
Bágyadt testem vérig ostromozzák, koronámat tövisékből fonták,
Nagy keresztet vállaimra tettek, s kegyetlenül rá felfeszítettek.
Kinjaim közt midőn megszomjuhoztam, rosz epével enyhíték fájdal-
S bús keservem halálos nyögését káromlás és kacajjal kísérték. [mam

9. II. Siralom.

- Lamed.* Hol van a kenyér? hol a bor? a szülőket kérdezék,
Midőn az utcán ülőkben lelköket ki lehelék.
- Mem.* Jeruzsálem szüz leánya, kihez hasonlitsalak?
Inséged tenger: hol nyhed, és mint vigasztaljalak?
- Nun.* Prófétáid ámitottak, s nem földék föl vétkedet,
Hogy megtérj, csak állnokságot s számüzetést láttak neked.
- Sumech.* Tapsolván, csúfolt, üvöltött, ki melletted átmene,
Mondva: Ez ama szép város; az egész föld öröme?!
Jeruzsálem! Jeruzsálem! térj meg a te Uradhoz, Istenedhez!

10. Ének.

Végóráján Urunk halálának csoda dolgok földön láttatának,
Mert falai templom kárpitjának megrepedvén ketté hasadának.
A nap világ fényes ragyogása elborula sötét éjszakára,
S kiket régen a koporsó zára, sokaknak lön szent feltámadása.
A lator is indul bűnbánatra, bocsánatért eseng bűnös ajka,
S im a bánat neki eget nyitja, él Jézussal, egekbe feljutva.

11. III. Siralom.

- Aleph.* Én vagyok a férfiú, kin van saragja vesszeje,
Engem üz az ur sötétben s nappal is rajtam kezo.
- Beth.* Elfonnyasztott, összezuzott s kinokból emelt falat,
Én köröttem és sötétbe helyezte, mint a holtakat.
- Chimel.* Én körülvevén sulyosbbá tette nagy bilincsemet,
S ha kiáltok is, kizárja kinos esdeklésemet.
- Jeruzsálem! Jeruzsálem! térj meg a te Uradhoz, Istenedhez!

12. Ének.

Kedves szőlőm valál, oh én népem! kit ápoltam mindenkoron szépen
De jaj váltál keservemre nékem. fanyar gyümölcs lett a fizetésem.

Én tégedet hivlak üdvösségre, te engemet feszítél keresztre,
 S midőn köztünk választanod kellett, te Barabást elélem helyeztetted.
 Oh ugyan mond: Érted mit nem tettem? kiontottam végső cseppig
 vérem,
 S mindezek közt legnagyobb keservem hogy véremet hiába öntöttem.

Nagyszombatra. (Mondatik Nagypénteken.)

13. I. Siralom.

Kezdetik a Jeremiás próféta siralma.

Heth. Hogy el nem fogynánk az Ur nagy irgalma adott erőt;
 Hiv kegyes ő s osztályrészem és azért én várom őt.
Teth. Jó az Ur ahhoz, ki benne bizik és őt keresi,
 Várja csendben és igáját: ifju kortól viseli.
Jód. Hallgat ülve egymagában, mert rá ő adott;
 Porba hull s jobbat remélve türi a gyalázatot.
 Jeruzsálem! Jeruzsálem! térj meg a te Uradhoz, Istenedhez!

14. Ének.

Mint a bárány, ha megy vesztőhelyre, panaszhanggal nem szólal
 meg nyelve;
 Ugy Megváltónk némán türte kinját, ellenségi melyekkel megkinzák.
 Volt ő Abel szelid példányképe, áldozatát szivvéréből véve,
 Melynek lángja tisztán szállott égbe, méltón égi sz. Atyja kegyére.
 Az ő népét Jézus így szerette, életünkért életét letette;
 Adósságunk letörlé szent vére, ekép nyitott utat a menyégbe.

15. II. Siralom.

Aleph. Az arany minő sötét lön, a legjobb szín elveszett;
 S a szentélynek romja tölt minden utca szögletet.
Beth. A dicső fiak Szionból az aranytól fényesek . . .
 Most szegény cserép edénnyé s agyagművé lettenek.
Ghimel. Szoptatá kölykét a szörny is, melyet tart a tenger ár,
 De népem lánya a kegyetlen, mint pusztán a struczmadár.
Dalet. Szomjúságban a szopósnak nyelve inyéhez ragadt,
 És kenyeret kért a kisdéd, nincs ki szeg nincsen ki ad.
He. Akik kéj s örömben éltek, utak szélén vesztek,
 Kik bársonyba öltözének, szemét lön számukra hely.
Dau. Népem lánya Sodománál szomjúbban vétkezett,
 Mely kezek nélkül egyetlen perczen elemésztetett.
 Jeruzsálem! Jeruzsálem! térj meg a te Uradhoz, Istenedhez!

16. Ének.

Jeruzsálem! lásd veszedelmedet, fölébredvén, hagyd el sok vétkeket,
 Öltözzél fel sötét gyászruhádba, légy és maradj penitenciába.
 Siralmid könyeid folyjanak, mint hegy tövén a megáradt patak,
 Mert tebenned Izrael királya megöleték úgy ment a halálra.
 Esd az Urhoz! bocsássa meg vétkeket szent lelkével lelked illetné meg
 Szent vérével tisztogassa szennyed s nyisson egykor teelőtted in nyel-

17. III. Siralom.

(Jeremiás próféla könyörgése.)

Oh emlékezzél meg, Uram! hogy mi történik velünk,
A gyalázatot tekintsd meg, mellyel most illetünk.

Mások birják földeinket, házunkat idegenek;
Arvák lettünk atya nélkül, és anyáink özvegyek.

A vizet pénzünkön ittuk, fánkat is pénzen vevők,
És hurczoltatván, nyugalmat nem lelénk, mi szenvedők.

Egyiptom s Assyriának nyujtánk kenyérért kezét,
Őseink vétkeztek és mi hordozzuk a terheket.

Rajtunk rabszolgák uraltak, s nem volt ki megmentene,
A kenyér életveszéllyel jött, mit fegyverünk nyere.

Mint kemencze úgy kiégett testünk éhség miatt;
Juda megvetett leányi s nőinek vigaszt ki ad.

Jeruzsálem! Jeruzsálem! térj meg a te Uradhoz, Istenedhez!

18. Ének.

Oh én népem! öltsd fel gyászruhádat, járja át szivedet a bánat,
Tekints kérlek kegyes jó voltomra, légy már nekem vigasztalásomra

Nepem vétkét, papok! szemléljétek, szivetekre, mit művelt, vegyétek,
Az oltárnál Atyámat kérjétek, szent haragját úgy engeszteljétek.

Mindenható szentséges Atyának, és megfeszült egyszülött fiának;
Szentlélekkel legyen nagy dicsőség Háromságban kit imád a föld s ég.

Nagycsütörtökre.

Dall. „Zálogát adtad“ stb.

A szeretet asztalához imádással járulunk,
Kegyes Jézus színed előtt hódolva leborulunk,
Végvacsorád szent emléke s éltünk fő dicsósége,
A szent kereszt volt vezérünk, ez éltünk és oltalmunk.

Angyali énekre.

Dicsőség, áldás, dicséret legyen szeretetednek,
Oh Jézus! hogy ily vacsorát szerzettél híveidnek
Jóságodnak nincs határa, oh azért örök hála.
Imádás, dicséret, áldás, legyen szent fölségednek.

Udviratra.

Megtestesült örök ige! szívünkre szól intésed,
Hogy föntartsuk mindörökké a szeretet emléket,
Melyet a kenyér s borszinben hagytaal végrendeletben.
Add, hogy mindig tiszta szívvel kövessük szent igédet.

Hiszekegyre.

Oh égből leszállott kenyér! hisszük Istenségedet.
 És mely ezzel egyesüle hisszük emberségedet.
 Hiszük szent tanításodat, melyre jegyessed oktat,
 Kit egyházadban jegyzél el, ontván érte véredet.

Felajánlásra.

Im az oltáron megujul az utolsó vacsora,
 Teljesül szolgája által, mit Jézus parancsola.
 A kenyér s bor, mint ő hagyta, az uj frigy áldozatja
 Mi jelkép volt az ő frigyen itt most megvalósula.
 Kegyes Jézus! te megmostad tanítványid lábait!
 Öntsd reánk is malasztodnak megtisztító árjait;
 Hogyha vacsorádhoz megyünk, méltók és tiszták legyünk
 Add mindig híven követnünk mikre szent példád tanít.

Szent-szent-szentre.

Szent az Istent! ezt kiáltja az ég s föld alkotmánya
 Szent az Isten! ezt hirdeti Jézus szent keresztfája,
 Melyen az Isten szentsége vérrel lőn megbékítve
 Szent az Isten! ezt zokogja bűnbánatunk könyárja.

Nagypéntekre.

Lásd 572. lapon „Keseregjünk az egekkel,“ „Én nemzetem“ 573.
 „Királyi zászlók lobognak“ 575. „Csorduljatok ki könyeim“ 586.
 „Gyászba borult Isten“ 576. lapon, „Nyugodjál már virágom“ 577.

Nagyheti vecsernye énekek.**Nagyesütörtök délután.**

Elhagyának mind a jó barátok, kínjaim közt im egyedül állok
 S kit szeretve ápoltam az álnok, annak ajkán árulóm lőn a csók.

Bágyadt testem ostorokkal kínzák, koronámat tövisből fonják
 Érzi vállam nehéz kereszt súlyát oh nézd bűnös fájdalomaim árját

Kínjaim közt, midőn megszomjaztam, epéve, enyhíték nagy
 fájdalomam,

S bús keserves halálos nyögését káromlás és kacajjal kísérték.

Nagypénteken délután.

Mint a bárány, ha megy vesztőhelyre,
 Nincsen véres bosszúra hevülve.

Ugy Megváltónk, habár vérzik szive,
Szent szerelme annál jobban ége.

Panaszokra száját nem nyitotta,
Áldozatát szeliden mutatta
S mint Abelé tisztán szállott lángja,
Kedvvel vevé mennyei szent Atyja.

Az ő népét Jézus így szerette,
Életünkért életét letette,
Adósságunk törölte szent vére,
Ekkép nyillott nekünk az út az égbe.

Nagyszombatra.

Keresztkut szentelésre.

Mint a szép hűvös patakra a szarvas kívánczik,
Lelkem úgy óhajt, oh Uram! és hozzád fohászkodik,
Te hozzád én Istenem! szomjuhozik én lelkem,
Vajjon szined eleibe mikor jutok, élő Isten?

Könyhullatásim énnekem kenyerem éjjel-nappal,
Midőn kérdik: hol Istened, kit vártál s ki vigasztal?
Ezért lelkem kiontom és házadat óhajtom,
Hol a hívek seregében örvendek szép éneklésben.

Nagyszombati mise-ének.

Mise kezdetére.

Dal. „Keseregve jönnek oh Atyánk“ stb. szerint.

Irgalmadért esengve jövünk oltárodhoz,
Tudván: hogy hév bizalmunk nekünk irgalmat hoz,
Oh Isten! nem veted meg bizalmát népednek,
Krisztus Jézus nevében járulunk trónodhoz.

Dicsőségre.

„Szent oltárodhoz járulunk“ stb. szerint.

Zengje velünk az ég és föld: dicsőség az Istennek!
Dicsőség a sirból fölkelte kegyes Isten-embernek!
Magasztaljuk jószágodat kérjük nagy irgalmadat,
Oh nagy Isten adj kegyelmet a bűnbánó embernek.

A hármas „Alleluja“ után.

Dall. „Magasztalja az én lelkem“ stb. szerint.

Magasztaljuk, áldjuk Istent, mert jó és kegyemes Ő,
És irgalma mindenekre mindörökre terjedő.
Dicsérjétek minden népek Istent, mert irgalmat ad,
És az Urnak igazsága mindörökre megmarad.

Felajánlásra.

Dal. „Oh égből szállott“ stb. szerint.

A kintenger lezajlott, szörnyű halált ki vallott,
Az ég Ura: alleluja! feltámadt a nagy bajnok.

A föld szive megdobban, sir örökké még jobban:
Ki merre tud remegve fut, látván a jelt, mely ott van.

Él a poklok győzője, halál, bűn megölője!
Sion búja alleluja! változék most örömré.

Sátánt ki a fán győze, keresztfáján legyőzte,
Üres a sir, repül a hir . . . csatát nyert a menny hőse;
Mély sebei ragyognak, mint fényes hold, csillag, nap.
Menny kapuja alleluja! kitárva az igaznak.

Szent asszonyok, kimentek, megkenni a kegyeltet;
Jaj mily csoda! nézvén oda . . . sirban testet nem leltek.

Dicsőséggel feltámadt: boldog kit a bűnbánat
Gyász boruja alleluja! a bűnsirból feltámaszt.

Szentre.

Szent az Isten! szent az Isten! imádják őt az egek,
Magasztalják vigadozva a jó lelkű emberek.

Azok zengnek méltóképen, kik az Ur szent nevében
S akaratján megnyugodva végig híven küzdenek.

Urmutatás után.

Jézus szent testét imádjuk, mely most felmutattatott,
Jézus drága véréért áldjuk, mely érettünk ontatott.
Itt az Isten nagy áldása s minden áldás forrása,
Mely lelkünknek gyógyszeréül és üdvére adatott.